

THẾ GIỚI QUẢ LÀ RỘNG LỚN VÀ CÓ RẤT NHIỀU VIỆC PHẢI LÀM

KIM WOO CHOONG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN

KIM WOO CHOONG

*Thế giới quả là rộng lớn
và
có rất nhiều việc phải làm*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN

LỜI GIỚI THIỆU

Quyển sách “Thế giới quả là rộng lớn và có rất nhiều việc phải làm” của tác giả KIM WOO CHOONG là quyển sách của một nhà kinh doanh nổi tiếng - Chủ tịch và là người sáng lập ra tập đoàn công nghiệp DAEWOO, Cộng hòa Triều Tiên - muốn gửi những tâm tư của ông cho thế hệ trẻ.

Quyển sách ra đời sau một thời gian ngắn đã hấp dẫn bạn đọc nhất là nam nữ thanh niên - Quyển sách được xuất bản vào tháng 8-1989 tại HÀN QUỐC và chỉ trong vòng bốn tháng đã được tái bản 74 lần và số bản in lên đến gần một triệu bản cho đến ngày nay 1,5 triệu quyển đã được bán hết. Đây là một “BESTSELLER” - sách bán chạy nhất - ở Nam Triều Tiên và kỷ lục này đã được ghi vào “GUINNESS”. Ngoài ra sách còn được dịch ra nhiều thứ tiếng trên thế giới như: Anh, Nhật, Trung Quốc, Nga, Tây Ban Nha, Ba Tư, Hung-ga-ri, Mông Cổ, Ma-lay-si-a, Ý...

Văn phòng UNESCO ở Seoul đã bình chọn KIM WOO CHOONG là nhân vật nổi bật nhất trong năm 1989 và tạp chí PUBLICATION JOURNAL đã chọn quyển sách của ông là một trong 12 quyển sách “BESTSELLER” của

thập kỷ 80. Năm 1984 chủ tịch tập đoàn KIM WOO CHOONG đã được Phòng thương mại quốc tế tặng giải thưởng "Nhà kinh doanh quốc tế".

Quyển sách có tên gọi "ITS BIG WORLD AND THERE'S LOTS TO BE DONE" (Thế giới quả là rộng lớn và có rất nhiều việc phải làm) được dịch ra rất nhiều tựa đề khác nhau cho phù hợp với ngôn ngữ từng nước. Quyển sách đã đem lại cho tầng lớp thanh niên niềm tin vào cuộc sống hôm nay, như tác giả viết: "Vì thanh niên là hy vọng và ước mơ của chúng ta, tôi từ lâu đã muốn chia sẻ những kinh nghiệm của chính mình để giúp họ đi đến thành công một cách dễ dàng hơn".

Quyển sách cung cấp cho bạn đọc quan điểm triết lý và hàng vạn kinh nghiệm sống của chính tác giả từ thuở niên thiếu. Đây là tư tưởng của một nhà tỷ phú nên đối với chúng ta thế giới quan của tác giả có ít nhiều hạn chế và vì xã hội Triều Tiên và Việt Nam còn nhiều điều khác nhau về mặt xã hội nhưng dẫu sao đây cũng là những kinh nghiệm vô cùng quý báu của một doanh nhân yêu nước ngày đêm ra sức làm giàu cho tổ quốc, xã hội. Lòng yêu nước và những kinh nghiệm có thể sẽ hữu ích cho việc định hướng tương lai của thanh niên Việt Nam.

Trong việc dịch sách thông qua một ngôn ngữ khác (dịch từ bản tiếng Anh) chắc chắn có nhiều sai sót mong bạn đọc thông cảm.

PHẦN MỞ ĐẦU

*Thế giới quả là rộng lớn và
có rất nhiều việc phải làm*

Đối với tôi, nói chuyện với lứa tuổi thanh niên là điều thú vị vì bao giờ họ cũng có quan niệm mới mẻ, ngay thẳng và thành thật.

Vả lại tôi luôn muốn có dịp san sẻ kinh nghiệm của bản thân mình. Ngay cả ngày hôm nay tôi vẫn nhớ như in là khi còn trẻ tôi rất tôn trọng những buổi nói chuyện với người lớn tuổi và thật may mắn cho tôi đã nhận được rất nhiều lời khuyên thông thái. Tôi khắc sâu những lời khuyên ấy và nhờ thế tôi tránh được nhiều lỗi lầm sơ sót.

Tôi nhận thấy rằng ngày nay, phần nhiều lớp trẻ đắm mình vào những chuyện tầm thường, khả năng cùng tài trí không được nuôi dưỡng vun trồng một cách thích hợp. Và hình như là khi đã dư thừa vật chất thì nền giáo dục ngoài xã hội và giáo dục đạo đức trong gia đình gặp phải muôn vàn khó khăn. Vả lại nuôi dưỡng vun trồng người có đầu óc sáng tạo trở nên hiếm hoi. Những điều này rất đúng ở

Nam Triều Tiên. Song cũng có thể thấy những vấn đề tương tự đối với thanh niên nhiều nước.

Ngày nay tôi cũng lo lắng về một số bạn trẻ có khuynh hướng xem thường người lớn tuổi, nhưng điều đáng tiếc hơn nữa là những người có nhiều kinh nghiệm từng trải lại chần chừ không muốn truyền đạt những gì mình biết cho thế hệ trẻ.

Dẫu rằng thế giới tràn ngập vô vàn cuốn sách về ý thức hệ tạo nên nên văn minh những kinh nghiệm bản thân con người, vốn dĩ là nền tảng cho những ý thức hệ ấy lại không được cung cấp sẵn cho thanh niên.

Lâu nay, tôi vẫn ao ước hệ thống tạo thành thứ tự những mẫu người mà tôi cho là thần tượng suốt cuộc đời để chia sẻ những kinh nghiệm bản thân với những niềm hy vọng và ước mơ của xã hội, của thanh niên. Nhưng tôi lại luôn không có thời gian. Cuối cùng tôi viết cuốn sách này vào mùa xuân năm 1989 vào thời điểm cực kỳ khó khăn lúc xưởng đóng tàu Daewoo Okpo đang có xáo động về lao động. Ban ngày trôi nhanh như là tia chớp nhưng đêm đến khi về nhà tôi có đủ thời gian để sắp xếp lại tư tưởng. Thực sự là nghịch cảnh mà giống như rất nhiều lần khác trong cuộc đời đã để lại cho tôi một cơ hội tu mà nếu không thế thì hẳn là tôi đã không có những cơ hội này. Trong những giờ phút ấy, khoảng ánh trắng đêm khuya và buổi bình minh le lói tại Okpo là vận may để tôi viết ra những suy

tư dành cho những người sẽ thừa hưởng trên trái đất này. Những hàng chữ này có được từ kinh nghiệm bản thân và kinh doanh cũng như từ những bài học của cuộc sống mà tôi đã thu lượm được.

Dẫu rằng nội dung cuốn sách chủ yếu nói đến thanh niên Triều Tiên nhưng tôi cũng viết về một số vấn đề có liên quan tới thanh niên khắp mọi nơi vì thanh niên ở mọi quốc gia đều có rất nhiều nhu cầu giống nhau bất kể có sự khác biệt về trình độ phát triển của mỗi nước. Họ cần có sự hướng dẫn định hướng, sinh lực và năng lực để thách đố những gì chưa biết và tìm tòi ra những thế giới mới. Họ cũng có hy vọng và nhãn quan cho tương lai. Và điều quan trọng nhất là họ cần phải phát triển ý thức làm điều tốt đẹp cho mọi người để có thể đảm nhận trọng trách xây dựng một thế giới ngày mai đẹp hơn. Đây chính là điều tôi hy vọng truyền đạt với độc giả hơn mọi điều gì khác. Điều thiết yếu cho thanh niên là chuẩn bị cho ngày mai. Và thế giới ngày mai tùy thuộc vào thế hệ thanh niên ngày nay đang suy nghĩ.

Vì hầu như những lời lẽ định hướng cho chúng ta đi hết cõi đời thường là tâm thường. Nên chúng ta coi lời lẽ này là hiển nhiên nhưng thực tế chúng có thể tạo nên những số mệnh của mỗi người và đôi khi cả nhiều thế hệ nữa. Chỉ khi nào những lời này trở thành hiện thực qua kinh nghiệm trực tiếp thì chúng ta mới nhận thức được tầm quan trọng của

chúng. Những lời lẽ của tôi đối với nhiều người thì cũng có vẻ đơn giản tầm thường và đôi khi còn là nhỏ nhặt nữa, nhưng tôi hy vọng là sẽ tới khi những gì tôi muốn truyền đạt đến mọi người đem lại hữu ích trong kinh nghiệm của họ.

Tôi vô cùng hàm ơn các bạn khi tặng cuốn sách đầu tiên này cho thế hệ thanh niên, những người mai sau sẽ làm chủ thế giới. Hy vọng rằng các bạn sẽ tiếp tục trưởng thành và sẽ sống với sự trong sạch - tự tin vì các bạn sẽ luôn luôn gần bên trái tim của tôi.

1/ LỊCH SỬ THUỘC VỀ NHỮNG NGƯỜI BIẾT ƯỚC MƠ

Khi còn đi học tôi rất nghèo, nhưng tôi không phải là đứa học sinh nghèo duy nhất, lúc ấy ai cũng nghèo. Cách đây 30 năm thu nhập quốc dân tính theo đầu người của Triều Tiên khoảng 50USD, còn bây giờ đạt khoảng 5000 USD. Bạn có thể tưởng tượng được lúc ấy chúng tôi vất vả như thế nào. Dĩ nhiên ngày nay vẫn có một số người nghèo, nhất là những ngày sau cuộc chiến tranh Triều Tiên mọi người đều nghèo khổ.

Lúc ấy chúng tôi sống ở quận Chungchang, Seoul và tôi phải đi bộ hai tiếng tới trường Đại học Yonsei cách khoảng 10 Km. Tôi không có lấy một đồng xu

dính túi nhưng tôi lại có nhiều ước mơ. Tôi vẫn không thể quên được cái cảm giác bước ra khỏi thư viện vào lúc đêm khuya hay khi tôi nhìn lên bầu trời khi lê bước về nhà. Đường như thế giới là của tôi và tôi có thể bao trùm vũ trụ trong cánh tay của mình. Đối với tôi dường như không có gì là không thể làm được. Dẫu rằng nghèo, nhưng cái cảm giác ấy giúp tôi tiếp tục học tập. Sinh lực của tuổi thanh niên là rất quan trọng đối với tôi và làm tràn ngập trái tim tôi bằng những ước mơ. Không có gì có thể ngăn cản tôi.

Trong số những điều mà tuổi trẻ mang lại thì ước mơ là điều quan trọng nhất. Những người biết ước mơ thì không biết nghèo khó vì mỗi người đều giàu có như chính ước mơ của mình vậy. Tuổi trẻ ước mơ rộng lớn như trời biển, dẫu bạn không có gì trong tay cả thì cũng không có gì phải ganh tị nếu có được những ước mơ.

Lịch sử thuộc về những người biết ước mơ: Ước mơ là động lực làm thay đổi thế giới. Những người có ước mơ, những xã hội làm cho ước mơ trở thành hiện thực và đất nước biết chia sẻ ước mơ và tất cả mọi người có thể trở thành bậc anh hùng trong lịch sử thế giới. Tôi cam đoan rằng tất cả những người đang làm nên lịch sử thế giới ngày hôm nay đều có những ước mơ lớn khi còn trẻ.

Có quốc gia nào mà không truyền hy vọng và ước mơ cho tuổi trẻ mà tuổi trẻ lại có được sức mạnh

để lãnh đạo thế giới hay không? Nước Mỹ với lịch sử hơn 200 năm đã tạo lập thế đứng trong lịch sử thế giới hôm nay. Và cũng như chúng ta biết chính những ước mơ vĩ đại của những bậc tiên phong ban đầu với tinh thần tiên phong đã đưa lại sức mạnh cho sự phát triển.

Nhưng ngày nay tôi thường nghe nói là tuổi trẻ không còn có những ước mơ về tương lai hay là họ có ước mơ xoáy vào hiện tại bây giờ. Nếu quả thật như vậy thì không có gì buồn hơn, không những chỉ buồn cho từng cá nhân mà còn buồn cho cả dân tộc.

Ước mơ thường tạo nên con người. Ước mơ có thể điều khiển cả tính công việc và ngay cả hôm nay, ước mơ giống như bánh lái của con thuyền. Bánh lái có thể nhỏ và không thấy được nhưng nó điều khiển hướng đi của con tàu. Cuộc đời không có ước mơ giống như con tàu không có bánh lái. Cũng như con tàu không có bánh lái người không có ước mơ sẽ mất hướng đi và sẽ trôi dạt lững lờ cho tới khi bị mắc kẹt trong đám rong biển.

Con người có ước mơ sai trái thì cũng nguy hiểm như là người không có ước mơ. Một người mà ước mơ không vượt qua sự tiện nghi cá nhân trong hiện tại thì cũng đáng thương như là người không có ước mơ gì cả: Anh ta không nhận thức được giá trị lớn lao nhất của tuổi thanh niên. Nếu bạn có ước mơ, hy vọng rằng bạn phải có thì hãy nâng niu nó, vì ước mơ của bạn là bánh lái sẽ quyết định hướng đi

cho cuộc đời.

Tôi có một ước mơ khi năm đưa chúng tôi bắt đầu mở Công ty Kỹ nghệ Daewoo - Đó là cống hiến cho sự phát triển xã hội qua hoạt động của Công ty. Khởi đầu chúng tôi có 10.000\$ trong căn phòng thuê nhỏ bé bẩn thỉu ở một góc tòa nhà, nhưng lúc ấy chúng tôi có một ước mơ còn lớn hơn cả vũ trụ.

Ước mơ ấy bắt đầu trở thành hiện thực khi Công ty càng ngày càng phát triển và chỉ trong vòng 10 năm tôi đã có được tòa nhà lớn nhất ở Triều Tiên bây giờ là trung tâm Daewoo. Tuy nhiên vào lúc ấy tôi ngần ngại về việc xây dựng trung tâm Daewoo. Tôi nghĩ là đầu tư tiền vào thiết bị sản xuất để góp phần vào việc phát triển kinh tế thì tốt hơn. Tôi cũng e rằng người ta sẽ phê phán Công ty đầu cơ bất động sản.

Tuy nhiên tôi thay đổi cách nghĩ của mình và bắt đầu ước mơ mới, đó là khuếch trương Công ty tới mức tòa nhà đồ sộ ấy chứa hết nhân viên của Daewoo. Vào lúc ấy, hành động đó hầu như là không ai có thể tưởng tượng nổi, tuy nhiên tôi đã thực hiện được ước mơ ấy trong vòng 5 năm. Ngày nay Daewoo có hơn 100.000 nhân viên đủ để ngồi kín hết 3 tòa như vậy.

Giờ đây tôi có một ước mơ khác. Đó là làm ra sản phẩm có chất lượng tốt nhất trên thế giới trong khi tôi còn sống. Tôi đã lập nên một sổ kỷ lục thế giới, chẳng hạn có được xưởng đóng tàu lớn duy nhất

như thế trên thế giới tại Daewoo Dapo. Phân xưởng áo quần lớn nhất thế giới ở Pusan; doanh số bán áo quần lớn nhất thế giới. Nhưng vẫn còn cái mà chúng tôi vẫn chưa đạt được, đó là làm ra sản phẩm có chất lượng tốt nhất trên thế giới.

Tôi vẫn nuôi dưỡng ước mơ này, với bất cứ sản phẩm nào miễn là nổi tiếng tốt nhất trên thế giới đối với những thứ cùng loại như bút máy Paker hay máy ảnh Nikkon. Dầu là sản phẩm nào đi nữa cũng được, miễn sao họ nói là cái đó do ông Kim Woo Choong làm ra thuộc loại tốt nhất. Đó là ước mơ của tôi nhưng dường như không dễ gì đạt được. Trong một tương lai gần đây có thể điều đó sẽ trở thành hiện thực, sau khi tôi truyền lại nỗ lực to lớn của Daewoo cho một người kế nghiệp xuất chúng.

Tôi cũng có một ước mơ khác, ước mơ lớn nhất đó là được tưởng nhớ là nhà doanh nghiệp đáng kính. Tôi không muốn nổi tiếng là giàu có hay là có nhiều tiền.

Theo như truyền thống thì ở Nam Triều Tiên, người ta không kính trọng thương nhân hay nói đúng hơn thì thương nhân là những người bị coi thường hoặc bị mọi người xa cách. Có lẽ lý do cơ bản nhất là truyền thống Khổng giáo ăn sâu trong mọi người về thứ bậc trong xã hội: Sĩ, Nông, Công, Thương... Vì theo trật tự này thì thương nhân nằm ở cuối. Cũng có một lý do khác là khuynh hướng gần đây có một số nhà kinh doanh nhắm tới mục đích cuối

cùng là tích lũy tiền của. Nhưng không hiểu tại sao một doanh nhân không thể đạt được sự kính trọng như người ta dành cho giáo sư hay nghệ sĩ.

Tôi muốn tưởng nhớ như là một người chuyên nghiệp xuất chúng trong lĩnh vực của mình và ước mơ cuối cùng của tôi là giúp tạo nên một xã hội trong đó doanh nhân được mọi người kính trọng. Và tôi tiếp tục làm việc để hướng tới biến ước mơ đó thành hiện thực.

Tuổi trẻ không có ước mơ thì không phải là tuổi trẻ. Ước mơ là điều tối quan trọng cho tuổi trẻ. Tuổi trẻ chính là ước mơ và lịch sử thuộc về những người biết ước mơ.

2/ BẠN CẦN PHẢI CÓ MỘT TRIẾT LÝ SỐNG

Lạc quan hay bi quan?

Thực tế thì trên thế giới không có gì nguy hiểm hơn là việc phân chia mọi thứ thành hai phía trái ngược nhau. Nhưng nếu nói một cách tương đối thì tôi là người lạc quan. Và trong suốt cuộc đời mình dù có gì xảy ra chẳng nữa thì không bao giờ tôi mất đi tính lạc quan.

Có lần trong những chuyến du lịch vòng quanh thế giới tôi đi trên chiếc máy bay mà cần phải hạ cánh khẩn cấp. Và một lần khác lửa bốc ra từ cabin máy bay khi cất cánh. Trong cả hai trường hợp trên,

thì sự chết chóc chỉ lướt qua tâm trí tôi và tôi đoán rằng điều đó chứng tỏ mức độ lạc quan của tôi. Khi thấy rằng luôn luôn nghĩ tới tình huống nguy kịch cũng như là những phút nguy hiểm thoáng qua, nên tôi đi tới kết luận rằng tôi là người sinh ra đã lạc quan rồi.

Tôi cho rằng xét theo một nghĩa nào đó thì kinh doanh là một kiểu tranh đấu quyết liệt. Kinh doanh càng lớn thì bạn phải tranh đấu nhiều hơn và giá phải trả cao hơn và nếu một doanh nhân rơi vào trạng thái thất vọng và bi quan thì coi như việc phát triển đó đi tới chỗ bế tắc.

Có một điểm khác biệt giữa tôi và những nhà doanh nghiệp khác là tôi có rất nhiều kinh nghiệm trong việc đưa những hãng đang phá sản đi lên và xoay ngược lại tình thế. Và tôi đã trở thành chuyên gia về lĩnh vực này. Chủ hãng ngân hàng và thậm chí chính phủ đã từ bỏ hãng này, và thực tế việc từ bỏ chính là bi quan trong hành động. Trái lại tôi đã xoay ngược những sự thất bại kinh niên của những hãng đó và đưa chúng đi lên trong thời gian rất ngắn. Điều này đã gây ra sự chú ý của báo chí thế giới, và khi được hỏi về điều này tôi luôn trả lời: "Khi những người khác bắt đầu đến điều không thể thì tôi bắt đầu đến những điều có thể".

Tại Daewoo, bất cứ khi nào tôi bắt đầu công việc kinh doanh mới hay bắt đầu buôn bán với một Quốc gia mới thì có một số người lo lắng. Khi tôi nhận

thầu dự án nhà máy lạnh ở Trung Quốc, đa số những người thân tôi phản đối tôi. Khi làm dự án khách sạn ở Hyary và khi đáp máy bay sang Matxcơva để mở thị trường ở Liên Xô cho Daewoo tôi cũng gặp phải sự chống đối tương tự. Và sự chống đối từ phía ngoài Công ty còn dữ dội hơn nữa. Ngân hàng và chính phủ rất lo ngại.

Tại Nam Triều Tiên những công ty khác cạnh tranh với Daewoo họ nói với nhau là không có dự án nào trong số đó có thể thực hiện được, và ở Nhật họ vốn đang ngăn chặn các dự án liên doanh, như thế. Các hãng Triều Tiên bắt đầu đồn đại đủ thứ chuyện: Nào là tôi bị bắt ở Trung Quốc, chính phủ Triều Tiên kịch liệt phản đối những dự án của tôi v.v... Nhưng tôi không hề lùi bước và tôi tính theo cách khác. Tôi xác nhận những điều đó có thể và sau đó nhanh chóng tiếp tục thực hiện bất cứ điều có thể đó thành hiện thực. Loại kinh doanh, người, kỹ thuật, tiền bạc, máy móc và những yêu cầu khác.

Kỹ năng quản lý là một điều nữa trong số yếu tố cần thiết để khởi đầu công việc kinh doanh. Và những người ngêu ngao: “Chắc không làm được” hay “Nếu thất bại thì làm sao” không có đủ tin chỉ để trở thành nhà doanh nghiệp. Nếu có 1/10 cơ may thành công thì một nhà kinh doanh thực thụ phải xem 1% cơ may đó là đóm lửa để thấp sáng ngọn lửa. Trong giới kinh doanh là nơi: một với một không trở thành hai mà là một biến thành 10, và 10 biến

thành 50. Đó là cách bạn đếm.

Cách đây 10 năm, chúng tôi xây dựng một nhà máy vỏ xe hơi Sudan. nhà máy đầu tiên do hãng Triều Tiên xây dựng trên thế giới và rất nhiều người tỏ ra dè dặt vì Daewoo chưa bao giờ kinh doanh về mặt hàng vỏ xe. Nhưng tôi khởi đầu bằng cách đếm những điều có thể.

Những điều có thể nào? Đầu rằng Sudan có thị trường cho vỏ xe nhưng họ không có nhà máy và phải mất ngoại tệ để nhập vỏ xe nước ngoài rất đắt. Vì thế tôi hình dung là họ sẽ hoan nghênh một dự án như vậy. Và lại 80% xứ Sudan là sa mạc, các thành phố cách xa nhau nên nhịp cầu về xe cộ càng vắng thêm. Tôi cũng nhận được nguồn tin đáng tin cậy từ Mỹ nói rằng họ đã khám phá ra một mỏ dầu ở phía Nam Sudan. Mỏ dầu ấy sẽ đẩy mạnh việc phát triển nền kinh tế và nhu cầu về xe ô tô sẽ gia tăng tỷ lệ thuận với sự gia tăng kinh tế. Phải cần ít nhất 5 vỏ xe cho một chiếc xe và vỏ xe ở xứ sa mạc nóng nảy mòn nhanh hơn ở miền có khí hậu ôn hòa hơn.

Đó là cách nhìn nhận thị trường và cách suy tính. và mọi sự đã xảy ra đúng như vậy. Bây giờ nhà máy ấy càng ngày càng bận bịu hơn và đã khuếch trương lên mấy lần. Nhu cầu vỏ xe lớn tới nỗi người ta phải trả tiền trước mới mua được.

Vậy bạn có thấy rằng đó là phần thưởng lớn cho sự lạc quan. Và ngay từ đầu bạn nên lạc quan về

bất cứ cái gì mình! làm. Tôi vô cùng lạc quan về tương lai của Triều Tiên nó đang tiếp tục phát triển với một tốc độ rất nhanh và thế hệ mới dường như khá hơn nhiều so với thế hệ cũ.

Về mặt hình thể thì thế hệ của tôi nhỏ bé hơn, chúng tôi không được ăn ngon và khi học bài ở nhà thì phải ngồi trên sân, những thứ đó đã làm giảm sự phát triển của trí tuệ. Ai đó cao 180cm lúc ấy được coi như anh chàng khổng lồ, và chiều cao trung bình cho nam giới là khoảng 160cm. Tuy nhiên ngày nay học sinh Triều Tiên trung bình cao hơn 10cm và thế hệ hôm nay to lớn hơn nhiều. Khi các trường học bỏ đồng phục cách đây vài năm và cho phép ăn mặc tự do thì khó mà phân biệt được sự khác biệt nhau giữa học sinh và người lớn.

Thế hệ của tôi không được ăn ngon và mặc đẹp, nhưng hãy nhìn Triều Tiên mà chúng tôi đã xây lên. Thanh niên ngày nay ăn ngon và khỏe mạnh vì thế trong tương lai Tổ Quốc hy vọng ở thế hệ thanh niên rất nhiều. Tôi thấy được những điều kiện vô cùng lạc quan và phấn đấu về điều này.

Nhưng điều cốt lõi để biến những điều kiện đó thành hiện thực một cái gì đó phải tương xứng với sự thay đổi bên ngoài - đó là sự cố gắng. Con người bên trong và bên ngoài của bạn phải tương đồng - ước muốn của bạn cũng phải cao cả như con người của bạn và sự chịu đựng cũng phải rộng lớn như kích thước con người của bạn.

Để có được con người bên trong lẫn bên ngoài to lớn như nhau thì thường nghĩ tới cái gì cao vời vợi và khó khăn, nhưng một triết lý sống thì không tới nỗi như vậy. Dẫu làm bất cứ chuyện gì bạn hãy đặt hết tâm trí vào lợi ích xã hội thì đã đủ rồi. Ví dụ bạn có một nhận thức rõ ràng về những góc độ tương xứng với nhau. Bạn phải đặt ra những tiêu chuẩn rõ ràng về kiếm tiền và sử dụng tiền. Và bạn phải luôn nghĩ mình là người yêu nước. Nếu bạn làm theo lời chỉ dẫn này thì cuộc đời của bạn sẽ rất tốt đẹp.

Tuổi trẻ là ước mơ, tuổi trẻ làm gì cũng được nhưng trước khi có thể làm được mọi điều thì điều quan trọng là bạn phải định sẵn một triết lý sống.

Tôi là người lạc quan nhưng tôi phải thừa nhận là tôi có vài nghi vấn về nền giáo dục hiện nay của Triều Tiên. Dẫu rằng nền giáo dục của Triều Tiên chắc chắn là có sự truyền đạt kiến thức nhưng tôi cảm thấy rằng nó thiếu việc phát triển hoàn thiện nhân cách. Dĩ nhiên có một số yếu tố ảnh hưởng tới điều này, nhưng tôi tin rằng một trong những lý do chính là hệ thống thi tuyển vào Đại học theo kiểu một mất một còn, cha mẹ bảo vệ đùm bọc con cái quá đáng và thiếu nền giáo dục trong xã hội của thế hệ lớn tuổi truyền lại cho thanh niên ngày nay.

Tôi không phải là nhà giáo dục. Tôi là chủ nhân Công ty thuê mướn những người tốt nghiệp làm việc cho công ty. Nói theo từ ngữ kinh doanh thì tôi là

người “sử dụng” những ai được trường học hay nhà trường “chuyển giao”. Và vì là người sử dụng nên tôi có rất nhiều lo âu.

Điều đầu tiên làm tôi phiền lòng là ngày nay có một khuynh hướng điên cuồng chỉ nghĩ về lợi ích nhất thời. Và có lẽ vì điều này nên con người thỏa mãn với thành đạt nhỏ nhoi. Người ta chỉ tìm kiếm tiện nghi và sự mãn nguyện nhất thời chứ không có một tinh thần tranh đấu vượt khó để thành công lâu dài sau này. Thế là người ta lựa chọn những công việc có điều kiện thuận mang tính ngắn hạn chứ không phải là những công việc mang triết lý của công việc. Ngày nay hơn 80% nhân viên mới sắp tuyển vào Daewoo muốn có công ăn việc làm tại trụ sở chứng khoán Daewoo bất kể chuyên môn của mình.

Công ty chứng khoán cho tiền thưởng nhiều hơn một chút so với những công ty khác. Thị trường cổ phần và chứng khoán đã phát triển nhanh chóng ở Triều Tiên trong những năm gần đây và việc cạnh tranh đã lấy nhân viên tăng lên với nhu cầu cần có bộ máy lớn hơn, vì vậy những công ty này hiện đang cho tiền thưởng nhiều hơn. Nhưng chỉ mang tính tạm thời thôi. Cách đây vài năm với việc xây dựng nở rộ ở Trung Đông mọi người đều muốn làm cho công ty Xây dựng, trước đó điều tương tự cũng đã xảy ra trong kỹ nghệ máy móc. Nhưng như ta thấy, nền kinh tế tiếp tục thay đổi, một số ngành

kỹ nghệ trước đây đã có thời hoàng kim nay đã rút dài và những người đang thắng cuộc tung bừng ngày hôm nay có lẽ sẽ không còn thấy trong tương lai.

Mới đây việc xây dựng ở nước ngoài có vẻ hơi tháo lui mà rất nhiều người đã xô vào thời kỳ ban đầu còn mở rộng để rồi rơi vào sự thất vọng.

Bạn thấy đấy những phần thưởng mang tính ngắn hạn thực không phải là lý do tốt để chọn một công việc. Cái đó cũng như đánh bạc cả tương lai của bạn vào ngày hôm nay. Một người thông minh trước tiên quyết định thực sự muốn cái gì trong cuộc đời mình rồi dựa trên đó mà chọn công việc.

Một điều nữa làm tôi bức mình là người ta nghĩ về bản thân mình nhiều quá. Nếu ai cũng ích kỷ cả thì chắc chắn sẽ có sự rắc rối. Tranh giành cho sự tham lam của riêng mình nghĩa là chấm dứt sự tồn tại hòa bình diện Quốc gia nó dẫn tới chiến tranh. Đó là bài học rút ra từ lịch sử.

Mỗi khi có dịp là tôi đề cập tới vấn đề này. Cách đây vài năm, một nhóm nhà giáo dục bảo tôi nói lại cho họ nghe một lần nữa và tôi lặp lại những gì tôi đã nói lúc đầu. Và hôm nay tôi xin lặp lại điều đó cho các thầy giáo ở Triều Tiên: “Trong quá khứ cách đây không lâu lắm, chúng tôi làm việc từ 6 giờ sáng cho tới tận nửa đêm chúng tôi làm việc như điên và mức sống ngày hôm nay là kết quả trực tiếp của những nỗ lực đó. Nhưng chúng tôi không làm việc cho chính bản thân mình. Chúng tôi làm

việc để hoàn thiện và chúng tôi làm việc từ một nhận thức mạnh mẽ là lòng mong muốn cho sự phát triển của đất nước. Nếu như tôi đã làm việc vì những thỏa mãn tiện nghi cá nhân và trở nên lười biếng thì đất nước sẽ không được như ngày hôm nay. Chắc chắn là chúng tôi có những hạn chế của mình nhưng chúng tôi học được và đã làm theo một triết lý của cuộc sống mà chúng tôi được những người thầy của mình dạy dỗ cho triết lý sống ấy.

3/ RA QUYẾT ĐỊNH

Mặc dầu có một dân số đông sống trong một khu địa lý nhỏ hẹp như nước Bỉ, một trong ba Quốc gia Benelux đã trở thành một quốc gia châu Âu kiểu mẫu với một nền kinh tế vững chắc. Trụ sở chính của Nato và EEC được đặt tại thủ đô Brusselo của Bỉ. Nằm trên bờ biển phía tây bắc là cảng Antwerp một thành phố kỹ nghệ quan trọng thứ hai của Bỉ và một trong những trung tâm thương mại chính của Âu châu.

ở Antwerp ta có thể thấy được vườn thú quốc gia. Viện bảo tàng biển nằm ở trong một lâu đài cổ xưa và Viện bảo tàng Nghệ thuật Quốc gia. Nghệ sĩ nổi tiếng Rubeno được sinh ra ở Antwerp thành phố này là sự pha trộn tuyệt vời giữa lịch sử nghệ thuật và thiên nhiên và nó giữ một vai trò rất quan trọng

trên thị trường tài chính thế giới.

Tôi kể cho bạn nghe tất cả những điều này về Antwerp bắt đầu vào năm 1984 khi người ta ngỏ lời chuyển cho tôi một nhà máy lọc dầu của công ty nằm trong thành phố. Điều đó quả là đột ngột, tôi không ngờ tới. Vì vậy trước tiên tôi ra lệnh giám đốc văn phòng chi nhánh ở Daewoo tại Luân Đôn điều tra Công ty này qua thị trường tài chính ở Luân Đôn, tôi cũng để một trưởng phòng về thị trường dầu Quốc tế điều tra công ty này ở Antwerp.

Ít lâu sau đó tôi nhận được báo cáo của hai người này tôi biết được là công ty có nhiều sự kiện tưng và đang bị thua lỗ do buôn bán ế ẩm. Chủ tịch Công ty đã ngỏ lời tới những Công ty nổi tiếng của Nhật, Đức, Mỹ xin chuyển giao nhưng họ đều từ chối. Bản nghiên cứu tài chính được nhận từ Luân Đôn cũng kết luận rằng tình hình tài chính của Công ty không lấy gì làm sáng sủa cho lắm.

Sau đó tôi hỏi ý kiến của người trưởng phòng được cử tới để điều tra Công ty đó. Anh ta nói rằng tuy thiết bị đã cũ kỹ nhưng nhà máy nếu có sửa đổi lại chút ít vẫn có thể hoạt động được. Kết quả gặp gỡ giữa anh ta với nhân công cho biết công nhân cảm thấy ông Chủ tịch hầu như không quan tâm đến nhà máy và bộ phận lãnh đạo quản lý lại quan tâm tới việc đóng cửa hơn là cố gắng cứu chữa nhà máy. Vì vậy quyết định cuối cùng tùy thuộc vào tôi. Và tôi đã quyết định dựa theo kết quả điều tra chính

xác hai mặt sau đây:

Trước hết thiết bị đã cũ kỹ nhưng vẫn có thể sản xuất được 65.000 thùng dầu mỗi ngày và cái giá 1,5 triệu USD cho cả nhà máy thì thấp hơn nhiều so với chi phí phải xây lại thiết bị mới.

Điều thứ hai là nhân công. Tôi phân tích thấy rằng nhân công thiếu nhiệt tâm và xuống tinh thần chỉ vì thái độ hờ hững của ông Chủ tịch và sự chênh mảng của ban lãnh đạo. Tôi quyết định là dự án này khả thi nếu chúng tôi cử một nhóm lãnh đạo có năng lực để điều hành một cách có hiệu quả và mang lại sự thay đổi hoàn toàn về thái độ làm việc. Tôi nghĩ rằng nhân công do chán nản về cách điều hành cũ và hờ hững trước đây và họ đã đấu tranh trong nhiều năm thì sẽ thay đổi thái độ khi có ban lãnh đạo hoàn toàn mới.

Vấn đề thứ ba là việc bán hàng. Và đây chính là điều tôi đặt tin tưởng nhiều nhất. Chính phủ Libia đã hứa với tôi nhận một số lượng dầu thô. Khi Libia có trục trặc về việc trao đổi ngoại hối chúng tôi đã vạch ra được một thỏa ước trao đổi dầu thô cho dự án đồ sộ này về xây dựng nhà máy.

Vì vậy sở hữu một nhà máy lọc dầu sẽ là một cách đầu tư khôn ngoan vì làm dầu lọc thì lợi hơi nhiều so với dầu thô. Dĩ nhiên là cũng có thể vì thị trường tiêu thụ xăng, dầu lửa và những loại dầu lọc khác sẽ không lớn như vậy. Nếu trong trường hợp đó thì trước tiên chúng tôi sẽ bán một số dầu

thô rồi bán tinh dầu lọc khi có lại thị trường.

Dựa theo những suy xét này, tôi đã chỉ thị phải xúc tiến việc chuyển nhượng ngay lập tức. Năm sau khi đã chuyển nhượng xong, chúng tôi đã tuyển chọn và cử một ban lãnh đạo dày dạn tới Antwerp. Chúng tôi đổi tên thành “Vũ trụ” để hợp với tên Daewoo vốn có nghĩa là “Đại vũ”. Mọi thứ đều được tiến hành để tạo nên một bầu không khí hoàn toàn mới.

Chưa đầy một năm kết quả của những nỗ lực chúng tôi không những rất rõ mà còn gây ngạc nhiên, nhân công có sức mạnh và năng lực mới hoàn toàn hợp tác với ban lãnh đạo - Và tôi nghĩ là họ cũng đã học được đôi điều từ tấm gương của những nhân viên Daewoo. Trong vòng một năm công ty đã hoàn toàn chuyển hướng và tạo ra lợi nhuận. Và sau đó doanh số bán tăng lên nhanh tới nỗi ông Chủ tịch cũ xin mua lại công ty với giá gấp 5 lần khi chúng tôi mua. Với kết quả của sự thành công này tôi đã có thêm tiếng tăm trên thế giới là “chuyên gia đảo ngược tình thế”.

Nhưng lý do tại sao tôi rất trân trọng dự án Antwerp không vì danh tiếng đó mà cũng không phải vì lợi nhuận mà vì bài học về sự quan trọng khi quyết định.

Những hãng nổi tiếng ở Mỹ, Nhật, Đức và Anh đều tiếp cận và đã điều nghiên những điều kiện khả thi nhưng sau cùng họ bãi bỏ dựa theo những thông tin bề mặt. Có lẽ họ bỏ dự án này ngay sau

khi điều nghiên khía cạnh tài chính của công ty. Dầu sao đi nữa thì họ cũng đã đánh giá hơi vội vã và vì thế đã đánh mất cơ hội kiếm được rất nhiều lợi nhuận.

Tôi cũng đã trải qua một dự án tương tự như vậy ở Triều Tiên. Công ty hữu hạn cơ khí Triều Tiên được thành lập nhằm đóng tàu ngầm trong thời kỳ Nhật xâm chiếm.

Khi chúng tôi đảm nhận công ty này thì trong hơn 40 năm hoạt động chưa có năm nào có lãi cả và trong tình trạng bị dất.

Trước khi ngổ lời với chúng tôi thì chính phủ đã tiếp cận với hai tập đoàn Triều Tiên lớn khác là Samsung và Hunhdai, cả hai tập đoàn này cũng đã tiến hành điều nghiên rất kỹ. Dựa theo kết quả điều tra của công ty, họ đã từ chối dự án này. Sau đó tới lượt tôi cũng đã điều nghiên y như họ và cũng dựa trên những kết quả tương tự và tôi đã quyết định đảm trách công ty này. Chúng tôi đổi tên nó thành "Công ty Công nghiệp nặng hữu hạn Daewoo" và bây giờ nó là công ty hàng đầu trong nền kỹ nghệ máy móc của Triều Tiên.

Khi làm kinh doanh bạn có rất nhiều tình huống và phải ra quyết định. Đôi khi những quyết định này cũng không quan trọng nhưng đôi khi chúng có thể ảnh hưởng đến cả gia tài của Công ty. Nhưng dù tình huống có thế nào đi chăng nữa thì kết quả cũng tùy thuộc vào người điều hành ra quyết định

cuối cùng. Trong nhiều năm tôi đã làm việc với vô số bạn đồng nghiệp nhưng giây phút đơn độc nhất là khi tôi phải ra quyết định.

Dĩ nhiên bạn đồng nghiệp và những nhân viên cung cấp cho tôi các loại thông tin và trí lực. Nhưng nói về mặt trách nhiệm thì không thể và quyết định cuối cùng cho tôi. Cũng vì tôi không thể bắt người khác chịu trách nhiệm cho mình nên tôi không bắt họ chịu trách nhiệm về quyết định của tôi.

Việc ra quyết định không chỉ quan trọng trong kinh doanh mà còn quan trọng trong suốt cuộc đời. Đời chỉ là một chuỗi những quyết định và quyết định sai trái có thể làm tiêu tan cả cuộc đời. Đôi khi tôi tự hỏi “Không biết có phải chúng ta sống chỉ để biết dùng cơ hội ra quyết định đúng đắn để dẫn tới thành công.

Để thành công bạn phải có nhiều sự lựa chọn có sẵn càng tốt. Nếu sự lựa chọn càng hạn chế thì cơ hội ra quyết định để dẫn tới thành công sẽ càng hạn chế.

Kế nữa bạn phải có năng lực để ra quyết định đúng lúc. Trong quá trình học tập bạn phải phát triển khả năng ra quyết định, đó mới là mục đích của giáo dục. Quyết định giữa cái sai và cái đúng, tốt và xấu, hữu ích và có hại. Khả năng ra những quyết định như vậy chỉ có thể có được nhờ sự giáo dục. Có thể tàn hủy nó, không ai khác có thể quyết định cho bạn; chính bạn phải tự quyết định.

Và tôi hy vọng là bạn sẽ luôn có rất nhiều cố vấn giúp bạn trong việc ra quyết định. Không phải kiếm cố vấn đâu xa, cố vấn cho bạn phải là những người chia sẻ cuộc đời với bạn, yêu thương bạn và quan tâm tới bạn - Cha mẹ, thầy cô, anh em, bạn bè, những người đi trước đều có thể cố vấn cho bạn. Và nếu mở rộng trái tim nói chuyện với những người gần gũi với bạn nhất, thì chắc chắn bạn sẽ có mọi thứ bạn cần đưa ra những quyết định đúng đắn.

4/ PHẢI VƯỢT QUA HỘI CHỨNG “VỪA ĐỦ”

Mỗi khi tôi du lịch sang châu Âu, tôi ghi nhận một điều. Những miền ở Bắc nước Pháp, đây là miền có nền kinh tế trù phú trong khi những miền ở phía Nam lại có nền kinh tế khá yếu kém. Dĩ nhiên chắc là không có sự giải thích mang tính khoa học cho sự khác biệt này. Nhưng ý kiến của bản thân tôi là sự khác biệt đó có thể giải thích vì giấc ngủ trưa.

ở miền dọc theo bờ Địa Trung Hải dân thành thị và nông thôn đều có tập quán ngủ trưa trong một hay hai tiếng sau bữa cơm trưa. Điều này nghe có vẻ kỳ khôi đối với một nước luôn bận bịu như Triều Tiên nhưng quả thật tôi không biết nói gì khi lần đầu tiên sang Âu châu. Dẫu cho mọi người đều trở nên bị ngái ngủ sau khi ăn một bữa cơm ngon lành và những ai đó từng là thanh niên cũng đã trải qua

trạng thái ngái ngủ sau bữa cơm trưa. Hơn nữa thời tiết ẩm và khô ráo nên làm tăng thêm sự buồn ngủ.

Tuy nhiên tôi không hiểu nổi làm sao người ta có thể ngủ vào thời điểm quan trọng như thế. Và dù mọi người công nhân đều ngủ trưa, họ ra khỏi xưởng cùng giờ và phần lớn các cửa hiệu đóng cửa trước 8 giờ tối. Khi cả xã hội đều như thế này thì dẫn tới sự mất mát giờ lao động rất nghiêm trọng. Vì vậy tôi nghĩ rằng ngủ trong ngày là điều mà chúng ta cần phải suy xét lại.

Có một vẻ chậm chạp dường như là ăn sâu vào trong hành động và tinh thần của người sống trong những miền này. Ở một mức độ nào đấy thì điều này được hiểu như là một đặc tính cá nhân hay của một vùng nhưng tôi nghĩ điều đó có thể được xem như là một sự phản ánh mang tính định mệnh khi tiếp cận cuộc sống. Thực tế thì tôi coi đó như là “Một hội chứng vừa đủ” nghĩa là làm một lượng việc chừng mực và rồi có một lượng giải trí vừa đủ. Và tôi không coi điều này giải thích cho một sự khác biệt giữa nền kinh tế khác biệt của Bắc và Nam Âu.

Những người nỗ lực hết sức mình khi làm bất cứ cái gì không bao giờ phí phạm thời gian và không có biểu hiện hội chứng vừa đủ này. Vừa đủ không tốt chút nào cho những người cố gắng hết sức mình.

Tôi vẫn bị ám ảnh mãi mãi về giấc mơ là tôi không thể tốt nghiệp Đại học. Thực tế là tôi đã xuýt không

được tốt nghiệp và đó là điều lý giải tại sao tôi hay có giấc mơ này khi ngủ. Trong học kỳ cuối cùng ở Đại học, tôi làm việc nửa buổi cho một hãng Nhà nước thay vì là phải đi học đều đặn. Vào những ngày ấy ở Triều Tiên những sinh viên năm cuối cùng coi việc tốt nghiệp là đương nhiên và làm mọi thứ trừ việc đi tới lớp.

Dĩ nhiên sinh viên năm cuối, trong đó tôi rất bận bịu cố gắng tìm công ăn việc làm cho tương lai. Nhưng kiểu tâm lý "Làm xong rồi" là cái yếu tố quan trọng hơn khi họ cúp cua. Mọi người đều có quan niệm như vậy đối với sinh viên năm cuối vào lúc ấy.

Một trong những trục trặc cuối cùng của tôi lúc ấy với giáo sư Whang II - Chang dạy ở trường Đại học Hanyang - Ông ấy, vừa học ở Mỹ về và có ấn tượng rất tốt đẹp về không khí học tập ở đó.

Lúc ấy tôi không biết là giáo sư Whang tới lớp mỗi ngày và ông không cho điểm bất cứ sinh viên nào nghỉ học một số lần nào. Khi biết ra thì đã quá trễ và tôi ở trong tình trạng khó xử: Nếu không có điểm môn ông ấy thì tôi không tốt nghiệp được.

Vì vậy tôi tới thăm giáo sư Whang, và năn nỉ cho tôi tốt nghiệp nhưng ông ta không hề bị lung lạc. Tôi nghĩ ông ấy hiểu lầm tôi là sinh viên hoàn toàn vô trách nhiệm và phải khó nhọc lắm mới thuyết phục được với ông ta là không phải như thế. Lúc ấy tôi là chủ tịch Hội ái Hữu sinh viên Doanh nghiệp và tôi vận động tất cả hội viên của hội này tới thăm

ông ta tại nhà năn nỉ cho tôi.

Cuối cùng, giáo sư Whang nhượng bộ với điều kiện là tôi phải nộp một bản báo cáo đặc biệt - tôi làm được và đã tốt nghiệp, nhưng đó là một bài học rất tốt cho tôi trong việc thắng được tính hội chứng vừa đủ. Sinh viên năm cuối phải chăm chỉ như là sinh viên năm đầu mà có lẽ phải chăm chỉ hơn nhưng tôi chỉ suy nghĩ tới việc bỏ giờ ra học cho vừa đủ cho tới khi tốt nghiệp vì tôi cảm thấy rằng những gì tôi học ở trường là đủ rồi. Hiển nhiên là bài học mà tôi học được qua kinh nghiệm này để lại cho tôi một ấn tượng khó quên và đến ngay cả bây giờ tôi vẫn còn nằm mơ thấy nó.

Do vậy, từ khi tôi bắt đầu kinh doanh tôi không bao giờ chịu được kiểu hội chứng “vừa đủ” ở công nhân. Nó không mang lại cái gì cả cho cá nhân cũng như là xã hội.

Trong nhiều năm qua tôi đã bán được vô số sản phẩm trên thế giới và tôi phải đương đầu với một vấn đề phiền toái lặp đi lặp lại - đó là thành phẩm, sản phẩm Nam Triều Tiên đã được mọi người công nhận về kiểu dáng chất lượng và giá cả nhưng giai đoạn hoàn tất sản phẩm vẫn luôn luôn là cái gai đối với tôi và là cái cớ cho người mua đòi giảm giá. Điều đó có nghĩa là mất mát về mặt giá cả và cũng mất mát đối với một người Triều Tiên như tôi.

Điều này vẫn làm tôi buồn tức vì thành phẩm không đủ tốt làm cho mồ hôi và mọi nỗ lực trở thành

vô ích để dẫn tới sự thiệt hại lớn cho nước nhà.

Khi tôi mới tiếp cận thị trường thì một trong những khách hàng đầu tiên là dãy hàng bách hóa Sears. Anh trưởng phòng phụ trách việc cung ứng hàng cho Sears rất lo lắng về chất lượng hàng Nam Triều Tiên và bốn phận của tôi là làm cho anh ta hết lo sợ. Vì vậy tôi thành lập phòng kiểm tra xét nghiệm chất lượng ngay trong nhà máy để kiểm tra mọi sản phẩm và tôi bắt phải làm hàng với tiêu chuẩn còn cao hơn cả yêu cầu của Sears. Nhờ vậy tôi giành được sự tin cậy và tín nhiệm của Sears.

Chúng ta có thể dễ dàng tìm thấy những thí dụ khác về hội chứng vừa đủ này. Khi tôi mới bắt đầu thành lập Daewoo vào năm 1967 hầu như mọi sản phẩm xuất khẩu vẫn còn được chuyên chở bằng thuyền. Kỹ nghệ chuyên chở bằng tàu lúc ấy không phát triển cho lắm và kéo theo có sự cạnh tranh gay gắt để xếp được hàng rồi chở đi. Vì thế Công ty Xuất nhập khẩu phân bón có văn phòng đại diện tại cảng Pusan. Mọi việc trở nên khá căng thẳng khi tới hạn chót giao hàng cho nước ngoài. Các nhà máy sản xuất thì bù đầu suốt ngày và sau khi sản phẩm tới được kho hàng thông qua ở Pusan thì các đại diện công ty phải chờ tới lượt mình để có được tàu. Nếu chúng tôi không giành được tàu đúng lúc thì phải chờ ít nhất là một tuần nữa mới có chiếc khác và mọi nỗ lực sản xuất căng thẳng đều coi như là con số 0. Toàn bộ tài sản của công ty nhờ

lệ thuộc vào việc có giành được tàu hay không, vì vậy áp lực và trách nhiệm của các đại diện tại bến cảng là vô cùng quan trọng.

Hiển nhiên việc cạnh tranh giữa những người đại diện này thì rất là dữ dội. Nếu người đại diện không năng động thì sẽ bị người cạnh tranh của mình giành lấy. Còn có trường hợp là hàng một công ty đã bốc lên tàu rồi, sau khi người đại diện trở về mãn nguyện thì hàng bị dỡ xuống và bị thay thế bởi hàng của công ty khác. Điều thú vị là có 3 loại đại diện công ty tại cảng. Loại thứ nhất cảm thấy rằng đi về sau khi xác nhận là hàng công ty mình đã tới bến, tàu thì cũng đủ tốt rồi - Loại thứ hai muốn là hàng tới bến cảng và ở lại cho tới khi người ta bốc hàng. Nhưng còn loại thứ 3 ở lại để xác nhận là tàu đã nhổ neo đi.

Loại đại diện thứ nhất thường bị thua cuộc và loại thứ hai thua cuộc một hay hai lần trong tổng số 10 lần. Nhưng loại thứ 3 thì luôn luôn thành công. Hai loại đại diện đầu chỉ làm điều họ nghĩ rằng đủ tốt vào lúc ấy nhưng thường là thất bại.

Tôi ra lệnh cho đại diện Công ty ở lại bến cảng. Cho đến khi thực sự tàu đã vượt quá tầm chân trời. Đó mới gọi là hoàn tất xong sản phẩm kết quả là chúng tôi không hề biết chuyển giao hàng nào tại bến cảng và luôn giao hàng đúng hẹn. Điều này là cần thiết để tôi tạo nên lòng tin cậy đối với khách hàng. Mọi người đã ca ngợi Daewoo rất đáng tin

cây trong việc giao hàng.

Dẫu tôi làm gì đi chăng nữa thì tôi cũng muốn làm cho hoàn hảo. Đó là chìa khóa dẫn tới thành công và tôi đã làm thêm nhiệm vụ nguyên tắc làm việc tới mức hoàn hảo cho nhân viên của mình. Đây là nguyên tắc phải áp dụng cho mọi điều chứ không phải chỉ cho sản phẩm, ráng hết sức mình cho tới giai đoạn cuối thì không chỉ là quan trọng mà còn thiết yếu nữa. Điều đó đã trở thành truyền thống của Daewoo vì đó chính là cốt lõi trong việc đào tạo nhân viên tại công ty.

Vì thế tôi hy vọng là lớp trẻ ngày nay sẽ đắm mình vào những hoạt động mang tính sáng tạo và nổi bật chứ đừng chỉ học vừa đủ và làm theo một số đông người khác. Hãy chọn những gì đúng cho bạn và những khả năng cơ bản và dành cho nó mọi nỗ lực của mình. Chỉ lúc đó mồ hôi những nỗ lực ngày hôm qua cho ngày hôm nay mới tiếp tục đưa lại kết quả cho ngày mai. Dù đang học hoặc đang kiếm sống thì khái niệm “Vừa đủ không bao giờ là vừa đủ cho bạn cả”.

5/ NHỮNG BẠC THẤY

Có bậc phù thủy họ nhảy qua ngọn đồi cao 100m. Mỗi khi muốn làm cho mọi người trầm trồ và ganh tị thì chúng ta tự hỏi không biết có bao giờ mình

có được năng lực như vậy hay không? Không biết có phải năng lực ấy tự trên trời rơi xuống cho anh ta trong khi đang ngồi thiền hay không?

Thoạt đầu ông phù thủy này không thể nhảy xa hơn chúng ta, chắc cũng nhảy được 1m mà thôi. Nhưng ông ta định ra mức là nhảy qua ngọn đồi cao 1m và tập luyện mỗi ngày, trở thành khá hơn dần dần. Ông ta dành hết thời gian cho nỗ lực duy nhất này. Có lẽ ông ta bắt mình luyện tập nhảy qua thân cây kê mọc mỗi ngày mỗi cao. Có lẽ đó là cách mà ông ta trở thành phù thủy, chuyên gia trong lĩnh vực của mình.

Dễ lắm tưởng rằng các bậc thầy phù thủy sinh ra đã là như vậy. Còn nếu là như vậy thì sinh ra đã là chuyên gia và chủ tịch. Nhưng thực tế chuyên gia và chủ tịch không được sinh ra như vậy - Chỉ có điều là họ làm việc cật lực hơn để trở thành chuyên nghiệp cũng như thầy phù thủy kia!

Mỗi người đều có năng lực vô biên và sự khác biệt duy nhất giữa một bậc thầy phù thủy và người thường là những bậc phù thủy sử dụng được những khả năng tiềm ẩn và làm việc cật lực hơn. Mọi cái đều có nguyên nhân của nó và nguyên nhân sẽ dẫn tới kết quả. Sự hoàn thiện không bao giờ tới ngẫu nhiên - đó chính là điểm thăng hoa của một chuỗi những quá trình.

Quả thật cũng chẳng khiêm tốn cho lắm khi nói rằng tôi được mọi người đặt cho cái tên là: "Phù

thủy". Có lẽ người ta gọi tôi như vậy vì tôi thường nói chuyện về ông phù thủy nhảy cao lúc này, những người xung quanh cũng gọi tôi bằng biệt danh đó bởi vì tôi có một khát vọng không ngừng để trở thành chuyên gia về tất cả những gì mà tôi đã làm. Và tôi phải thừa nhận là tôi không phải không thích biệt danh đó vì suốt cả cuộc đời tôi luôn luôn trở thành chuyên gia, chuyên viên...

Tôi học chuyên về kinh tế tại trường Đại học nhưng công việc đầu tiên của tôi lại không liên quan gì tới lãnh vực đó là ngành dệt. Tuy nhiên sau 10 năm tôi trở thành bậc thầy về ngành dệt. Dù đã bỏ ngành này cách một thời gian dài, nhưng đến hôm nay tôi có thể sờ một tấm vải và nói được chính xác nó dùng để làm gì, hay vật liệu chính để sản xuất ra nó và quá trình sản xuất. Và nếu nói về hòa hợp màu sắc và kết hợp vải thì cũng là bậc thầy. Nhưng tôi không chỉ giới hạn ngành dệt mà thôi. Khi công việc kinh doanh bắt đầu mở rộng, tôi làm việc rất nỗ lực để trở thành chuyên gia trong nhiều lãnh vực - máy móc, xe hơi, tài chính đóng tàu và ngay cả khách sạn nữa. Tôi đưa ra mức phải đạt được, trình độ chuyên gia cho mỗi lãnh vực này và chính nhờ chuyên môn này mà có thể khuếch trương những lãnh vực kinh doanh hiện nay là mở rộng ra những lãnh vực kinh doanh mới.

Chúng ta đang sống trong một thời buổi chuyên môn hóa. Lúc này mọi sự thay đổi hàng ngày, cuộc

sống trở nên phức tạp và đa dạng hơn, và nhu cầu về chuyên gia trở nên rõ ràng trong nhiều lãnh vực. Mọi thứ đã dần dần thay đổi từ lúc một người có thể làm được mọi thứ. Ngay cả như một người về mặt thể chất có thể làm được cả khối lượng và từng chi tiết mọi công việc, thì thời gian cũng sẽ không cho phép anh ta làm như vậy. Kết quả là sự phát triển phân công chuyên môn hóa cao độ về lao động và điều này đã gia tăng hiệu năng. Kết quả bây giờ chúng ta đòi hỏi phải có chuyên gia cho từng lãnh vực. Vì vậy trong thế giới ngày nay bạn phải trở thành một chuyên gia tổng thể trong lãnh vực đã chọn.

Tuy nhiên điều này không phủ nhận tầm quan trọng là phải quan tâm tới nhiều và không có nghĩa là bạn không cần biết những thứ khác mà chỉ cần biết lãnh vực mình chọn mà thôi. Bạn cần phải có quan tâm tới nhiều điều và phải có lương tri thật vững. Ngoài việc trở thành chuyên gia một ngành bạn phải biết toan liệu. Thế giới thật rộng lớn và cuộc sống đầy nghịch cảnh. Nếu chỉ bó mình vào một thế giới nhỏ bé của mình thì sẽ trở thành ếch ngồi đáy giếng, không biết đến phần thế giới còn lại xung quanh mình.

Điều mà tôi lo nghĩ bây giờ là chúng ta quá ư bận tâm tới việc đào cái giếng càng nhanh càng tốt và chúng ta lại quên đi chiều sâu. Muốn đào đủ sâu bạn cần phải có một khoảng đất đủ rộng trước khi

đào. Tuy nhiên chiều sâu và chiều rộng phải tỷ lệ nghịch với nhau. Nếu bạn muốn chiều sâu giống tương ứng với chiều rộng thì bạn sẽ gặp khó khăn ngay.

Mọi vật không phải luôn theo chiều hướng này, tuy nhiên đó là nguyên tắc cơ bản áp dụng trước tiên. Nếu bạn thực sự muốn đào sâu thì trước tiên phải đào rộng. Nếu bạn chỉ nghĩ đến chiều sâu thì dường như với nhát xuống đầu tiên bạn sẽ có thể đào được đủ sâu nhưng chỉ cần đào sâu hơn chút nữa thì bạn sẽ thấy rằng bạn không thể xuống sâu hơn nữa nếu không có chiều rộng cần thiết. Vì thế nên hãy tạo cho mình khoảng rộng trước khi bắt đầu đào. Lúc đó bạn có thể cảm thấy thoải mái về việc đào sâu.

Hãy trở thành chuyên gia, chuyên viên nhưng không tới mức độ trở thành đui mù với mọi thứ khác. Dù chuyên môn của bạn là gì đi nữa thì bạn cũng phải có tầm hiểu biết chung đủ rộng lúc đó bạn mới là người có văn hóa, có tri thức.

Một người chuyên môn về vi trùng học không cần phải trở thành chuyên gia về phương pháp lắp cánh máy bay. Nhưng dù có chuyên môn về vi trùng học, y học, văn chương bạn cũng cần phải có tầm rộng kiến thức phổ thông. Cái tầm rộng này tôi muốn nói là văn hóa, có chuyên môn - những điều mà thực sự bảo đảm chiều sâu nhất định trong chuyên môn của bạn. Bạn cần phải có một sự hiểu biết rộng

về triết học, nghi lễ xã giao và luân lý. Vì thế khi tôi trở thành chuyên gia thì điều đó bao hàm có bề rộng hiểu biết cơ bản và tầm nhìn vượt qua lãnh vực chuyên môn của bạn.

Ngày nay năng lực và uy tín không phải là cái được bảo đảm riêng rẽ nhau - thời đại đó đã qua rồi. Ngày nay năng lực có được từ khả năng chuyên môn. Uy tín và nổi tiếng bây giờ có được nhờ mình là người duy nhất có thể làm được công việc nào đó. Chuyên môn hóa là tiêu chuẩn của ngày nay.

Tại sao Bác sĩ được kính trọng. Tôi quan sát thấy rằng vì họ là những chuyên viên. Họ có thể chữa được những bệnh mà những người không phải chuyên nghiệp không thể làm được. Tại sao những nhà văn như là Dostroyevsky, Cama và Kafka vẫn còn được tưởng nhớ? Vì họ là chuyên gia về văn chương và bởi vì họ đạt được những đỉnh cao mà người khác không đạt được. Tất cả họ đều là những người làm được điều mà những người khác không làm được hoặc là làm không được vào lúc ấy.

Vậy hãy trở thành chuyên viên, chuyên gia - bậc thầy hãy cố gắng trở thành người giỏi nhất trong lãnh vực của bạn dù là lãnh vực nào đi chăng nữa. Và nếu bạn thắc mắc làm sao đạt được thì tôi khuyên bạn là hãy đắm mình, theo đuổi những gì bạn đang làm. Tư tưởng, khôn ngoan và nhận thức được bạn phát cho những người hoàn toàn đắm mình theo đuổi việc gì đó. Nghỉ ngơi một lát không nỗ lực nữa

để có một ý tưởng mới là điều rõ đại.

Viết lách hiện ra được từ cuối cây viết và bạn phải viết liên tục để có được những ý tưởng. Tương tự như vậy, những tư tưởng và nhận thức mang tính sáng tạo đều bắt nguồn từ sự đắm mình. Thiên tài nhờ 99% vào nỗ lực và muốn trở thành hãy giữ lấy một khoảng rộng rồi đào sâu.

6/ TÂM QUAN TRỌNG CỦA SÁNG KIẾN

Cách đây hơn 10 năm người ta mời tôi nói chuyện tại một cuộc hội thảo huấn luyện cán bộ chủ chốt tại văn phòng nhật báo Đông á ở Seoul. Người ta yêu cầu tôi đọc bài diễn văn dài một tiếng đồng hồ về việc “Quản lý Công ty và triết lý về quản lý của tôi” hiếm khi một thương nhân được mời nói chuyện trước một nhóm ký giả và phải thận trọng khi nói chuyện với họ. Tuy nhiên vì lịch sự nên thật khó mà từ chối lời mời này.

Vì vậy tôi nói chuyện trong một tiếng đồng hồ về những suy nghĩ có liên quan đến việc quản lý đoàn thể và những gì tôi nói đều rất hợp với khuynh hướng cải cách quản lý vào lúc ấy. Tuy nhiên vào cuối buổi thì một nhà quản lý đột ngột hỏi: “Nếu ông đang quản lý một tờ báo thì ông cố gắng đổi mới cái gì?”.

Tôi vốn dĩ là kẻ ngoại cuộc trong lãnh vực kinh

doanh báo chí và đi dự hội thảo đọc diễn văn đã là khó rồi. Bây giờ đặng phải câu hỏi hoàn toàn bối rối.

Nhưng tôi chợt nhớ tới mục “Kobawu” trong báo. Đó là mục khôi hài rất được ưa thích nói về xã hội bây giờ và tôi cũng rất thích mục này. Tôi quan sát thấy rằng ở Triều Tiên hầu hết người ta đọc chính ở trang đầu trước tiên rồi nếu không có gì khác thật hay thì họ lật nhanh tới trang xã hội ở cuối tờ báo. Và ngay đó điều lôi cuốn sự chú ý của nó là mục khôi hài ở góc trên mặt trong trang cuối.

Các nhà quảng cáo đều muốn trang cuối đập vào mắt độc giả. Và kéo theo là giá cho những nơi ấy cũng cao thấp tương xứng. Mỗi khi tôi đọc mục khôi hài, tôi nghĩ theo cách của nhà doanh nghiệp. Vì người ta có thói quen đọc báo như vậy, nên để quảng cáo vào mục khôi hài này, hiển nhiên lôi kéo sự chú ý của mọi người. Làm như vậy sẽ rất hay: Đăng mục khôi hài trong 5 ngày và rồi đăng quảng cáo cùng vào chỗ đó vào ngày thứ 6. Nếu không được thì kéo dài mục khôi hài từ 4 cột thành 5 cột rồi đăng quảng cáo vào giữa mục đó. Một nơi quý giá như mục khôi hài “Kobawu” chắc chắn là nhà doanh nghiệp nào cũng thèm khát. Vì thế tôi nói về điều này để trả lời cho câu hỏi của nhà quản lý trên.

Không lâu sau tôi thấy mục khôi hài “Kobawu” đó được kéo dài thành 5 cột kèm theo mục quảng cáo ở cột thứ 5.

Sáng kiến là điều thiết yếu trong cuộc sống và nó cũng không khó lắm như bạn nghĩ đâu. Đó là điều tôi muốn nhấn mạnh bất cứ nơi đâu. Vấn đề là không phải bản thân sáng kiến mà là bạn muốn có sáng kiến hay không. Nếu bạn quan sát thật kỹ những phát minh đáng giá thì phần lớn thực sự là điều dựa trên những ý kiến rất ư đơn giản và những sáng kiến này thường mang lại những kết quả lớn. Sáng kiến cũng đóng một vai trò rất quan trọng trong việc quản lý đoàn thể.

Sáng kiến đóng vai trò nổi bật trong lịch sử nhân loại. Sáng kiến bắt đầu với sự quyết tâm của một người có óc sáng tạo để đoạn tuyệt với thực tế hiện thời bằng cách thực hiện một cái gì đó mới mẻ. Vì vậy tôi luôn nhấn mạnh tới tầm quan trọng trở thành người có đầu óc sáng tạo vì chính những người này tạo nên lịch sử và giữ cho thế giới tiến triển.

Phát triển khả năng sáng tạo bắt đầu với việc hỏi về tình huống hiện tại. “Tôi đã cố gắng hết sức mình chưa?” “Tình trạng hiện thời đã là lý tưởng hay chưa?” “Ta có thể làm được sản phẩm tốt hơn hay không?” “Không có phương pháp nào tốt hơn hay sao?” Những câu hỏi thăm dò ấy sẽ kích thích khả năng sáng tạo tiềm ẩn của bạn và càng thăm dò thì kết quả của bạn sẽ càng tốt.

Tôi tin tưởng rằng tuổi trẻ ngày nay phải có bốn phạm cải thiện tình hình hiện thời. Và làm được như thế đòi hỏi phải có sự sáng tạo. Khi bạn bắt

dầu xem xét một điều gì đó theo cách mới thì bạn sẽ nhận thức hiểu biết được vấn đề mà sẽ dẫn bạn tới cải tiến làm cho tốt hơn. Các bạn trẻ vì họ ít bị gò bó sẽ có khuynh hướng nhạy cảm với sự sáng tạo hơn là người lớn tuổi.

Lần đầu tiên đi làm sau khi tốt nghiệp Đại học, tôi chịu trách nhiệm giao dịch với ngân hàng cho một công ty mới Hansong Industrial. Công việc cũng khá đơn giản: tất cả những gì tôi phải làm là nộp chứng từ của công ty cho ngân hàng và sẽ nhận để trình cấp trên duyệt hoặc là từ chối bỏ đi. Nếu giấy tờ bị từ chối không nhận thì công ty sẽ chỉnh lại những thay đổi cần thiết và tôi chỉ phải nộp lại cho ngân hàng.

Tuy nhiên người giữ vị trí này trước khi tôi làm phải rất vất vả với công việc. Anh ta phải mất phần lớn thời gian đi đi lại lại công ty và ngân hàng mỗi lần. Lập chứng từ để mang tới ngân hàng cũng phải mất khá nhiều thời gian và nếu chứng từ bị từ chối thì còn mất nhiều thời gian hơn nữa. Vì vậy ngay sau khi tôi nhận việc này tôi chú ý quan sát mọi tiến trình để khám phá ra vấn đề, tôi trở thành người giải quyết được mọi trục trặc.

Tôi quyết định bước thứ nhất là phải có quan hệ tốt với mấy cô làm việc tại ngân hàng phụ trách việc nhận chứng từ. Vì tùy vào việc họ quyết định xem giấy tờ có được nhận để trình cho cấp trên xét duyệt hay không. Nếu lỡ mà có sai sót nhỏ nhỏ thì

họ sẽ sửa lại trình giấy tờ. Nhưng dĩ nhiên cũng có vấn đề cạnh tranh. Rất nhiều công ty đều trình chứng từ tương tự và nếu bộ chứng từ của bạn ở vị trí càng thấp trong chồng giấy tờ thì bạn phải chờ lâu hơn để được xét duyệt.

Vào lúc ấy chúng tôi có gian hàng chất đầy vải áo nhập từ ý mà không bán được và người phụ trách lại không lưu tâm tới tình trạng này. Vì vậy tôi đặt hai việc lại với nhau. Vải áo phải để nằm ườn ra đấy, và mấy cô gái ở ngân hàng có thể sẽ thích vải. Tôi hình dung ra là nếu bán vải rẻ cho mấy cô gái thì tôi sẽ được làm lợi cho công ty về nhiều mặt. Mỗi ngày số vải nằm trong nhà kho thì công ty không những mất nguồn lợi nhuận mà còn mất cả tiền lãi tính trên lợi nhuận.

Các cô bé ở ngân hàng đều thích vải, tôi mời họ giới thiệu cả bạn bè tới mua. Họ rất thích vải mới và giá rẻ, cùng lúc chính tôi cũng giải tỏa được kho hàng cho công ty. Từ đó trở đi giấy tờ mà tôi mang đến ngân hàng được mấy cô gái dành cho ưu tiên hàng đầu.

Vấn đề thứ hai là tôi vẫn còn phải bận bịu với quá nhiều công việc giấy tờ mà tôi nghĩ là có thể giảm xuống phân nửa. Điều này cũng dễ làm hơn tôi nghĩ, cũng ít loại chứng từ thôi và chỉ có một vài con số là thay đổi. Còn những cái khác đều cố định những tên công ty, dấu đóng của người xin, người nhận v.v... Vì vậy mỗi khi có thời gian rảnh

tôi làm sẵn thật nhiều bộ chứng từ. Sau đó tất cả những gì của công ty phải làm và điền vào những con số và ngày tháng.

Mọi việc đã được cải tiến, nhưng vẫn còn một số vấn đề nữa: đó là tôi phải đi tới ngân hàng vài lần mỗi ngày. Bằng cách thăm dò, tôi biết được mỗi ngày chỉ có hai đợt trình ký, một đợt vào buổi sáng và một đợt vào buổi chiều. Người làm việc trước tôi lại không chịu để ý một điều rất quan trọng: Đó là chứng từ nộp buổi sáng sẽ được duyệt vào buổi chiều và chứng từ nộp buổi chiều sẽ được duyệt vào buổi sáng hôm sau. Vì không biết điều này nên anh ta đã mất cả ngày chạy lên chạy xuống ngân hàng, mỗi lần đều phải mang theo bộ chứng từ khác nhau. Anh ta chỉ làm những gì mà những người làm trước đó hoặc cấp trên bảo và không bao giờ nghĩ đến việc sáng tạo để tiết kiệm thời gian, tiền bạc và ngay cả giấy của mình nữa. Vì thế tôi quyết định thay đổi cách thức để thích hợp với thời biểu của ngân hàng.

Chỉ một tháng sau khi vào làm tôi được thăng chức và được ca ngợi kiểu giống như “thiên tài”. Lúc ấy thăng chức được coi như là một kỳ công thực sự cho một nhân viên mới. Nhưng sự thành công trong lần đầu tiên ra đời cũng chỉ nhờ vào khả năng quan sát mọi vấn đề để chỉ hiểu tình hình hiện thời. Mới 5 tháng trôi qua tôi tiếp tục làm cho sắc bén thêm khả năng giải quyết vấn đề và tăng thêm khả

năng sáng tạo. Và tôi có thể tự tin rằng khả năng làm cho Daewoo lớn nhanh như thế này là nhờ những sáng tạo về mặt quản lý cả lớn lẫn nhỏ.

Sáng kiến không phải là cái gì đó chỉ được áp dụng trong kinh doanh. Có thể áp dụng vào học tập và mọi khía cạnh khác của cuộc sống. Nếu có môn học nào đó bạn không thích ở trường thì vấn đề không phải là môn học đó mà có thể là các bạn tiếp cận. Và bất kể là vấn đề gì đi nữa thì luôn luôn có giải pháp.

Bạn không thể hiểu biết đầy đủ cái lô gích hay nguyên tắc của vấn đề chỉ bằng cách để hiểu theo từng chữ hoặc từng câu, và bạn cũng không thể hiểu bằng cách thuộc lòng như vẹt. Chỉ hiểu thực thụ là khi luôn luôn quan tâm đắm mình vào và cảm nhận giám sát từng chi tiết. Chỉ quan tâm cho qua và giám sát tức thời thì sẽ hoàn toàn vô ích và chẳng bao giờ dẫn tới sáng kiến cả. Và đừng bao giờ quên tầm quan trọng của sáng kiến.

7/ NHỮNG NGƯỜI ẢNH HƯỞNG TÔI TÔI NHIỀU NHẤT

Martin Buler từng nói: Cuộc đời thực sự bắt đầu với sự gặp gỡ và tôi hiểu được đầy đủ những gì ông ta muốn nói. Tôi thực sự tin rằng hướng đi và phẩm chất cuộc đời bạn có thể bị ảnh hưởng rất nhiều bởi

người mà bạn gặp. Vì vậy người bạn gặp có thể trở thành tối quan trọng đối với những gì bạn đã và đang tìm kiếm ý nghĩa thực sự của cuộc sống. Những người bạn gặp khi còn trẻ có thể ảnh hưởng cả tương lai bạn. Vì vậy điều thiết yếu là bạn phải gặp đúng người và bạn phải làm theo tấm gương của những người bạn kính trọng. Có lẽ đó là lý do phải cho chúng ta đặt hình của những người như vậy trên bàn hoặc treo trên tường. Hãy nghĩ đến sự khác biệt trong tương lai của một người noi theo triết gia bi quan như Schopenhauer và tương lai của một người noi theo những người có một yêu thích tự do và tiêu chuẩn như Gandhi hay Lincoln. Vì vậy điều quan trọng cho cả tương lai bạn là gặp đúng người, kính trọng đúng người và noi theo tấm gương của họ.

Tôi đã gặp vô số người trong cuộc sống cả những người thực sự xuất chúng lẫn những kẻ không đáng gặp. Một số gương mặt vẫn còn in rất đậm nét trong tâm trí tôi và tôi cũng dễ dàng quên đi những gương mặt khác. Tuy nhiên còn một điều rõ ràng là phần lớn những gì tôi được như ngày hôm nay là kết quả của những buổi gặp gỡ mang đầy những ý nghĩa với một vài người và đó là những người tôi tưởng nhớ tới nhiều nhất. Vậy hãy để tôi kể tên họ ra đây:

Mẹ tôi là người xuất chúng.

Dĩ nhiên ít ai mà lại không kính trọng mẹ mình, nhưng tôi đặc biệt tự hào về mẹ tôi. Cha tôi là thầy

giáo và thống đốc của tỉnh được mọi người rất kính trọng, nhưng bị bắt mang ra Bắc trong cuộc chiến Triều Tiên. Vì vậy mẹ tôi gặp vô vàn khó khăn khi một mình nuôi năm đứa con, tuy nhiên mẹ tôi gắng sức lo cho chúng tôi học xong đại học. Cả cuộc đời mẹ tôi hy sinh cho con cái. Cốt lõi quan điểm về đoàn thể của tôi là sự hy sinh và tôi phải thừa nhận rằng đó là phần lớn nhờ vào sự ảnh hưởng của mẹ tôi.

Tôi vẫn còn nhớ mẹ tôi như một vị tín đồ Thiên Chúa giáo mộ đạo, luôn đọc kinh và hát thánh ca bốn lần một ngày. Và tôi phải nói rằng những câu kinh đó là một nguồn sức mạnh lớn lao cho tôi.

Quan điểm tích cực của đạo Thiên Chúa về thế giới sự hy sinh và phục vụ được truyền đạt một cách sâu đậm vào đầu óc tôi nhờ những gì mẹ tôi dạy tôi và nhờ bốn năm học tại trường dòng Đại học Youzei kết quả là tôi tin tưởng rằng tôn giáo rất quan trọng. Một số người nói rằng đã tới lúc tôn giáo không còn cần thiết trên thế giới nữa. Họ nói như thể tôn giáo sẽ lỗi thời và là một lỗi lầm. Tuy nhiên theo tôi thời buổi càng bấp bênh và dường như không có giá trị gì mấy thì càng phải cần có một nguyên tắc ổn định, chắc chắn để có cơ sở làm việc.

Tôn giáo mang lại sự ổn định chắc chắn và thế giới đầy rẫy sự nhiễu loạn. Trong cuộc sống lúc

mà các bạn trẻ nghĩ một cách nghiêm túc về ý nghĩ cuộc sống, mục đích và phương hướng thì tôi nghĩ rằng điều quan trọng là phải được nuôi dưỡng với những lời huấn thị mang tính tôn giáo lành mạnh cũng như tôi đã học trong mẹ tôi.

Và còn gì quan trọng hơn vào lúc này trong cuộc sống là bạn gặp được một người bạn tốt thật sự. Người ta được đánh giá qua bạn bè mà mình giao tiếp và điều đó cho thấy có được bạn tốt là quan trọng như thế nào đối với bạn. Và những người bạn lâu năm nhất là những người bạn thân nhất. Bạn bè là những người bạn có thể kể những bí mật thầm kín nhất và thật là bất hạnh nếu bạn không có một người bạn như vậy. Vào thời này bạn có rất nhiều việc phải làm và có những người bạn tốt là một trong những điều phải làm.

Tôi có rất nhiều bạn thân và chúng tôi luôn giúp đỡ lẫn nhau. Tôi tốt nghiệp trường phổ thông Kyowgi và khi lần đầu tiên tôi đi làm sau khi tốt nghiệp đại học thì rất nhiều bạn học cùng lớp cũng như bạn bè lớp trên và lớp dưới của trường Kyowgi đã giúp đỡ tôi rất nhiều và tôi rất biết ơn họ.

Phó chủ tịch tập đoàn Daewoo ông Lee Woo Book, là bạn học cùng lớp ở trường phổ thông. Khi học lớp 11 chúng tôi ở cùng phòng với nhau và không như tôi, anh ấy là học sinh gương mẫu. Trong thời buổi lộn xộn sau chiến tranh Triều Tiên tôi phải bỏ học

nửa chừng một năm vì kinh tế khó khăn. Vì vậy khi quay lại trường thật là vất vả cho tôi. Điểm không được khá cho lắm và hạnh kiểm của tôi thì chẳng có gì để đáng tự hào. Nhưng khi sắp tới ngày thi tốt nghiệp tôi là một trong những người có điểm cao nhất và phần lớn là nhờ vào sự giúp đỡ của người bạn chung thủy của tôi, Lee.

Tôi thường theo anh ấy về nhà trọ để học. Tôi là sinh viên cá biệt nhưng anh ấy là sinh viên gương mẫu. Có lẽ tôi là kẻ gây phiền toái cho anh ấy, nhưng anh ấy không chỉ đón nhận tình bạn của tôi mà còn giúp tôi rất nhiều trong việc học hành. Đó là khi chúng tôi thật sự trở thành thân thiết với nhau.

Nhưng tôi không chỉ mang ơn anh ấy tới đó. Khi tôi bắt đầu khai lập công ty Daewoo thì tìm kiếm sự giúp đỡ rất là khó khăn và anh ấy lại có mặt tham gia vào công việc lãnh đạo. Thật khó mà bày tỏ được sự hàm ơn của tôi, khi tôi đang thực sự cần một số người xuất chúng thì anh ấy có mặt. Và kể từ đó anh ấy luôn sát cạnh bên tôi.

Tôi cũng bị ảnh hưởng rất lớn bởi người thầy phổ thông. Ông Rhee Seok-Hee sau này trở thành giám đốc trường đại học Chung-Ang và bây giờ là chủ tịch và là chủ tọa của Daewoo Foudakion. Ông ấy dạy chúng tôi khi tôi học lớp 11. Như tôi đã nói, vào lúc ấy tôi là một trong những sinh viên tệ nhất lớp vì vừa mới quay trở lại trường học nên tôi gây ra

rất nhiều sự bực mình.

Tôi không biết ông Rhee có ý định gì mà trong học kỳ đầu ông ta đề cử tôi làm lớp phó, rồi học kỳ tới ông ta chỉ định tôi làm trung sĩ phụ trách. Cuộc đời tôi đột nhiên thay đổi khi tôi giữ chức vụ này. Tôi biết rằng điều quan trọng là mình phải làm gương cho những sinh viên khác. Trước đó ngay cả chào học sinh lớp trên tôi cũng không bận tâm lắm, rồi thình lình tôi trở thành trung sĩ phụ trách. Mỗi sáng tôi thường đứng trước gương để xem xét bộ đồng phục học sinh đã chỉnh tề chưa và tôi cũng đã bắt đầu trở nên nghiêm túc. Rồi tôi bắt đầu học tập chuyên cần, chính người thầy của tôi ông Rhee đã đề nghị tôi học tập noi theo gương của Lee Woo Book.

Ông Rhee là người đầu tiên trong đời tôi nhận ra năng lực và tính cách tiềm ẩn của tôi. Đó là lý do tại sao tôi coi việc gặp ông ấy là một bước ngoặt trong đời. Tôi đã gắng hết sức mình để không làm hổ thẹn việc ông ấy đã chính thức công nhận khả năng của tôi. Tôi học hành cần mẫn và bắt đầu thay đổi để chứng minh với ông ấy là việc đề bạt tôi không phải là không có căn cứ. Không ai muốn làm thất vọng những người tin tưởng vào khả năng của mình.

Nhân đây tôi muốn nói đôi lời với các bậc phụ huynh và thầy cô Triều Tiên về vấn đề này. Không phải mọi sinh viên đều là sinh viên giỏi cả và một số trong họ là những kẻ gây rối. Và chính những

học sinh đó mới cần đến sự quan tâm và săn sóc của các bậc phụ huynh và thầy cô. Nếu chỉ chửi mắng và trách móc sẽ không có kết quả gì. Các bạn phải quan tâm tới họ và khám phá ra những khả năng độc đáo của họ. Các bạn phải nhận ra khả năng tiềm ẩn của các bạn trẻ hướng dẫn theo đúng cách để giúp họ bộc lộ ra tiềm năng vô hạn của họ. Anhtanh lúc còn là sinh viên học rất tẻ và Edison đã bị tống ra khỏi trường.

Nếu không có Rhee Seok-Hee thầy giáo của tôi ở phổ thông thì tôi không thể tưởng tượng nổi bây giờ tôi sẽ ở đâu. Và ngày ngày khi người ta nói rằng có quá nhiều người dạy nhưng không có thầy giáo thực sự, tôi phải nói rằng vô cùng biết ơn về niềm vui có được một người thầy đúng nghĩa như vậy.

Những người bạn gặp có thể thay đổi cuộc đời của bạn về nhiều khía cạnh quan trọng. Những người bạn gặp khi trẻ có thể thay đổi cuộc đời bạn.

Và vì thế ngày nay tôi rất quan tâm về việc thanh niên Triều Tiên và thế giới kính trọng và ngưỡng mộ ai như là thần tượng của mình.

Có rất nhiều người bạn nên gặp và có nhiều tấm gương vĩ đại bạn nên noi theo. Tôi hy vọng là bạn đủ may mắn gặp được những người xứng đáng để tin cậy và noi theo. Và có cách rất hay để tự đánh giá về điều này. Hình ảnh của ai được đặt trên bàn làm việc của bạn và tấm gương của người ấy có đáng noi theo hay không?

8/ TỪ 9 GIỜ TỐI 5 GIỜ VÀ TỪ 5 GIỜ TỐI 9 GIỜ

Có rất nhiều thứ có giá trị trong cuộc đời này. Tài sản, công việc v.v... Nhưng cái *quý giá nhất là thời gian*. Như một mũi tên bắn ra từ một cây cung, nó sẽ không bao giờ trở lại. Thời gian mang lại những sự thay đổi cho mọi thứ - Đó là cái mà bạn không thể nắm được và không thể lấy lại. Không có bậc thầy chinh phục nào vĩ đại hơn thời gian vì thời gian là người thắng cuộc sau cùng.

“Bây giờ” chỉ kéo dài trong khoảnh khắc vào lúc bạn nói “Bây giờ” thì nó đã trôi qua và bạn sẽ không bao giờ có thể bắt lại được bản chót của thời gian và chính bản chót đó đã làm cho thời gian rất quý. Bạn luôn có thể kiếm được một công việc khác vì bạn luôn có thể có được tài sản tiền bạc mới nhưng bạn không bao giờ bắt lại được thời gian.

Bản chất của thanh niên là lại dễ quên giá trị của thời gian. Còn trẻ nghĩa là bạn có nhiều thời gian ở phía trước vì vậy có thể bạn nghĩ là chẳng có gì sai trái khi hoang phí chút thời gian. Tuy nhiên không phải như vậy. Tôi so sánh thời gian với mũi tên để nhấn mạnh rằng nó sẽ không bao giờ trở lại nhưng tôi cũng dùng sự so sánh ấy để nhấn mạnh thời gian bay qua thật nhanh và bay nhanh như những mũi tên.

Cách đây đã lâu tại Daewoo chúng tôi có dùng

khẩu hiệu để biểu hiện cho tinh thần của Daewoo “Chúng tôi không hề tiếc ba thứ: thời gian, mồ hôi và nỗ lực”. Vì tất cả chúng tôi đều biết rất rõ ý nghĩa và điều quan trọng của thời gian thành công và thất bại hoàn toàn tùy vào cách bạn sử dụng thời gian. Có thể hai người đều thành công khi làm một việc nhưng người sử dụng thời gian khôn ngoan sẽ thành công hơn khi ta nói về chất lượng và mức độ thành công. Bỏ phí thời gian còn tệ hơn là bỏ phí tiền bạc vì bạn luôn luôn có thể kiếm ra được nhiều tiền hơn nhưng thời gian sẽ không bao giờ trở lại. Đôi khi bạn nghe ai đó nói là có quá nhiều thời gian trong tay nghĩa là anh ta cảm thấy chán nản, nhưng tôi thì không thể nào hiểu nổi nhất là khi một người thanh niên lại nói vậy.

Ngày giờ quả ngắn ngủi đối với tôi. Tôi ước gì một ngày có 30 đến 90 giờ. Và vì thời gian rất đổi quan trọng đối với tôi nên đôi khi tôi cạo râu và lau mặt trên xe hơi, trên đường đi làm. Thỉnh thoảng tôi còn ăn điểm tâm trong xe. Và tôi dùng rất nhiều thời gian đi du lịch khắp nơi trên thế giới nhiều đến nỗi nếu sách kỷ lục Guinness có một phần dành cho thời gian đi du lịch thì chắc chắn sẽ có tên tôi.

Tôi đặc biệt chú ý đến việc chuyển máy bay trong khi đi du lịch vì tôi rất ghét phí phạm thời gian và nếu đổi chuyến bay sai sẽ có nghĩa là mất trọn một ngày hay hai ngày - Mỗi khi có thể được thì tôi bay chuyển khác để đỡ phải phí phạm thời gian. Tôi

ngủ trên máy bay và thức dậy khi máy bay tới vào sáng mai, tỉnh táo và sẵn sàng giữ đúng những buổi hẹn làm việc.

Đôi khi tôi đọc, nhận và xem xét báo cáo từ các văn phòng chi nhánh chuyển kế hoạch trên máy bay. Nhật ở gần nên tôi có thể đi qua đi lại bằng máy bay mỗi khi phải giải quyết công việc ở đó. Điều tệ là có một số người đi ra nước ngoài mà không có mục đích cụ thể nào và rồi du lịch vòng vòng tốn phí tiền của nhưng làm cho họ mãi hao phí ngày giờ thì thực là quá sức tưởng tượng của tôi.

ở Daewoo chúng tôi có truyền thống là không có hội họp trong giờ làm việc. Chúng tôi tổ chức họp trước hoặc sau khi làm việc. Làm như vậy tôi có thể dễ dàng gặp được các trưởng phòng vào khoảng 7 giờ. Tôi nghe công nhân ám chỉ khôi hài những buổi họp đó là “Lễ cầu kinh bình minh”.

Điều này làm cho bạn hiểu được phần nào tôi và nhân viên Daewoo coi trọng thời gian là tài sản vô giá như thế nào. Phần lớn động lực phát triển Daewoo được như ngày nay chính là chúng tôi biết tôn trọng và sử dụng thời gian mặc dù chúng tôi bắt đầu tương đối trẻ so với những tập đoàn Triều Tiên khác nhưng sức mạnh lớn nhất của chúng tôi là tuổi trẻ và thời gian. Vì chúng tôi trẻ nên mang tính sáng tạo và quyết tâm có khuynh hướng mở rộng ra ngoài thế giới. Sự phát triển nhanh chóng của chúng tôi là vì chúng tôi biết giá trị của thời gian, vì chúng tôi

sẵn sàng hy sinh cho tương lai. Nhiều người nói tới sự phát triển kỳ diệu của chúng tôi trong vòng 22 năm qua là điều thần kỳ nhưng có một số người hoài nghi. Tuy nhiên những gì tôi phải nói với những người đó là chúng tôi không đếm theo con số 22 năm. Chúng tôi thực sự làm việc gấp hai thời gian của những công ty khác, thay vì làm việc bình thường từ 9 giờ tới 5 giờ thì chúng tôi làm từ 5 giờ cho tới tận 9 giờ.

Tôi vẫn còn nhớ những ngày đầu ở Daewoo khi có lệnh giới nghiêm toàn quốc nửa đêm tới 4 giờ sáng, vì chúng tôi thường họp sau giờ làm việc kéo dài tới tận khuya nên thường chúng tôi cuộn mình nằm ngủ ở những quán đầu đó. Chúng tôi làm việc hăng hái và làm gấp đôi những người khác, vì vậy theo nghĩa đó thì chúng tôi hoàn tất trong 22 năm bằng công ty khác phải làm xong mất 44 năm. Bất cứ công ty nào làm việc chuyên cần như chúng tôi sẽ đạt được điều tương tự; còn nếu không thì phải có cái gì trục trặc đâu đó.

Mỗi ngày đều dài 24 tiếng cho mọi người, sự khác nhau là bạn sử dụng 24 tiếng đó như thế nào? Nếu một người làm việc hoặc học tập gấp ba lần người khác trong một ngày thì anh ta sẽ có ba ngày vượt trước hơn người khác. Dĩ nhiên điều quan trọng hơn là lượng thời gian thực tế chính là thời gian được sử dụng táo bạo nhất trong suốt cuộc đời.

Dùng thời gian một cách khôn ngoan. Mỗi giây

phút chỉ đến một lần và những gì chỉ đến một lần đều quý. Điều quan trọng hơn là thời gian khi bạn còn trẻ thì quý giá hơn ba tới bốn lần lúc bạn đã già. Khi còn trẻ thì các bạn sử dụng thời gian sẽ quyết định chất lượng và tiêu chuẩn cho phần đời còn lại.

Ông Seneca người La Mã đã đánh giá cách sử dụng thời gian. Ông ta nói rằng cuộc đời thì đủ dài và nếu sử dụng thời gian một cách hữu hiệu thì cuộc đời sẽ đủ dài để làm được điều gì đó vĩ đại. Nhưng nếu bạn bỏ phí cuộc đời trong hoang phí lười biếng và sống cho một điều gì đó không xứng đáng thì sau này bạn sẽ nhận thấy rằng đã quá trễ không. Ông ta nói rằng không phải cuộc sống tự bản thân nó ngăn ngại nhưng chúng ta làm cho nó ngăn ngại khi phí phạm thời gian. Có người có thể thu nhập gom góp được cả gia tài nhưng nếu không cẩn thận thì có thể mất gia tài trong khoảnh khắc. Người khác có thể có một gia tài ít hơn nhưng nếu anh ta cẩn thận thì có thể giữ được nó trong một thời gian dài và còn có thể làm tăng giá trị của nó nữa. Nguyên tắc tương tự cũng được áp dụng cho thời gian.

Cuộc sống thật quý giá và không thể hoang phí. Bạn không thể lấy lại thời gian và bạn không sống hai lần. Đặc biệt là khi còn trẻ bạn không nên nghĩ rằng phí phạm dù một chút thời gian cũng được. Luôn làm một cái gì đó đều có phí phạm thời gian,

không làm gì cả là điều rất tệ. Đừng cho giây phút nào trôi qua vô ích cả vì mọi thứ đều được xây dựng trong sự tích lũy của những giây phút, không ai có thể cho bạn lại thời gian. Thời gian nhanh như một mũi tên và không bao giờ trở lại.

Khi còn trẻ bạn phải biết cách đầu tư thời gian. Đầu tư một giờ ở tuổi bạn có thể có kết quả gấp nhiều lần khi bạn bằng tuổi tôi. Nếu bạn sống theo bài hát cổ của Triều Tiên. Hãy vui hát, hãy vui đùa, hãy vui đùa khi còn trẻ vì không thể chơi đùa nữa, khi về già rồi phung phí thời gian thì bạn sẽ hối hận lúc bạn bằng tuổi tôi.

Vì vậy hãy đầu tư mọi mồ hôi và nỗ lực khi còn trẻ như chúng tôi đã làm tại Daewoo. Dùng thời gian của bạn thật khôn ngoan. Như tôi đã nói, có nhiều thứ quý giá trên đời nhưng không gì quý giá hơn thời gian.

9/ NHƯNG TÔI LÀ PHỤ NỮ

Số sinh viên tốt nghiệp không có việc làm tăng rất mạnh vì thị trường ế ẩm nhân lực được đào tạo ăn học và như vậy có những người quay trở lại trường Đại học để học ngành chuyên môn khác. Thể hiện rõ nhất đối với sinh viên nữ đã tốt nghiệp. Tất cả chúng ta đều bị choáng khi cách đây không lâu đọc báo nói về một nữ sinh viên tốt nghiệp ngành Luật

sau nhiều năm không kiếm được việc làm và cuối cùng tự tử.

Người ta nói thế giới đã thay đổi nhiều nhưng thành kiến đối với phụ nữ vẫn còn rất mạnh ở Triều Tiên. Phụ nữ có được một nền học vấn như nam không thể áp dụng hết năng lực của mình sau khi tốt nghiệp và đây là một sự mất mát nghiêm trọng không những chỉ cho cá nhân mà còn cho cả quốc gia.

Đó là lý do tại sao Daewoo lại quan tâm tới việc nhận phụ nữ vào làm. Chúng tôi là công ty đầu tiên ở Triều Tiên thuê muốn phụ nữ đã có chồng và là công ty đầu tiên thuê nhận nữ sinh viên tốt nghiệp, một số chị đã giữ tới chức quản lý và thậm chí chúng tôi còn có 12 chị làm việc cho những dự án xây dựng ở Libi. Vì vậy xét theo khía cạnh nào đấy thì mọi việc đã trở nên tốt hơn đối với phụ nữ ở Triều Tiên.

Khi tôi nói chuyện với các bạn trẻ thì tôi thường không phân biệt đàn ông hay đàn bà, nhưng giờ đây tôi muốn ngỏ lời với nữ thanh niên của nước nhà:

Nam và nữ đều có bản chất cơ bản của con người giống nhau. Và phụ nữ đã cùng chung trách nhiệm với nam giới về sự thịnh suy của nhân loại. Phụ nữ cũng có những lợi điểm giống như nam giới ít nhất là về mặt lý thuyết, nhưng trên thực tế thì điều này lại không đúng trong xã hội chúng ta. Có một số lý do tại sao vai trò của phụ nữ lại bị hạn chế và tại sao phụ nữ lại không thể hiện được những khả năng của mình.

Lý do thứ nhất là thái độ lỗi thời của xã hội coi người chồng là người làm việc ở ngoài xã hội còn người vợ là người phải lo ở nhà. Suy rộng ra thì xã hội coi trọng người đàn ông và mang tính phụ quyền rất rộng và điều này đã hầu như không tạo cơ hội cho người phụ nữ tham gia vào xã hội. Nó dẫn tới thị trường lao động bị giảm nhỏ đi ở Triều Tiên.

Những kiểu mẫu xã hội mang tính phụ quyền truyền thống không phải là điều duy nhất ngăn chặn việc phụ nữ có liên quan đến hoạt động xã hội. Còn có lý do quan trọng hơn vì tôi hy vọng phụ nữ Triều Tiên sẽ tự họ nhận thức được.

Dĩ nhiên điều này có liên quan tới khuôn mẫu xã hội nói chung, nhưng tôi quan sát thấy rằng điều này là do phụ nữ không chấp nhận trách nhiệm xã hội theo kiểu như nam giới. Phần lớn phụ nữ cho rằng sau khi tốt nghiệp đại học xong thì sẽ làm việc trong 2, 3 năm rồi thôi không làm việc nữa khi lập gia đình mà đôi khi thậm chí họ không nhận thức được điều này. Họ coi công việc chỉ là trạm xe buýt trên đường tới cuối cùng đó là hôn nhân. Và kết quả là họ thực sự không làm việc hăng say, vất vả. Thái độ về công việc hoàn toàn khác nhau giữa nam giới nhận thức được rằng họ phải làm việc suốt đời và phụ nữ dự tính sẽ nghỉ việc sau 2 hay 3 năm.

Hãy nghĩ tới điều này. Mất khoảng 6 tháng để làm việc mới, vì vậy 6 tháng đầu được coi như là thời kỳ tập sự. Vì để một nhân viên mới thực sự

có thể làm việc bằng chính sáng kiến của mình sẽ mất 2 năm. Vì lúc đó nhiều phụ nữ lại chuẩn bị nghỉ việc để lập gia đình. Thế nên bạn không thể trông chờ một công ty đón nhận những người có thái độ như vậy.

Vào năm 1984 khi chúng tôi tiếp nhận cả nữ sinh viên tốt nghiệp. Tự thân tôi phỏng vấn và hỏi xem họ sẽ tiếp tục công việc sau khi lập gia đình hay không. Đúng 99% nói rằng họ sẽ tiếp tục. Nhưng 5 năm sau chỉ một nửa 200 nữ sinh tốt nghiệp tiếp tục làm việc. Đó cũng là sự tiến bộ phần nào, chúng tôi tiếp nhận thủ nữ sinh viên tốt nghiệp vào năm 1972 và 1977. Mọi chị em phụ nữ vào lúc ấy chỉ nghĩ tới việc cho tới khi lập gia đình vì vậy chúng tôi ngưng không thuê nữ sinh viên tốt nghiệp nữa. Tuy nhiên với sự thay đổi nhanh chóng này vào năm 1984.

Với tư cách là nhà doanh nghiệp, tôi muốn nói một đôi lời đối với nữ thanh niên ngày nay vì các bạn cùng thừa kế những trách nhiệm như nhau với nam giới cho tương lai của nước nhà.

Trước hết đừng bao giờ quên rằng bạn là người chủ của chính số phận mình. Trong những năm gần đây, phụ nữ đã cất cao tiếng về việc phân biệt giới tính trong xã hội trọng nam này. Nhưng tôi cảm thấy rằng chính phụ nữ thường muốn thể hiện sự phân biệt đó. Những câu thoái thác kiểu “Nhưng tôi là phụ nữ” và “Làm sao phụ nữ làm được” làm

người ta tin rằng thực sự chính các bạn không muốn có sự bình quyền.

Vấn đề nữa là việc sử dụng chữ “ông chủ” để nói về chồng mình. Ông chủ ư? Làm sao chồng lại trở thành ông chủ? Hôn nhân có ý nghĩa gì đối với bạn, tìm được một người chồng thích hợp để lệ thuộc vào và tuân lệnh như ông chủ ư? Để trở thành một kẻ nô lệ ư? Hôn nhân là sự kết hợp lại hai cá tính có cùng trách nhiệm và tiêu chuẩn như nhau - Vậy thì làm sao nó lại quan hệ không bình đẳng.

Tuy nhiên, dường như trong xã hội Triều Tiên vẫn còn rất nhiều phụ nữ đang tìm kiếm ai đó để sai khiến họ. Tệ hơn nữa là có những cô gái tốn cả bốn năm ở Đại học tìm kiếm cho được một người chồng thích hợp - một ông chủ. Tôi cho rằng thật đáng buồn nếu cô gái sử dụng những điểm tốt của mình làm phương tiện để tìm bắt được một người chồng thích hợp vào lúc mình đáng lý ra phải tự phác họa và chuẩn bị cho chính cuộc đời mình. Thái độ như vậy có dẫn tới sự bình đẳng nam nữ hay không?

Nên nhớ rằng bạn mới chính là chủ của mình. Dù là nam hay nữ mỗi người trong chúng ta được sinh ra với cá tính riêng lẻ của mình và nền tảng của cá tính đó là: “Tôi là chủ nhân của chính tôi”. Chồng, bạn, cha mẹ, con cái không thể làm cái việc ấy cho bạn. Dĩ nhiên nói dễ hơn làm, một người công nhân làm những gì người ta bảo nhưng ông

chủ phải tự tìm ra công việc cho mình. Trách nhiệm của chính mình.

Lời đề nghị thứ hai của tôi đối với nữ thanh niên là bạn tiếp tục làm việc cho sự phát triển và trưởng thành của chính mình. Điều này không thể áp dụng được với tất cả các bạn nhưng một số phụ nữ có khuynh hướng quên mọi thứ họ đã học khi tốt nghiệp. Họ ngả mình theo ông chủ mới của mình và họ quên đi sự phát triển cá nhân mình, và quên mọi điều đã học. Làm sao có thể ném bỏ mình đi?

Sự phát triển của mỗi người tùy thuộc vào nỗ lực. Vấn đề là bạn nỗ lực tới mức độ nào để đạt những đỉnh cao hơn và cho một ngày mai tươi sáng hơn. Không có giới hạn đối với sự phát triển của người quyết tâm học hỏi, nghiên cứu bằng được xã hội và cuộc sống.

Vì vậy tôi đề nghị nữ thanh niên Triều Tiên càng phát triển và trưởng thành càng tốt. Nếu nhìn quanh mình bạn sẽ thấy rằng với thời gian trôi qua một số người trở nên thành đạt trong khi những người khác lại phai nhạt đi và câu trả lời về sự khác biệt này cũng đơn giản thôi. Một người hôm qua chẳng là gì cả có thể trở thành sáng chói vào ngày mai nếu như nỗ lực sự phát triển mình vào ngày hôm nay, và người hôm qua đã sáng chói sẽ trở thành tầm thường nếu yên ngủ trên vòng nguyệt quế hôm nay, và không chịu tiếp tục phát triển.

Điều quan trọng là phát triển. Nói cách khác là

đừng ngừng phát triển sau khi bạn tốt nghiệp hay lập gia đình. Người phụ nữ phải tiếp tục phát triển, tiếp tục học tập và phát huy hết tiềm lực của mình trong xã hội. Bạn phải hoàn toàn hiểu biết về công việc hoặc là có sự nhận thức đầy đủ về nghề nghiệp. Đừng thụ động chấp nhận công việc của mình, và chỉ làm những gì họ trông chờ nơi bạn. Đó là cách phụ nữ Triều Tiên vẫn làm cho tới nay, và đó là lý do chính tại sao nhiều hãng ngân ngại thuê họ.

Nếu bạn thật sự muốn nhận được sự đối xử bình đẳng với nam giới thì bạn phải chủ động phát triển công việc của mình và chịu trách nhiệm về nó. ít nhất thì bạn cũng phải làm công việc giỏi được như nam giới vì đó là cách phát triển nhận thức về công việc một cách trọn vẹn. Nếu làm được như vậy thì các hãng sẽ không ngần ngại đón bạn và bạn có thể làm mất đi những thành kiến mang tính truyền thống.

Ở Mỹ và ngay cả ở những nước châu á khác, nhiều phụ nữ đã trở thành trưởng phòng, chủ tịch công ty. Họ ảnh hưởng rất lớn đối với xã hội qua khả năng chuyên môn nghề nghiệp và năng lực rộng lớn. Tôi tin rằng phụ nữ Triều Tiên cũng không thua gì về mặt khả năng. Vấn đề duy nhất là thiếu sự nhận thức về nghề nghiệp, công việc và thái độ cho rằng công việc chỉ là bước tạm trước khi lập gia đình. Nếu nghĩ như vậy thì bạn sẽ mãi mãi thụ động trong công việc và sẽ làm tăng thêm thành

kiến truyền thống của xã hội và đoàn thể đối với việc tiếp nhận phụ nữ.

Hãy là người chủ nhà của chính mình, tiếp tục phát triển đầy đủ tiềm lực của mình và tích cực theo đuổi nhận thức hiểu biết về nghề nghiệp. Đó là cách làm thay đổi thái độ và thành kiến trong xã hội trọng nam này. Khi làm như vậy thì bạn có thể chứng minh cho nam giới thấy rằng những thành kiến ấy là sai đối với phụ nữ Triều Tiên.

10/ LỒNG CHIM

Tôi thường nói với mọi người là cuộc chiến tranh Triều Tiên đã làm tôi trở thành người như hiện nay.

Vì sự nghèo khổ và gian truân của chiến tranh mà tôi đã nếm cuộc sống gian khổ rất sớm. Tôi đã học cách phát triển lòng can đảm để vượt sự sợ hãi vất vả và thử thách, bởi vì tôi đột ngột buộc phải chịu trách nhiệm về kinh tế gia đình tôi vào lúc mười mấy tuổi. Để cho bạn cảm nhận được là cuộc sống không dễ dàng thì tôi xin đề cập đến một câu dạy khởi đầu của Phật giáo. Căn nguyên của cuộc đời là thống khổ và thế gian là biển khổ. Cuộc sống không phải là con đường bằng phẳng cũng không phải là một luống hoa hồng đẹp dễ. Dầu nó là một luống hoa hồng đi nữa thì đừng quên rằng hoa hồng có nhiều gai rất nhọn. Nhưng cũng thật điên rồ nếu

quá sợ hãi những gai nhọn, cũng như lịm đi trước vẻ đẹp của hoa hồng.

Nếu bạn sợ gai thì sẽ không thành công. Thành công thuộc về những ai không ngại sợ sự thách đố của gai. Tất cả những người thành công vượt bậc ngày nay là vì nhờ sự gian truân nghịch cảnh chứ không phải luống hoa hồng đang rộ hoa. Vì thế tôi không ngần ngại khi nói chiến tranh Triều Tiên đã làm tôi trở thành như hiện nay. Điều tốt bạn khắc sâu vào tâm trí bạn là cơ hội được sinh ra nhờ nghịch cảnh. Tôi không hiểu được thật chính xác lý do tại sao, nhưng thực tế là cơ hội đâm chồi từ miền đất đau khổ và khó khăn.

Khi mọi thứ đều bằng phẳng thì ai cũng làm hay cả. Nhưng khi mọi thứ trắc trở cho mọi người thì bạn phải tự hỏi cái gì làm cho bạn khác biệt. cái gì phân biệt bạn với những người còn lại.

Chẳng hạn sinh viên có đầu óc thông minh, vì biết thế nên anh ấy cứ học tà tà trong năm thứ hai và năm thứ ba ở trường phổ thông, đạt được điểm trung bình và dự định sẽ học nhồi vào năm cuối cùng. Anh ta hình dung là nếu gắng sức một chút vào năm cuối thì sẽ đạt. Nhưng được không?

Nếu anh ta học siêng gấp hai ba lần vào năm cuối thì cũng vẫn không được. Tình trạng cũng chẳng khá hơn vì mọi sinh viên học chăm chỉ trước đây cũng học như điên vào năm cuối. Nếu học hành chăm chỉ thì có thể giữ vững được tình trạng trung bình

và chỉ có thể thôi. Thời điểm để làm điều gì đó không phải là khi mọi người khác cũng đang làm mà khi mọi người khác không làm, khi mọi người khác đã ngừng, đã đầu hàng. Và đó là khi thành công đến với người nỗ lực chăm chỉ, thấy được cơ hội ẩn giấu sau khó khăn.

Bạn phải biết cách sử dụng hai cơn khủng hoảng. Hãy quan sát kỹ ký tự Trung Quốc cho từ “khủng hoảng”. Ký tự đầu tiên sát nghĩa với chữ “nguy hiểm” và chữ thì lại nghĩa là vận may hay cơ hội. Vì vậy chữ này “nguy hiểm - vận may” là chữ mơ hồ vì nó vừa có nghĩa phủ định lẫn tích cực. Nó ám chỉ hướng có thể dẫn tới một trong hai hướng khác nhau. Vì thế “cơ hội khủng hoảng” có thể dẫn tới một tình huống hơn hoặc kém.

Một người bi quan sẽ coi “nguy hiểm - vận may” theo nghĩa tiêu cực rồi rơi vào sự thất vọng trong khi một người lạc quan, năng động sẽ bắt đầu vào tình huống tương tự với hy vọng tin tưởng với tình thần thách đố và mạo hiểm. Anh ta là người thấy được vận may hay cơ hội hiện ra từ khủng hoảng. Anh ta có thể thất bại hay thành công, nhưng ít ra thì anh ta cũng không sợ tình huống: Anh ta sẽ thách đố và hành động mà theo tôi đó là cách hay nhất trong hai sự lựa chọn.

Bạn còn trẻ, vì vậy bạn có quyền thất bại sau khi đã cố gắng hết sức mình. Nếu bạn chỉ làm công việc người ta bảo có thể bạn sẽ không có sự lo âu nào

cả, nhưng cùng lúc bạn sẽ không bao giờ thành đạt cái gì to tát. Nếu một người không bao giờ thất bại thì làm sao anh ta có thể trông đợi được nếm mùi thành công?

Về điểm này tôi cảm thấy bức mình với thanh niên ngày nay. Tôi có cảm tưởng rằng các bạn quá mềm yếu. Dường như các bạn không có tinh thần mạo hiểm, thiếu sự tin cậy và một số bạn hình như có khuynh hướng hướng tới sự thụ hưởng tiện nghi cá nhân và biếng nhác.

Dĩ nhiên trách nhiệm phần lớn là do sự săn sóc quá mức của cha mẹ các bạn. Mà có cha mẹ nào không thương yêu con cái? Mọi bậc cha mẹ đều muốn con cái mình ăn ngon mặc đẹp và thành công. Nhưng nếu cha mẹ khôn khéo thực sự quan tâm tới tương lai con cái mình thì phải luôn thủ một số qui tắc. Và một trong những qui tắc đó là biết khi nào thì nên và khi nào thì không nên yêu thương. Trẻ con không nên bị làm ngạt đến chết vì tình yêu thương, bậc cha mẹ làm chết ngạt con mình với sự yêu thương và che chở quá mức thì sẽ làm đứa trẻ yếu đuối, tước đi của nó sức mạnh đương đầu với cuộc sống.

Bạn đâu biết câu ngôn ngữ cổ: "Thương cho roi cho vọt". Không có bậc cha mẹ nào muốn đánh đập con cái mình, và lại gia đình ngày nay chỉ còn có hai hoặc ba đứa con và sinh hoạt gia đình cũng nhiều hơn. Cha mẹ có nhiều cách làm để thể hiện tình thương của mình và nếu bạn không phải là bậc cha

mẹ thì bạn không có cách nào tưởng tượng nỗi cha mẹ cảm thấy thế nào khi phải cầm cái roi.

Nhưng tình thương phải được tính toán theo cách cha mẹ, phải đặt tương lai của đứa con trên sự đau đớn tạm thời của bậc làm cha mẹ khi phải đánh đứa trẻ. Đã tới lúc bạn phải đứng trên đôi chân của mình và cha mẹ không thể nuôi mãi.

Ngày nay trong xã hội Triều Tiên khoảng 10-20% nhân viên mới tuyển bỏ việc trong vòng 6 tháng. Tại sao? Vì họ thấy cuộc sống tập đoàn khó quá. Vì vậy họ quyết định quay trở lại trường để lấy bằng cao học hoặc để tiếp tục học ở nước ngoài. Nhưng đó là khuynh hướng tôi thấy cần chấm dứt. Tôi thắc mắc về chất lượng của những trường học sẵn sàng nhận những kẻ trốn chạy để đi học lại vì không thể chịu nổi cuộc sống đoàn thể. ý kiến của riêng tôi là những kẻ quay trở lại hoặc đi du học vì những lý do đó chứ không phải vì một sự say mê thật sự cho việc học hành đang sỉ nhục cả một quá trình giáo dục một cách nghiêm trọng.

Cách đây không lâu tôi ngẫu nhiên nói chuyện với một sinh viên năm cuối chuyên ngành về quản trị kinh doanh tại một trong những trường giỏi nhất của Triều Tiên. Anh ta rất tươi tắn và trông rất sắc nét. Chúng tôi nói chuyện xoay quanh dự định của anh ta sau khi tốt nghiệp.

Tôi hỏi là không biết anh ấy sẽ có công ăn việc làm ngay sau khi tốt nghiệp hay không và khi biết

là có thì tôi đề nghị anh ấy làm việc với Daewoo. Khi anh ta nói là không thích Daewoo tôi hỏi tại sao thì anh ấy nói rằng làm với Daewoo quá cực. Vì vậy tôi hỏi anh ấy muốn làm việc ở đâu, anh ta nói rằng thích làm với công ty nước ngoài hơn vì họ trả cao hơn và có nhiều giờ nghỉ hơn.

Sau đó cũng chẳng còn gì để nói với anh sinh viên ấy nữa. Không phải vì anh ấy không thích Daewoo, và tôi không thể trách anh ta muốn kiếm được công việc có lương cao hơn và làm thoải mái hơn. Điều làm tôi khó chịu là những gì anh ta nói sau đó: Rằng nếu dành dụm đủ tiền trong vòng năm, sáu năm thì sẽ cùng với cô bạn gái định mở quán cà phê để cuộc đời còn lại nhàn hạ.

Chẳng có gì sai trái nếu mở một quán cà phê. Tuy nhiên điều làm tôi bức mình đó chính là vì anh ta là sinh viên học ở một trong những trường kinh doanh giỏi nhất vậy mà anh ấy lại chọn nghề có cuộc sống nhàn hạ thoải mái. Nó làm tôi sượng lại và tự hỏi không biết những sinh viên khác có nghĩ theo cách đó về mục đích trong cuộc sống hay không.

Cái lồng chim làm cho cuộc sống của con chim nhàn hạ. Nó chẳng phải lo lắng về thức ăn, lạnh lẽo hay những sự nguy hiểm. Nhưng chẳng có gì đáng thêm muốn đổi với một con chim như vậy, một con chim ngoài trời phải tự tìm kiếm lương thực, tự xây tổ và tự mình chống trả lại những con chim ăn thịt nhưng nó lại được tung bay cả một khoảng

trời rộng lớn. Nó sung sướng hơn với sự tự do và phiêu lưu của mình hơn là con chim trong lồng vốn chẳng có gì ngoài tiện nghi.

Có cả một thế giới đồ sộ ở bên ngoài cần phải khám phá. Vì vậy tôi hy vọng rằng bạn cố quên tư tưởng nghĩ rằng bạn có thể hưởng thụ cuộc đời trong một cái lồng. Đừng sợ những gì không biết mà đừng lo thất bại. Vừa là đặc quyền vừa là nghĩa vụ của thanh niên biến khoảng trống thành cơ hội, và đương đầu nghịch cảnh với tinh thần thách đố.

Đừng cúi mình trước khó khăn: Bước vào khó khăn với một dũng khí.

11/ SÂN KHẤU DI CHUYỂN VỀ PHÍA ĐÔNG

Lịch sử đầy rẫy những thịnh, suy của các quốc gia và nền văn minh và lịch sử dạy chúng ta không có quốc gia nào dù cường thịnh hoặc chuyên chế như thế nào đi chăng nữa lại có thể tồn tại vĩnh viễn là cường quốc. Sự huy hoàng của Mesopotamia, Ai Cập và La Mã ngày nay chỉ có thể thấy được trong sách vở.

Với những sự biến động về lịch sử này nên có sự thay đổi về vị trí thống soái khi quốc gia này chuyển ngôi cho quốc gia khác. Ngay cả trong vài thế kỷ mới đây thì chúng ta cũng có rất nhiều ví dụ. Quyền thống soái của Tây Ban Nha được chuyển qua cho

Anh và rời từ Anh sang Mỹ. Giờ đây quyền thống soái đang được chuyển sang cho Nhật và những nước khác ở khu vực Thái Bình Dương. Bây giờ chúng ta có thể thấy rằng trung tâm văn minh đang di chuyển về hướng đông.

Vì vậy Nam Triều Tiên cũng đang bước lên sân khấu và thế giới bắt đầu chú ý. Điều này có nghĩa là các bạn thanh niên sẽ trở thành những nhà lãnh đạo trong một kỷ nguyên của thế giới rộng lớn. Trước đây tôi đã nói một cách rất lạc quan, nếu thế hệ của tôi là thế hệ cuối cùng của nước Cộng hòa Triều Tiên còn là nước đang phát triển thì thế hệ của các bạn sẽ là thế hệ đầu tiên của nước Cộng hòa Triều Tiên tân tiến. Tôi xin nói thêm rằng các bạn có trách nhiệm to lớn là thế hệ đầu tiên của nước Cộng hòa Triều Tiên trở thành những nhà lãnh đạo trên sân khấu thế giới.

Nếu có ai đó trong số bạn cảm thấy thất vọng vì sinh ra trong một quốc gia nhỏ bé kém phát triển như Triều Tiên và nghĩ rằng thật điểm phúc nếu được sinh ra ở Mỹ hay Pháp chẳng hạn hay ở các nước công nghiệp phát triển thì hãy suy nghĩ lại. Vâng ngay bây giờ chúng ta thua kém những quốc gia này nhưng vì mặt trời lặn ở phương Tây nên sẽ mọc ở phía chúng ta. Bạn nên hàm ơn là được sinh ra ở nước Cộng hòa Triều Tiên vì lịch sử đang di chuyển về phía trung tâm thế giới. Vì vậy bạn thấy đấy, bạn được sinh ra để trở thành những nhà

lãnh đạo trên sân khấu thế giới. Những nhà lãnh đạo của kỷ nguyên quốc tế. Làm sao bạn lại cảm thấy không biết ơn.

Cách đây 20 năm nước ta còn nghèo, và thực sự chúng ta không có ảnh hưởng gì cả trên thế giới. Chúng ta giống như ếch ngồi đáy giếng. Nhưng thế hệ tôi đã khắc phục thắng được những nghịch cảnh này. Xây dựng một nền kinh tế vững mạnh và bắt đầu tiên phong thăm dò thị trường thế giới. Đây là lần đầu tiên từ thời kỳ Tam Quốc (57-668) sau Thiên Chúa giáng sinh Triều Tiên mạo hiểm đi ra ngoài tiếp xúc với thế giới chấm dứt tên gọi trở thành nổi tiếng: “ẩn quốc”.

Dĩ nhiên chúng ta phải nhìn ra thế giới để sinh tồn. Chúng ta có mật độ dân cư cao, cao thứ ba trên thế giới sau Bupladen và Đài Loan - nằm trên một dải đất nhỏ hẹp rất thiếu tài nguyên thiên nhiên. Vì vậy chúng ta không có cách nào khác là nhìn ra ngoài biên giới như là một cách thức để sống còn.

Nhưng đó không còn lý do duy nhất đối với việc chúng ta tham gia vào thế giới. Thế giới đang vây gọi chúng ta khi chúng ta di chuyển về phía trung tâm. Và thanh niên Triều Tiên sẽ có mặt trên sân khấu với tư cách là các nhà lãnh đạo trong thế mới của sự Quốc tế hóa. Muốn thế các bạn phải có lập trường vững chắc: Bạn phải có những giá trị tiêu chuẩn để tương xứng với thế giới mới này, bạn phải có nhãn quan rộng lớn và bạn phải sẵn sàng và

năng động đón nhận những sự thay đổi mới mẻ và mãnh liệt.

Bạn cũng phải phát triển đầy đủ tiềm năng của mình vì không phải tất cả những người cạnh tranh đều là bạn cả. Bạn phải mở rộng tầm mắt để nhìn nhận thực tế trên thế giới. Thanh niên Mỹ, Trung Quốc và những quốc gia khác là những người cạnh tranh kinh khủng và họ cũng muốn trở thành những nhà lãnh đạo, anh hùng trong tương lai với mục đích ấy họ nghiên cứu sách vở, gõ máy tính đến tận khuya. Những đối thủ không thấy mặt là những đối thủ thực sự. Vì vậy tôi muốn khuyên các bạn vài điều hữu ích, làm cách nào để trở thành những nhà lãnh đạo trong xã hội mang tính cách thế giới.

Bạn phải học ngoại ngữ để trở thành những nhà lãnh đạo hướng ra ngoài thế giới và cuối cùng là những nhà lãnh đạo của xã hội của thế giới. Bạn phải có thể nói chuyện với những người khác. Tối thiểu thì bạn phải sử dụng thành thạo tiếng Anh và tinh thông tối thiểu một trong những ngôn ngữ chính như Trung Quốc, Pháp, Nga, Nhật, Đức v.v... Nếu không thì bạn sẽ trở thành câm điếc như phi trường quốc tế Kinpo của Triều Tiên".

Dĩ nhiên điều tốt hơn những người nước khác học nói tiếng Triều Tiên và nếu chúng ta quả quyết sức mạnh của mình trên sân khấu thế giới thì tôi thực sự tin tưởng rằng sẽ tới ngày nhiều người phải học tiếng Triều Tiên nhưng và tới lúc ấy vẫn còn

lâu, chúng ta phải học những ngôn ngữ khác để tham gia vào vũ đài thế giới.

Kế tiếp là phải học lái xe và sử dụng máy tính điện tử. Bạn phải chuẩn bị cho mọi thứ vì những điều không ngờ có thể dễ dàng xảy ra. Nhưng chắc chắn là lái xe và kỹ năng sử dụng máy tính điện tử sẽ vô cùng thiết yếu trong những năm tới. Trong những năm gần đây ở Triều Tiên chúng ta đã thấy sự bùng nổ về xe hơi và sẽ còn tiếp tục nữa. Và trong một tương lai không xa lắm máy tính sẽ trở thành vật dụng cần thiết trong sinh hoạt ở nhà, ở trường. Và hầu hết ở mọi nơi làm việc. Vì vậy tôi muốn nhấn mạnh lần nữa là bạn phải có bằng lái xe và biết sử dụng vi tính. Bạn phải coi những thứ này là thiết yếu khi phải đương đầu với những thay đổi sắp tới trong xã hội bây giờ.

Và bạn còn phải chuẩn bị cho buổi ban đầu khi xuất hiện trên sân khấu thế giới: khả năng tự tin và can đảm để có thể đương đầu với bất cứ người nào và bất cứ tình huống nào gặp phải.

Năng lực và kỹ nghệ của người Triều Tiên có thể tương ứng với công nhân của bất cứ nước nào khác. Tôi có ấn tượng rất mạnh về những người công nhân của mình giảng bài ở Sudan, Libya và những nước châu Phi khác. Những người này diễn giải rất tự tin trước mặt những danh nhân từ Mỹ, Nhật và những nước khác từ mọi nơi trên thế giới khi làm việc tập thể với nhau. Và nếu nhân viên nào có thể

nỗ lực thể hiện 100% khả năng ở châu Phi thì có thể làm được điều tương tự bất cứ nơi đâu, vì anh ta có can đảm và tự tin để thực hiện với khả năng tốt nhất của mình cho mọi người.

Tôi luôn gửi những nhân viên bán hàng có tham vọng nhất và có nhiều hứa hẹn sang châu Phi hay Trung Đông trước tiên, vì những nơi ấy khó khăn vất vả nhất. Và một khi họ đã có một vài năm kinh nghiệm ở đó tôi sẽ gửi họ sang Mỹ, Anh hoặc những quốc gia công nghiệp tiên tiến khác. Nếu họ đã có đầy đủ can đảm để thích nghi với những nhiệm vụ khó khăn nhất thì họ có thể đi bất cứ nơi đâu cũng thành công.

Một số hiện tượng mang tính báo trước sự sụp đổ của một nền văn minh lớn và điều này luôn đúng xuyên suốt lịch sử. Bất kể là nền văn minh hay quốc gia nào nếu không còn sức sáng tạo, đạo đức suy đồi và mọi người nghiêng theo chủ nghĩa khoái lạc. Chúng ta thường đề cập đến những hiện tượng như vậy là chứng bệnh của những quốc gia tiên tiến. Và càng ngày càng có nhiều tiếng nói bày tỏ sự lo ngại về nước Mỹ bây giờ.

Hiển nhiên là chúng ta phải học hỏi những điều tốt đẹp của các nước phát triển nhưng chẳng cần gì phải học những cái xấu xa của họ. Thanh niên ngày nay có khuynh hướng chấp nhận mọi thứ từ phương Tây một cách vô điều kiện. Nhưng bạn không cần phải bắt chước những điều không hay ho. Những

quốc gia đó đã từng là thống soái trên sân khấu thế giới nhưng họ từ từ di chuyển ra khỏi trung tâm.

Trong những thập niên gần đây chúng ta đã cố gắng bắt chước theo những quốc gia tiên tiến dưới danh nghĩa hiện đại hóa, kỹ nghệ hóa và Tây hóa. Nhưng bây giờ chẳng có lý do gì mà một mặt trời đang mọc lại theo gương của một mặt trời đang lặn. Những quốc gia này đã già cỗi và chúng ta lại trẻ trung, nếu chúng ta lại đi bắt chước những người già thì chúng ta sẽ chỉ theo họ bước dần ra khỏi sân khấu vào lúc chúng ta lẽ ra nên phải chuẩn bị cho điểm rực sáng nhất. Thế giới đang chú ý tới chúng ta để cho họ thấy sự trẻ trung sinh lực và khả năng của chúng ta là tùy thuộc vào bạn. Với tư cách là một người lớn tuổi hơn bạn tôi có một hy vọng và kỳ vọng nóng bỏng là bạn sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm là người dẫn đầu trong kỷ nguyên mới mang tính Quốc tế hóa và là người anh hùng của một lịch sử thế giới mới.

Đừng bao giờ quên rằng bạn là thế hệ đầu tiên của Triều Tiên bước ra trung tâm sân khấu và mở ra kỷ nguyên Quốc tế hóa đầy đủ sắp tới.

12/ CHÌA KHÓA CỦA SỨC KHỎE

Hiển nhiên một số người nghĩ rằng tôi có bí quyết giữ sức khỏe, vì tôi luôn luôn hoạt động với tốc độ

mà nhiều người thấy khó có thể theo kịp. Nhưng tôi chẳng có bí quyết nào về giữ gìn sức khỏe và thực sự thì tôi không bao giờ nghĩ về điều này. Quả thực tôi hơi bạo miệng, nhưng nói thật thì tôi luôn luôn nghĩ rằng mình trẻ trung và chưa bao giờ phải lo âu về sức khỏe.

Trong cuộc chiến Triều Tiên khi chúng ta phải chạy tới Taegu, tôi thường phải đi bộ khoảng 10km một ngày bán báo. Có lẽ điều đó đã tạo nên cơ sở nền tảng tốt cho sức khỏe của tôi. Khi còn là sinh viên tôi có tập đánh box đôi chút và tôi cũng không thích một số môn thể thao khác, nhưng chưa bao giờ phải quan tâm về sức khỏe của mình.

Có lẽ một vài người nghĩ rằng vì tôi là doanh nhân nên phải chơi golf giỏi lắm. Nhưng tôi chưa bao giờ cầm cây gậy đánh golf trong tay. Thực sự tôi không có thời gian để chơi golf và chưa bao giờ coi nó là hình thức thể thao phải biết. Vì thế tôi cảm thấy hân hoan vô cùng khi khám phá trong quyển sách của Ông Toko Tochio, nhà doanh nghiệp vĩ đại của Nhật cũng có cách nghĩ như vậy đối với môn golf. Có một lần một số nhân viên mời ông ta đi chơi golf, ông ấy nói là ông ta không hiểu nổi làm sao họ lại say mê đánh trái banh vào trong lỗ nhỏ. Ông ta cho rằng điều hành một công ty thì hấp dẫn hơn bội phần.

Điều đó đúng y như tôi nghĩ. Khi nói về sở thích của tôi thì chơi golf nằm ở danh sách cuối bảng:

Niềm hân hoan và sự hoàn thiện mà tôi rút ra từ công việc thì lớn lao hơn nhiều. Tôi chẳng thấy có lý do gì giúp cho sức khỏe khi chơi golf vì sự luyện tập mà tôi có được nhờ công việc hữu hiệu hơn gấp bội phần. Lý thuyết của riêng tôi là những ai đã làm việc chăm chỉ thì không cần bất cứ sự tập luyện nào khác.

Khi tôi thấy những người khác mồ hôi nhễ nhại trong câu lạc bộ thể dục thể thao thì tôi tự hỏi không biết họ làm điều đó vì họ không có nơi nào khác để đổ mồ hôi hay sao. Con số câu lạc bộ sức khỏe và nhà tắm kiểu Thổ Nhĩ Kỳ đang gia tăng nhanh chóng ở Triều Tiên, đó là bằng chứng cho thấy càng có nhiều người cảm thấy họ phải tập để giữ sức khỏe. Nhưng dù thế đi nữa thì tôi không thể hiểu tại sao người ta phải bỏ thêm thời gian và tiền của để có được thân hình khỏe mạnh.

Nếu ai đó hỏi tôi bí quyết có được sức khỏe là gì thì tôi sẽ trả lời: "làm việc cần mẫn". Thật sự tôi có được tất cả năng lực khi làm việc, tuy nhiên cũng có lúc tôi hiểu được công việc mệt mỏi và nhàm chán có thể sẽ dẫn tới sự nguy hại cho sức khỏe. Nhưng nếu là công việc bạn ưa thích thì sẽ mang lại nhiều năng lực hơn nữa, vì vậy hãy đặt niềm vui vào công việc và bạn sẽ thực sự cảm thấy sinh động. Đổ mồ hôi trong công việc thì tốt hơn là đổ mồ hôi tại câu lạc bộ sức khỏe và đó là con đường tắt, nhờ vậy mà tôi mạnh khỏe. Tôi đã có lần nói rằng công việc là

sở thích của tôi, và tôi đoán rằng tôi cũng có thể nói thêm công việc là cách làm cho tôi giữ được phong độ.

Tôi nghĩ sức khỏe có được cũng là nhờ khả năng ăn được mọi thứ và ăn thật ngon lành. Tôi có một chế độ ăn uống cân bằng và tôi có khuynh hướng ăn nhiều và ăn nhanh. Nếu bạn làm việc nặng nhọc thì phải ăn nhiều vì tôi đã đi khắp nơi trên thế giới nên đã quen với việc ăn được mọi thứ.

Có câu ngạn ngữ nói rằng ăn uống là liều thuốc ngừa bệnh hữu hiệu nhất. Cũng cùng quan điểm như vậy, tôi cho rằng nếu bạn không kén chọn trong việc ăn uống và ăn thật ngon lành thì không cần gì phải dùng thuốc bổ và dược liệu Đông y. Vì vậy hãy ăn mọi cái và hãy thưởng thức hết sức mình. Nếu bạn kén chọn về việc ăn uống thì bạn sẽ không bao giờ đi khắp nơi được. Khi bạn ra nước ngoài bạn gặp phải đủ loại người và bạn phải ăn bất cứ loại thức ăn nào. Để có quan hệ tốt đẹp với mọi người thì bạn phải ăn cái gì cũng được. Nếu sang châu Phi thì bạn phải ăn thức ăn của Phi châu nếu sang Trung Đông thì phải ăn thịt trầu. Ngay cả khi bạn không thích ăn mấy thì hãy ăn và cố gắng thưởng thức. Đó là cách để kết bạn.

Điều này trở nên quan trọng hơn nếu bạn cố bán một sản phẩm nào đó. Có những lúc bạn phải hẹn đi ăn tối với người trong cùng buổi. Lúc ấy tôi ăn thật tình hết tất cả, tôi chẳng bao giờ kén cá chọn

canh. Và tôi ngờ rằng khả năng thưởng thức được các kiểu thức ăn với mọi hạng người đã góp phần vào sự thành công của tôi trên thế giới.

Tôi nhận thấy rằng không nên thúc những người khác ăn nhanh như tôi. Nhưng vì tôi luôn phải đi từ nơi này sang nơi khác, nên ăn nhanh trở thành bản tính của tôi. Thường thường khi tôi ăn với cán bộ Daewoo thì tôi ăn xong hết khi họ mới ăn xong phân nửa và những người đi chung với tôi đã có được thói quen ăn nhanh như tôi. Có câu chuyện kể là Napoleon không bao giờ mất hơn 8 phút cho bữa ăn trưa và 12 phút cho bữa ăn tối. Vì vậy tôi đoán rằng trong suốt lịch sử những ai có nhiều việc phải làm thì họ không phải bỏ nhiều thời gian vào những bữa ăn.

Tuy nhiên cái điểm quan trọng tôi muốn nói tới không phải là thức ăn mà là để có được sức khỏe thì không phải dùng được liệu, thuốc bổ, đi tới câu lạc bộ dưỡng sinh hoặc luyện tập thể dục gì thêm. Triết lý của tôi về sức khỏe là: Sẽ có được sức khỏe tốt một cách dễ dàng nhờ những thói quen và tinh thần lành mạnh hàng ngày.

Ngày nay có khuynh hướng quá âu lo về sức khỏe thể hình nhưng tôi muốn nhấn mạnh tới tầm quan trọng của sức khỏe tâm lý. Mạnh khỏe về mặt tinh thần là rất quan trọng và một người thật sự khỏe mạnh là người đã đạt được sự thăng bằng hợp lý giữa hình thể và tinh thần. Nghĩ rằng một thân thể

đây bắp thịt là chìa khóa cho sức khỏe thực sự có thể trở thành một suy nghĩ bệnh hoạn - nó có thể dẫn bạn tới thế giới nơi quả đấm được ưu tiên lên hàng đầu và có thể làm tàn lụi cuộc đời bạn. Một thân hình khỏe mạnh chỉ đúng nghĩa khi nó tương xứng với một tâm hồn cũng khỏe mạnh và ngay thẳng.

Dù tôi là nhà doanh nghiệp nhưng tôi thực sự tin rằng tinh thần quan trọng hơn vật chất. Mục đích của nhà doanh nghiệp không phải là trở nên to béo. Mục đích của triết gia Socrate ồm đỏi là trở thành một Socrate không ồm đỏi chứ không phải một Socrate mập mạp. Chúng ta phản đối khuynh hướng phát triển vật chất và kinh tế mà chỉ dẫn tới sự tự mãn nguyện và có được bao tử đầy. Vật chất là điều tốt đẹp chừng nào mà sự phát triển về mặt tinh thần cũng phong phú và như vậy; nếu không có chủ nghĩa vật chất thì có thể trở thành nguy hiểm cho bản thân mình và tâm hồn con người. Loại phát triển kinh tế đó là một tai họa chứ không là phúc lành.

Dĩ nhiên một thân hình khỏe mạnh giúp cho một tâm hồn lành mạnh vì chính những tâm hồn lành mạnh điều khiển hướng đi của những hệ thống giá trị. Vì vậy điều tôi muốn nhấn mạnh là tầm quan trọng của sức khỏe tinh thần hơn là sức khỏe về mặt thể chất và chủ nghĩa vật chất. Ngày nay người ta quá lo âu về sức khỏe. Tôi không đánh giá thấp

tâm quan trọng của sức khỏe thân thể vì bạn phải lành lặn, khỏe mạnh thì mới có thể thường thức được mọi thứ và làm được mọi thứ bạn muốn.

Nhưng bạn đừng quá bận tâm về sức khỏe hình thể - Khỏe mạnh về mặt tinh thần và sống trọn vẹn thì khỏe mạnh hơn nhiều so với việc phải uống thuốc hay phóng tới câu lạc bộ dưỡng sinh.

Một người khỏe mạnh là người khỏe mạnh cả về mặt thân thể lẫn tinh thần. Khi xã hội trở nên giàu có hơn và chủ nghĩa vật chất thắng thế hơn thì người ta dễ không thấy tầm quan trọng của sức khỏe tinh thần và bị chủ nghĩa vật chất cuốn trôi đi. Ngày nay có quá nhiều người trông khỏe mạnh về mặt hình thể, nhưng lại không khỏe mạnh về mặt tinh thần. Và nếu bạn không khỏe mạnh về mặt tinh thần thì khỏe mạnh về mặt hình thể làm gì? Một cái bao tử no đầy với một tâm hồn trống rỗng hay méo mó thì phỏng có ích gì?

Một lần tôi có đọc đâu đó là thanh niên rất bận tâm tới việc bổ sung thời gian như thế nào, trong khi đó người già lại quan tâm tới việc là mình còn bao nhiêu thời gian. Dựa trên điều này tôi muốn nói thêm một thanh niên chỉ lo lắng tới việc mình còn bao nhiêu thời gian và bất cần biết mình dùng thời gian như thế nào là người làm hư hỏng đi tuổi thanh xuân.

Tôi cũng nghĩ rằng cũng công bằng khi nói là thanh niên quan tâm về sức khỏe tinh thần, trái

lại người già lại thường thường quan tâm tới sức khỏe cơ thể? Vì vậy theo nghĩa đó thì một thanh niên chỉ biết quan tâm về sức khỏe cơ thể thì cũng làm hư hỏng tuổi thanh xuân của mình.

Vì vậy hãy giữ trái tim tuổi trẻ dù bạn ở tuổi nào đi nữa.

13/ CÔNG VIỆC LÀ SỞ THÍCH

Mỗi năm tôi ra nước ngoài hơn 200 ngày và số ngày đi lại trong nước làm mất dần đi lượng thời gian ở nhà với vợ con. Đôi khi tôi không những quên đi ngày sinh nhật của vợ con mà còn cả ngày sinh của tôi nữa.

Tôi rất bận. Và tôi phải thừa nhận tôi cảm thông vui mừng là được với quá nhiều công việc, vui mừng tới độ một số người nói rằng tôi quá si mê công việc. Từ khi bắt đầu làm việc tới nay tôi chưa bao giờ có một ngày nghỉ và không nhớ là có lần nào đi chơi bãi biển với gia đình hay chưa. Tuy nhiên tôi không ân hận.

Tôi cho rằng người ta sẽ tự hỏi một kẻ bù đầu công việc như tôi lại thụ hưởng được cái quái gì cơ chứ. Có lẽ họ không thể hình dung tại sao tôi muốn trở thành nô lệ cho công việc hơn là làm việc kèm với sự thụ hưởng và giải trí.

Tuy nhiên cách nghĩ như vậy chỉ có thể có được

từ những người chưa bao giờ hưởng được niềm vui thật sự của công việc. Chưa từng thấy vẻ đẹp thật sự của người hoàn toàn đắm mình vào việc gì đó. Chưa từng hiểu vẻ đẹp còn to lớn hơn nữa của một thanh niên bị cuốn hút hết tâm hồn vào việc gì đó. Chưa từng trải qua niềm hân hoan trọn vẹn có được khi hoàn tất công việc.

Hiển nhiên là có người cảm thấy công việc chán nản, tẻ nhạt và là thứ phiền toái. Thăm dò dư luận mới cho thấy một con số giật mình là 23,5% sinh viên Trung học ở Triều Tiên nhìn nhận quan niệm về công việc rất bi quan - “đáng ghét”, “gây căng thẳng”, “dè nén” - Gần gấp đôi con số 24% nghĩ về công việc một cách tích cực. Tôi có ấn tượng rằng sở dĩ như vậy là vì thanh niên bây giờ coi công việc chỉ như là một phương tiện để đạt được mục đích chứ không phải là mục đích.

Tôi nghĩ thật đáng buồn là nhân loại vốn có quan hệ chằng chịt với các thứ khác trên thế giới này lại chỉ coi công việc như là phương tiện để giữ cho bao tử của mình được đầy. Còn buồn hơn khi nghĩ rằng thanh niên trong lứa tuổi thanh xuân tràn đầy những ước mơ lớn lao, sinh lực và tham vọng lại nghĩ rằng công việc là điều phiền toái. Thật là một điều sỉ nhục cho đạo lý của công việc khi nghĩ tới công việc, mồ hôi và nỗ lực chỉ bằng kết quả quy ra tiền bạc khi đúng ra phải ví công việc bằng sự hoàn thiện, phát triển về mặt cá nhân và đóng góp cho xã hội.

Lao động là điều rất quý giá và không thể chỉ được đánh giá bằng tiền bạc. Lao động là nguồn vui lớn lao khi bạn tự hào về nó và rút ra sự mãn nguyện từ nó. Và niềm vui ấy lại làm tăng thêm sự tự hào và mãn nguyện của bạn.

Việc học cũng vậy, là sinh viên nên học tập chăm chỉ. Bạn phải học tập tới mức người ta nói bạn điên lên vì học. Có bao giờ bạn để ý đôi mắt long lanh của một sinh viên đang tập trung hết tâm trí? Một sinh viên như vậy tỏa sáng rực rỡ và điều tương tự cũng xảy ra đối với những ai hoàn toàn đổ hết tâm trí vào những gì mình đang làm.

Công việc không phải là những gì bạn chỉ làm để lấy tiền và học tập, không phải là điều bạn chỉ phải làm để có thứ hạng trong lớp. Người ta nên tìm thấy niềm hân hoan trong công việc và sinh viên nên tìm thấy niềm hân hoan trong việc học. Thật là nản lòng khi thấy một sinh viên phải bắt ép mình học tập hay còn đáng sợ hơn thế nữa là không thể bắt ép mình học được. Vì vậy đừng nghĩ rằng học hành là điều gì đó bắt ép đối với bạn, mà bạn phải làm. Hãy thay đổi thái độ và trước tiên là phải nghĩ tới sự học như là cái gì đó thuộc về bạn, bạn muốn làm và rồi thì nó sẽ trở thành thú vị, là nguồn vui. Rồi hãy nghĩ tới công việc hoặc sự học của bạn như là một sự đầu tư vào sự trù phú cho xã hội. Khi bạn nghĩ như vậy thì bạn sẽ thấy bản thân là niềm vui thực sự.

Tôi thường bối rối khi người ta hỏi sở thích của tôi là gì, vì tôi không thể nghĩ tới một điều gì làm tôi quan tâm để gọi là “sở thích” nhất là khi “sở thích” là cái gì đó bạn làm cho qua giờ. Dẫu rằng thỉnh thoảng tôi có chơi “Golf” thì cũng không thể gọi là sở thích được vì sẽ thật sự là điều lãng mạn cho những ai chơi giỏi môn đó và coi nó là sở thích. Tôi chưa từng chơi golf và đi xem hát hay hòa nhạc.

Nếu tôi phải nói rằng tôi có niềm hân hoan vô cùng từ điều gì đó thì tôi phải thừa nhận rằng đó chính là công việc. Tôi chưa từng bao giờ phải bắt ép mình làm việc và chưa ai phải bắt ép tôi. Vậy nên sở thích là cái gì đó mang lại cho bạn niềm vui và sự mãn nguyện thì sở thích của tôi là công việc.

Nếu bạn coi việc học và công việc là cái gì đó nhàm chán thì nó sẽ trở thành gánh nặng cho bạn, nhưng nếu bạn coi đó là sở thích thì nó sẽ trở thành sự vui nhộn. Một khi công việc đã trở thành sự vui nhộn thì bạn hãy đắm mình vào công việc và khả năng của bạn sẽ tự nhiên gia tăng. Nguyên tắc là bạn càng có nhiều khả năng thì kết quả sẽ càng tốt hơn. Đó là khi bạn khám phá ra niềm hạnh phúc và mãn nguyện thật sự.

Nếu một danh nhân làm việc một cách phấn khởi, vui vẻ như là sở thích thì việc kinh doanh sẽ dần dần phát triển và khả năng sẽ nảy nở. Điều tương tự xảy ra đối với một sinh viên cảm thấy hân hoan trong việc học như là sở thích thì điểm và thú hăng

sẽ tăng lên, rồi cuối cùng anh sẽ là người đạt giải thưởng. Nếu bạn không tin tôi thì hãy thử xem cố gắng đạt thành công mà không đắm mình vào cái gì đó thì cũng giống như cố công hái sao trên bầu trời. Nhưng sẽ không thể thất bại được nếu bạn đắm mình khi làm bất cứ việc gì và thực sự cảm thấy vui thú.

Cách đây khoảng 7 năm trước khi bắt đầu công việc kinh doanh của chính mình, tôi làm việc cho một công ty do một người bà con xa cai quản. Dù là người trong nhà, tôi vẫn là người ăn lương định kỳ, tuy nhiên tôi làm việc như thể tôi là chủ nhân của công ty. Tôi không chờ mệnh lệnh và luôn tự mình nghĩ ra công việc để làm. Tôi không bao giờ đi làm trễ và không bao giờ nghỉ một ngày nào cả. Nhờ niềm vui không thể nào diễn tả nổi tôi có được khi hoàn tất công việc, nên tôi vẫn làm việc siêng năng như vậy cho tới ngày nay. Vì thế đối với tôi, niềm vui của một ván golf hay một bộ phim hấp dẫn không thể so sánh được với việc đạt được một đơn đặt hàng sau một buổi giảng cơ với những nhân vật kinh doanh nổi tiếng trên thế giới.

Tuy vậy, có đôi lúc tôi cũng cảm thấy khó chịu khi phải tiếp cận một người mới nào đó, với một dự án mới nào đó và tôi cho rằng anh lực sĩ cũng cảm thấy như vậy khi phải đối đầu với một cuộc kiểm tra quan trọng về năng lực của mình. Nhưng cuộc kiểm tra càng khó khăn, dự án càng lớn thì sự tập

trung và quan tâm của tôi càng lớn. Trong tôi bộc phát một nguồn năng lực, sinh lực mới sau khi đã đọc được những con bài dấu mặt và thành công khi cả hai đứa chúng tôi cùng bắt tay, cảm thấy mãn nguyện về một thỏa thuận hay một hợp đồng mà tôi thật sự cần.

Và năm nay, tôi lại không thể hứa với gia đình là sẽ có mặt ở nhà vào ngày sinh nhật của vợ con và tôi thật sự cảm thấy ân hận về điều đó. Nhưng tôi cũng rất biết ơn là đã có một gia đình rất thông cảm với tôi.

PHẦN II

Bài học từ thế giới loài nhện

1/ BÀI HỌC TỪ THẾ GIỚI LOÀI NHỆN

Có 1 loài nhện đẻ rất khéo 1 lượng trứng lớn vào vỏ cây và rồi giấu lại bằng mạng nhện. Sau một thời gian nhện con được nở ra và nhện mẹ không hề nghĩ tới mình mà đi mọi nơi tìm kiếm thức ăn nuôi nhện con, cũng như mọi động vật và côn trùng đều làm.

Khi nhện con đã khỏe mạnh để tự bắt mồi thì nhện mẹ mệt mỏi kiệt sức rồi chết. Và điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là có một loài nhện khác, mẹ hy sinh mình làm thức ăn cho con. Nghe dường như không tin nổi nhưng nhện mẹ cung cấp đủ chất dinh dưỡng cho nhện con. Thật cảm động khó thấy rằng cuộc sống của nhện con tùy thuộc vào sự hy sinh nhiều về cái chết của nhện mẹ. Nhện mẹ phải chết cho nhện con sống.

Cũng theo nghĩa như vậy sự thịnh vượng của thế hệ tương lai tùy thuộc vào sự hy sinh của thế hệ

hiện tại: quả thật có sự thịnh vượng nao mà không có sự hy sinh. Nói về khía cạnh cá nhân thì hạnh phúc của con cái tùy thuộc vào sự hy sinh của các bậc cha mẹ. Mồ hôi và nước mắt của thế hệ trước mang lại niềm hân hoan cho thế hệ sau. Cũng như vậy những bậc cha mẹ lười biếng, vô trách nhiệm sẽ làm nên sự nghèo khổ cho con cái mình.

Tôi quan sát thấy rằng những gia đình sống nghiêm túc đều có những bậc cha mẹ hy sinh và làm việc vất vả cho thế hệ sau này. Cũng như thế làm theo quy luật tự nhiên của loài nhện, cha mẹ chúng ta thắt lưng buộc bụng và làm việc vất vả cho chúng ta. Sự thịnh vượng ngày hôm nay là kết quả trực tiếp sự hy sinh của những thế hệ trước.

Điều này đúng với bất cứ quốc gia thịnh vượng nào. Sự thịnh vượng được xây dựng trên sự hy sinh của cả một thế hệ. Người ta thường nói về phép lạ của “ông Rhine” nhưng quả thật đó là phép lạ hay không? Đó chính là một trong những tác phẩm siêng năng, vất vả làm việc suốt ngày của cả một thế hệ để xây dựng một nước Đức mới. Âm thanh của công trình là âm thanh của sự hy sinh và sự hy sinh ấy là năng lực nằm sau một nước Đức thịnh vượng ngày nay.

Có rất nhiều ví dụ. Tinh thần tiên phong hy sinh tiếp tục trong nhiều thế hệ trong việc xây dựng một nước Mỹ phồn thịnh và nước Nhật chủ yếu là sự hy sinh trong thời kỳ phục hưng Minh Trị. Và điều

gì đã làm cho nước Anh vĩ đại? Chính là những người hy sinh sống như nô lệ trong những xưởng tối tăm vất kiệt hết mồ hôi trong cuộc Cách mạng công nghiệp.

Trong cuộc đời không có gì mà không trả giá và không có gì tới ngẫu nhiên. càng đào thì các hố sẽ càng sâu và hố càng sâu thì giếng càng nhiều nước - Đó là tất cả những gì cần nói.

Bây giờ nói về Triều Tiên, chính thể hệ trong thập niên 1960 đã hy sinh rất nhiều cho tương lai, hy sinh tới độ tôi đã quen với việc là mô tả thể hệ của tôi là thể hệ hy sinh, chính trong những năm 60 mà chúng tôi đã tự mở mắt ra thấy rằng có thể xây dựng một nền kinh tế mạnh mẽ và một quốc gia hùng cường và chúng tôi vẫn hoàn tất công việc ấy với sự nhiệt thành và một quyết tâm không có gì sánh nổi. Những gì thể hệ trẻ có ngày hôm nay là kết quả của những nỗ lực và hy sinh của thể hệ trước.

Tôi cảm thấy rằng tất cả những thể hệ đã hy sinh là những ngọn đèn trong lịch sử, những ngọn hải đăng với quyết tâm xây dựng một xã hội giàu có, một quốc gia thịnh vượng và một lối sống trù phú hơn, tốt đẹp hơn. Đối với người Triều Tiên thì ngọn hải đăng này là quyết tâm trở thành một quốc gia tiên tiến và để lại cho thể hệ sau niềm tự hào. Một thể hệ biết hy sinh không làm gì cho lợi lộc riêng mình cả, họ chỉ nghĩ tới tương lai - chỉ có làm

việc chăm chỉ và hy sinh.

Những người từ các quốc gia thịnh vượng thường hỏi tôi mãi: “Tại sao anh làm việc quần quật suốt ngày và không bao giờ có một ngày nghỉ. Bây giờ chưa tới lúc anh cảm thấy mãn nguyện phần nào và hưởng thụ đi hay sao?”

Và tôi luôn trả lời tương tự: “Các anh có cuộc sống khá hơn chúng tôi nhiều, vì vậy các anh không nghĩ rằng thế hệ tiếp sau chúng tôi sẽ làm ngắn hơn khoảng cách phân biệt một chút hay sao? Thế hệ của tôi cảm thấy có bốn phận là đặt nền tảng bắt đầu cho việc làm ngắn đi khoảng cách biệt. Còn hơi sớm nếu chúng tôi ngồi chơi và cảm thấy chưa mãn nguyện”.

Bản thân mình, tôi cảm thấy rằng còn phải hy sinh nhiều nữa. Và tôi lo nghĩ khuynh hướng của một số người mới có thói quen sống xa hoa làm như thể họ đã thuộc về một nước tân tiến về mặt kinh tế. Chúng ta phải khôi phục vài ý thức hy sinh trước đây và tinh thần thách đố tương lai vì chúng ta vẫn còn sống trong những năm tháng đòi hỏi phải tiếp tục nỗ lực làm việc. Nếu bạn thật sự nghĩ về điều này từ viễn cảnh của một thế hệ hy sinh cho thế hệ kế tiếp, thì mỗi thế hệ phải hy sinh cho một thế hệ tương lai tốt đẹp hơn. Dù có thực hiện những điều gì đi chăng nữa thì thế hệ nào cũng có trách nhiệm hy sinh, sự hy sinh của một thế hệ sẽ mang lại sự hân hoan cho thế hệ kế tiếp.

Đứa bé hái quả từ cái cây mà người ông đã trồng. Nếu không có cái cây thì không có gì cho đứa bé hái cả. Nếu cả thế hệ trước chỉ nghĩ về mình mà thôi thì sẽ còn lại cái gì? Ngay cả khi chúng ta không có mặt ở đó để hái quả thì cũng phải có trách nhiệm trồng cây. Thật là vui mừng khi nghĩ rằng đứa cháu sẽ hái quả từ cây và nghĩ về những gì mà ông mình đã làm và tại sao ông mình lại làm thế.

Chỉ có sự hy sinh khi bạn quảng bỏ mọi suy tính về cá nhân mình. Khi bạn chỉ nghĩ về những người khác và lợi ích cho người khác hơn là hưởng bổng lộc và lòng tham cho cá nhân mình. Hy sinh là hình thức cuối cùng của lòng vị tha.

Nguyên tắc này rất rõ. Nếu một thế hệ tự hy sinh thì thế hệ sau sẽ gặt được một vụ mùa bội thu. Còn khi một thế hệ không chịu hy sinh vì muốn có lợi ích và thoải mái cho riêng mình thì nó sẽ không mang lại sự trù phú và thịnh vượng nào cho thế hệ sau. Điều này vừa ích kỷ vừa ngu xuẩn.

Các bạn thanh niên ngày nay dường như không thích chữ “hy sinh” và khuynh hướng này bị ảnh hưởng bởi chủ nghĩa cá nhân phương Tây và khuynh hướng xã hội muốn có một cuộc sống khá hơn ngay bây giờ. Còn chữ “cống hiến” thì sao? “Hy sinh” và “cống hiến” là những chữ thường dùng rất gần đây nhưng dường như thanh niên ngày nay không bao giờ được dạy những điều đó. Không ai nói cho thế

hệ thanh niên ngày nay biết là phải hy sinh hay cống hiến cho một sự nghiệp lớn lao hơn.

Và vì không ai nói cả nên hãy để tôi nói: hãy hy sinh cho tương lai và cống hiến cho lợi ích chung. Chỉ làm những gì của mình và hãy từ bỏ những gì của riêng mình cho sự nghiệp vĩ đại hơn, mới là cách số một có giá trị nhất.

Thế hệ của tôi đã phải ngã gục xuống mặt đất để hy sinh cho tương lai, và bạn là những người sắp gặt hái thành quả. Nhưng đừng quên rằng bạn cũng phải ngã xuống đất để thế hệ sau được gặt hái cái gì đó.

2/ TỰ KỶ ÁM THỊ

Khi làm kinh doanh tôi có rất nhiều bạn tốt và trong số họ là đức cha Robert Schuller, nhà truyền giáo nổi tiếng thế giới. Cách đây không lâu lắm, tôi có mời ông ta tới hỏi chuyện về các nhà quản lý của chúng tôi trong kỳ huấn luyện.

Trong bài diễn văn của mình đức cha nói với các nhà quản lý rằng nếu muốn trở thành những gì họ thực sự muốn họ nên phát triển sự tự tin qua sự tưởng tượng của mình.

Tỉ dụ nếu bạn muốn trở thành nhà kéo viôlông hay luật gia xuất chúng thì hãy luôn tự kỷ ám thị

mình là người như vậy. Phương pháp có thể giải quyết tất cả vấn đề của bạn vì nó có thể biến mọi giấc mơ của mình thành hiện thực.

Khi còn trẻ tôi luôn muốn trở thành nhà kinh doanh thành công. Và đầu vào vào lúc ấy những suy tưởng của tôi còn rất mơ hồ nên tôi luôn mang theo giấc mơ này. Tôi muốn trở thành một nhà kinh doanh xuất chúng để cống hiến thật nhiều cho sự thịnh vượng và phát triển của quốc gia và tôi luôn có sự tự tin để làm điều đó. Người cha quá cố của tôi đã khuyến khích tôi bằng cách nói là tôi sẽ trở thành một doanh nhân giỏi và từ đó trở đi tôi luôn tự kỷ ám thị về điều đó. Tôi tự nói mãi với mình là tôi muốn trở thành một người như vậy và ước mơ này mang lại cho tôi niềm tin sắt thép. Dù tôi không thuộc về tôn giáo nào cả nhưng tôi luôn có cảm giác khi còn trẻ rằng có Chúa ở đâu đó đang để ý đến tôi và dẫn đường cho tôi đi. Tôi cảm thấy rằng mình có thể làm được bất cứ gì mình quyết định làm.

Nhà doanh nghiệp vĩ đại người Nhật Ông Toko Toshio có lần nói một điều rất quan trọng về lòng tin và sự dẻo dai. Ông nói rằng để thành công trong mọi việc thì bạn cần phải có khả năng nhưng chỉ khả năng thôi thì chưa đủ. Ngoài khả năng ra thì bạn phải có sự năng nổ, tập trung và nhẫn nại. Và đó chính là điều ông ta gọi là sự dẻo dai là năng

lực thách đố nghịch cảnh và không lùi bước trước thất bại. Sự thất vọng và thất bại sẽ xảy ra ngay cả đối với công việc mang tính sáng tạo nhất của bạn, nhưng điều quan trọng là phải quyết định quan tâm tới công việc cho tới tận cùng dù là việc gì đi nữa. Không có gì là không thể được, chỉ có ý thích dẻo dai mới làm cho công việc đó đến thành công.

Tôi hy vọng rằng tất cả các bạn sẽ có niềm tin và sự tự tin để làm bất cứ gì bạn muốn. Hãy tự tin và suy nghĩ một cách tích cực và sẽ không có gì là không thể được đối với bạn cả. Cuộc sống mở cửa cho bất cứ những ai tích cực, những ai có niềm tin, những ai thách đố cuộc sống với tất cả năng lực. Thượng tọa Schuller nói: "Những gì chúng ta có ngày hôm nay đã có lúc được coi như là không thể". Và nếu hội đó người ta vẫn xem những điều này là không thể thì ngày nay chúng ta hẳn là sẽ có penicikis, máy bay hay vô số những thứ khác mà bây giờ chúng ta coi như là mặc nhiên có. Tất cả những thứ này đều được làm bởi vì người ta có sự tự tin và những người ấy tiếp tục nhào nặn nên lịch sử thế giới.

Nhưng những người không tích cực và có đầu óc nhỏ nhen, dễ dàng bỏ cuộc thì sẽ không bao giờ xong được gì cả. Mọi cánh cửa dẫn ra cuộc sống đều đóng sập trước mặt họ. Dù những người như vậy có năng lực hành động một cách tích cực nhưng họ không nhận thức được điều đó và tiếp tục theo cách đối

xử của mình. Không có gì phí phạm thời gian và năng lực hơn là việc có ai đó có năng lực trở thành nhạc sĩ thiên tài nhưng lại chểnh mảng, ngồi lê than thở là mình không có năng lực trở thành nhạc sĩ vĩ đại.

Bạn phải nhận thức được rằng chỉ ngồi không rồi cảm thấy thấp kém và không đủ khả năng chính là sự phản bội đáng tởm hóa ra con người. Tôi tin chắc rằng người ta được sinh ra với những khả năng vĩ đại và con người tạo ra để sử dụng những khả năng này. Không sử dụng những khả năng này thì không chỉ là sự bỏ phí bản thân mình mà còn là sự phí phạm cho cả xã hội. Vì vậy đừng đánh giá quá thấp về mình. Đánh giá quá cao cho khả năng mình là điều khác, nhưng không gì đáng hổ thẹn hơn là tự đánh giá thấp những khả năng đó.

Có lẽ một số các bạn thiếu tự tin về môn toán chẳng hạn. Có người không thích điện kinh và có người sợ phải nói trước đám đông. Nhưng đồng thời lại có một số người trong các bạn muốn trở thành chính trị gia, nghệ sĩ, khoa học gia hay doanh gia. Điều tôi muốn nói với bạn với tư cách đàn anh là bất cứ muốn làm điều gì thì hãy có niềm tin hay tự tin vào chính mình. Tự kỷ ám thị những gì bạn muốn làm và chắc chắn là bạn có thể làm được nếu bỏ hết tâm trí vào.

Nhớ rằng những gì chúng ta có ngày hôm nay, trước kia coi là không thể có được.

3/ HÃY NỖ LỰC LÀ NGƯỜI GIỎI NHẤT

Phải chạy khỏi Seoul trong thời kỳ chiến tranh Triều Tiên nên chúng tôi phải sống tị nạn ở Taeger. Cha tôi bị bắt cóc và tống ra Bắc, anh trai tôi đang phục vụ trong Quân đội vì thế vào lúc 16 tuổi cả nhà phải lệ thuộc vào tôi kiếm miếng ăn. Một cậu bé 14 tuổi thì cũng chẳng làm được gì nhiều trong lúc cuộc chiến hỗn loạn, nhưng may thay một trong những sinh viên cũ của cha tôi làm việc trong một tòa soạn báo đã điều đình cho tôi đi bán báo.

Tôi thường bán báo cho những cửa hiệu tại chợ Pangchon đông đúc ở Taeger. Vừa khi nhận báo tôi liền chạy ra chợ, vì nếu tôi mất thời gian bán lẻ một hai tờ trên đường phố thì tôi sẽ mất tiền bán báo vì những cậu bé bán báo khác. Vì vậy tôi luôn luôn là kẻ đầu tiên chạy đến chợ, nhưng dù sao tôi cũng không thể bán được hết khắp chợ vì phải mất thì giờ quý báu thối lại tiền lẻ cho mọi người, khi bán được tới 1/3 chợ. Trong những giây phút quý giá này thì những cậu bé bán báo khác sẽ bắt kịp và chạy vượt lên tôi, bán được cho đoạn chợ còn lại.

Để có thể nuôi sống được gia đình tôi phải bán tối thiểu 100 tờ báo mỗi ngày. Mẹ tôi và hai đứa em trai luôn luôn sốt ruột chờ tôi ở nhà. Tôi phải nghĩ ra một cách mới để bán được nhiều báo hơn,

vì vậy mỗi ngày trước khi đi bán báo tôi phải chuẩn bị sẵn tiền thối. Nhờ vậy tôi tiết kiệm được khoảng thời gian quan trọng bằng cách thấy những đồng tiền lẻ đã chuẩn bị sẵn cho khách chụp lấy rồi chạy ra cửa hiệu kè. Nhờ cách đó cuối cùng tôi có thể bán được cho 2/3 chợ, nhưng những đứa khác vẫn còn bắt kịp tôi.

Tôi buộc phải cải tiến chiến thuật của mình, tôi chỉ cần chạy một vòng chợ, ném báo vào cửa hiệu và chẳng có đứa bé nào bắt kịp tôi cả. Rồi tiện đường quay về tôi sẽ thu tiền từ từ không phải là ai cũng trả nhưng tôi có thể bán hết số báo và thường thường là có thể thu được những gì họ thiếu tôi trong vòng một hai ngày. Sau khoảng hai tháng, những cậu bé bán báo khác phải chịu thua nhường hẳn chợ cho tôi.

Tôi nghĩ chính nhờ qua kinh nghiệm ấy mà tôi phát triển tính quyết định làm hết sức mình trong mọi tình huống thách đố dù gì đi chăng nữa. Và từ khi bắt đầu công việc kinh doanh tôi đã làm việc chăm chỉ để trở thành người giỏi nhất. Dĩ nhiên tôi không hoàn toàn mãn nguyện, nhưng thật sự nghĩ rằng tôi có thể tự hào về những thành công của mình.

Những người muốn trở thành bậc nhất đều phải cố gắng hết sức mình. Và nếu bạn cố gắng hết sức mình thì có lẽ bạn không luôn luôn đứng đầu nhưng

sẽ tiến sát gần tới vị trí đó. Mặt khác nếu bạn nghĩ là không thể làm được, không có khả năng để trở thành người giỏi nhất, bạn sẽ không bao giờ hoàn tất được điều gì cả. Dĩ nhiên những gì bạn đang làm thì quan trọng, nhưng không quan trọng bằng cách bạn làm điều đó và thái độ của bạn phải là trở thành một trong những người giỏi nhất trong bất cứ việc gì bạn làm. Dù là muốn trở thành chính trị gia, doanh gia, nghệ sĩ hay học giả thì hãy cố gắng trở thành người đứng đầu trong lãnh vực mình chọn. Đừng là người mãn nguyện với vừa đủ, hãy nhằm mục đích trở thành người số 1 và dành mọi nỗ lực cho nó, vì càng cố công thì cơ hội thành công càng nhiều. Tôi tin rằng những ai trở thành số 1 trong lãnh vực của mình sở dĩ đạt được là nhờ anh ta nhắm tới những đỉnh cao và nỗ lực hết sức mình. Những nỗ lực nửa vời sẽ không bao giờ đưa ai lên vị trí hàng đầu cả.

Cách đây vài năm một ngôi sao túc cầu Hungary được phỏng vấn sau khi đội mình giành được vị trí hàng đầu trong trận tranh tài Âu châu. Một thành viên hỏi anh ta về bí quyết của sự thành công của mình. Anh ta nói rằng mỗi khi có thời gian thì anh ta đấm đá trái banh. Khi không đá banh thì nói chuyện về trái banh và khi không nói chuyện về trái banh thì anh ta suy nghĩ về nó.

Vì vậy bạn có thể thấy rằng các ngôi sao túc cầu

không phải tự nhiên sinh ra và không phải ai cũng có thể trở thành giỏi nhất. Chỉ những ai cố gắng hết sức mình cho cái gì đó mới có thể trở thành số 1 và chẳng có gì là phép cả. Rất nhiều người hỏi về phép lạ Daewoo, nhưng đối với chúng tôi thì chẳng có phép lạ gì cả - Chúng tôi chỉ làm việc siêng năng hơn và cố gắng trở thành hàng đầu trong lãnh vực của mình.

Tôi luôn cố gắng để biến Daewoo thành giỏi nhất. Tôi luôn thúc giục nhân viên trở thành những người hàng đầu bằng cách tận dụng hết mọi cơ hội và tôi sẽ tiếp tục làm như vậy. Tôi không bao giờ thỏa mãn với những gì hiện nay đạt được, và tôi sẽ không ngừng nỗ lực cho những điểm cao hơn vì tôi nhận thức được rằng nỗ lực hết sức mình trong mọi lãnh vực là con đường duy nhất tránh hối hận.

Vì vậy tôi hy vọng những thanh niên trẻ trung như các bạn sẽ cố gắng để trở thành giỏi nhất khi làm bất cứ việc gì. Đừng bao giờ nghĩ rằng sẽ cho phép ai khác đứng trên bạn. Nhường lại cho ai đó không phải là ân sủng mà là hèn hạ, đó không phải là sự hy sinh mà là sự thấp kém trong hành động. Đừng muốn trở thành người thứ 2 và đừng nghĩ rằng vị trí cao nhất không hợp cho bạn. Hãy quyết định rằng vị trí cao nhất đúng là dành cho bạn, riêng cho bạn - cố gắng thật hết sức mình và bạn sẽ được thưởng xứng đáng.

4/ THẾ GIỚI NÀY LÀ CỦA BẠN

Lần đầu tiên tôi cảm thấy tầm quan trọng vô cùng của sự phát triển kỹ thuật khi đảm nhiệm công ty cơ khí Triều Tiên vào năm 1976. Bởi vì sự phát triển kỹ thuật vấn đề tôi coi là tính quyết định cho sự thành công của công ty, nên tôi đã gửi một số người sang M.A.N Tây Đức để huấn luyện kỹ thuật. Ở Daewoo chúng tôi đã có thỏa ước giấy phép kỹ thuật với MAN, vì vậy chúng tôi tuyển chọn 12 trưởng phòng và trợ lý trưởng phòng tất cả đều là sinh viên tốt nghiệp cơ khí sang ngoại quốc để huấn luyện.

Tuy nhiên có người phản đối đặc biệt là những người phụ trách sản xuất. Họ cảm thấy rằng để mất 12 nhân viên chủ chốt sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng sản lượng. Dĩ nhiên họ lo lắng cho công ty nhưng tôi cảm thấy rằng điều cần thiết là phải nghĩ tới những lợi ích lâu dài chứ không phải những ưu tiên ngắn hạn. Tôi cảm thấy rằng chúng ta không thể lèo lái trong tương lai nếu không có sự phát triển kỹ nghệ, vì vậy tôi thuyết phục mọi người rằng sự tước bỏ những gì ngắn hạn là thật sự đầu tư vào phát triển dài hạn.

Khi 12 kỹ sư trở về từ Đức sau một năm, nhân viên sản xuất đều thấy rằng tôi đúng: Kỹ nghệ mà các sinh viên hấp thụ được trong một năm đã nâng

tiêu chuẩn của chúng tôi ít nhất là 5 năm.

Như đã nói các bạn thanh niên sẽ là thế hệ đầu tiên của đất nước tân tiến. Trong hơn 20 năm qua, nước nhà được xây dựng trên sự hy sinh của chúng tôi vì chúng tôi muốn truyền cho các bạn không phải là một đất nước đang phát triển mà là một nước đã tân tiến. Và bạn sắp cần có nhãn quan và tiêu chuẩn tương xứng với địa vị và trách nhiệm như thế.

Trước tiên, bạn sắp phải là người hướng về tương lai. Có những người chỉ chú tâm tới quá khứ luôn mở miệng ra là nói: “Hồi xưa tôi thường...” nhưng những người đó đã bị quá khứ làm mù mắt và không có nhãn quan hướng về tương lai. Và ngay cả việc chỉ chú tâm tới hiện tại cũng có vấn đề. Xin phép cho tôi trích dẫn vài câu ngôn ngữ Triều Tiên cổ: “Một con chó sống thì tốt hơn là một viên chức cao cấp đã chết” và “Một cái bao tử đầy thì không còn gì phải ghen tị nữa”. Những câu ngôn ngữ này đã cổ nhưng ngày nay vẫn áp dụng, cho ta thấy quan niệm ăn sâu vào máu thịt của người Triều Tiên chỉ quan tâm tới thực tế hiện tại. Nhưng chỉ chú tâm tới quá khứ hay mãi nguyện với những tiện nghi của hiện tại sẽ lấy đi của bạn tầm nhìn cho ngày mai. Vì vận mạng của quốc gia, bạn sẽ cần một loạt những tiêu chuẩn phải hướng về tương lai bao gồm cả biết hy sinh và đầu tư ngày hôm nay cho hạnh phúc và tương tượng của một ngày mai tốt hơn.

Bạn phải nhìn tới một tương lai xa vì cuộc đời không phải là một cuộc hành trình ngắn. Hãy nâng niu cách sử dụng thời gian khôn ngoan, hữu hiệu ngày hôm nay cho ngày mai tươi sáng hơn. Một cuộc chạy Maratông dài 42,195km. Nếu để ý nhắm tới mức cuối thì người chạy Maratông phải chạy cho hết cuộc đua. Cũng tương tự như vậy, bạn phải nhìn tới tương lai và phải biết hy sinh ngày hôm nay.

Hãy quên cách nhìn thiên cận của mình và đừng ngu xuẩn tới độ từ bỏ những lợi ích có tính dài hạn đang trong dạng tiềm ẩn cho những lợi ích ngắn hạn. Cuộc sống không chỉ trong một ngày và người cười sau cùng mới chính là người hay nhất. Tôi hy vọng rằng bạn sẽ không mất cơ hội để có được một ngày mai tươi sáng hơn bằng cách là chỉ tập trung vào cái hạnh phúc của ngày hôm nay. Hãy mơ ước trở thành những bậc lãnh đạo và anh hùng của ngày mai, nếu không thì kết quả là bạn sẽ trở thành những nhân vật thừa trên sân khấu chứ không phải là nhân vật chính.

Đồng thời tôi muốn khuyên các bạn, thế hệ đầu tiên của nước Triều Tiên tân tiến là hãy mở mắt nhìn ra thế giới. Thế giới thì rộng lớn tuy nhiên trong những năm gần đây nó đã trở nên giống như một ngôi nhà chung lớn. Giờ đây chúng ta có thể đi sang Nhật rồi quay về trong cùng một ngày, điều mà coi như là không thể hiểu nổi chỉ mới cách đây khoảng một thập niên thôi.

Con ếch ngồi đáy giếng không hiểu được sự rộng lớn của thế giới quanh mình. Bạn trèo núi càng cao thì thế giới của nó càng rộng và to lớn. Hãy đi ra ngoài để nhìn thế giới mênh mông này, để mở rộng nhãn quan của bạn và giúp bạn thấy được thói ích kỷ và thói coi mình là trung tâm.

Ngay từ đầu thế giới đã là tiêu điểm của tôi, tuy nhiên không có hăng Triều Tiên nào khác vào lúc ấy quan tâm tới thị trường thế giới. Có lẽ thế cũng đủ tốt rồi. Nhưng trong khi thị trường trong nước bị hạn chế thì thị trường thế giới lại vô tận. Và tôi đã làm cho Daewoo phát triển bằng cách di chuyển biên giới và rào ngăn tới thị trường vô tận đó. Ngay từ khi chúng tôi ưu tiên tuyển chọn những người sẵn sàng thách thức thế giới, muốn tạo ra một thế giới mới, có đầu óc hướng về thế giới vì họ đại diện cho tinh thần Daewoo.

5/ HÃY QUAY LẠI VỚI NHỮNG MÔN HỌC CƠ BẢN

Korea gần như không có tài nguyên thiên nhiên, và là một nước nhỏ có mật độ dân số cao. Nhưng chúng ta thực sự có một nguồn tài nguyên lớn lao. Đó là nguồn nhân lực xuất sắc, có nền học vấn cao, sẵn sàng làm việc và hy sinh; nhờ đó mà cho phép chúng ta làm ngắn đi hố ngăn cách giữa chúng ta

và những nước công nghiệp tiên tiến.

Xin gửi lời cảm ơn nguồn nhân lực ấy. Chúng ta đã phát triển khả năng kỹ thuật ngang tầm thế giới. Chúng ta là quốc gia duy nhất mang đi phần lớn huy chương tại các cuộc thi đào tạo và hướng nghiệp thế giới. Nền kỹ nghệ sản xuất của chúng ta có chất lượng của những gì chúng ta sản xuất và lắp ráp cho thị trường thế giới có thể tương ứng với những quốc gia tiên tiến.

Sản xuất như thế vẫn còn chưa đủ. Sự sáng tạo và sáng kiến là những điều cơ bản cho nền kỹ nghệ sản xuất mới và khi nói tới điều đó thì chúng ta chẳng có gì mấy để tự hào. Đó là chúng ta quá ư quan tâm tới nền kỹ thuật và khoa học ứng dụng để sản xuất những sản phẩm có sẵn cho thị trường có sẵn, và chúng ta đã chệch mảng sự đầu tư vào những ngành khoa học cơ bản. Chúng ta thật sự chẳng có ngành khoa học cơ bản. Nếu chúng ta không thực hiện công cuộc nghiên cứu những môn khoa học cơ bản thì chúng ta sẽ chỉ có thể “cop-pi” và bắt chước. Vì vậy chúng ta phải gia tăng thêm sự quan tâm và đầu tư vào ngành khoa học để trở thành sáng tạo kỹ thuật hơn là chỉ biết bắt chước. Khuynh hướng bây giờ là với mỗi ngày trôi qua thì những quốc gia không phát triển được kỹ thuật của riêng mình thì sẽ rơi lại đằng sau. Nếu bạn sống trong căn nhà không có nền móng chắc chắn thì bạn sẽ luôn sống trong lo âu và nguy hiểm. Cũng như không

thể có căn nhà nào an toàn mà không cần móng vững chắc, bạn cũng không thể trông chờ có sự phát triển về mặt kỹ nghệ công nghiệp mà không có môn khoa học cơ bản, một cây phải có rễ mạnh mẽ nếu muốn sinh trái và nếu căn nhà càng cao thì cái nền của nó phải càng vững.

Vì vậy đã tới lúc chúng ta bỏ qua giai đoạn bắt chước và ứng dụng công nghệ nước ngoài và bắt đầu phát triển cái riêng của mình. Kết quả là ở Daewoo chúng tôi đã gửi một số lớn những kỹ sư chuyên ngành về khoa học ra ngoại quốc để học thêm và vào đầu những năm 2000 chúng tôi sẽ có khoảng 1000 tiến sĩ trong số nhân viên của mình. Đó là khi chúng ta nên thật sự có thể phát triển công nghệ riêng của chính mình và sản phẩm mới của chính mình vì nếu không thì sẽ không có tương lai chờ đợi chúng ta.

Tại Daewoo Foudation, chúng tôi đã trợ cấp cho việc nghiên cứu những môn khoa học cao cấp và kết quả của những sự nghiên cứu như vậy được xuất bản trong loạt bài khoa học của Daewoo. Chúng tôi làm điều này bởi vì nhận thấy tầm quan trọng của những môn khoa học cơ bản vốn cội rễ của cây văn minh.

Ở Triều Tiên chúng tôi không có tài nguyên gì ngoại trừ nhân lực xuất sắc có nền học vấn cao. Kết quả là để cạnh tranh được với những quốc gia hàng đầu, thanh niên của nước ta phải học tập và làm

việc nặng nhọc hơn nhiều so với những quốc gia khác. Và tôi thành thực hy vọng rằng nhiều bạn thanh niên ngày hôm nay sẽ cống hiến cho sự phát triển trong lãnh vực những môn khoa học cơ bản phù hợp với nguyện vọng và năng lực của mình.

Dĩ nhiên những môn khoa học mới và cao cấp đều quan trọng, nhưng nguồn gốc của mọi sự học vấn và kiến thức đều thấy được trong môn khoa học cơ bản. Vì không có chúng thì những môn khoa học cao cấp sẽ không phát triển được.

Cho phép tôi nói về tầm quan trọng của những môn khoa học cơ bản từ cách tiếp cận mang tính thông thường hơn. Triều Tiên có thể được xếp loại là quốc gia có tỉ lệ tiêu thụ rượu trên đầu người cao nhất. Tuy nhiên bao người trong chúng ta biết gì về nguồn gốc, lịch sử các loại rượu. Sự liên quan giữa rượu và sức khỏe, phong tục và lễ nghi uống rượu và bản chất khác của rượu và thức ăn?

Không có nhiều người biết cơ bản về rượu trước khi uống. Họ uống bởi vì nó có sẵn rượu, một số người uống chỉ để vui thú thôi. Và dầu có tỉ lệ tiêu thụ cao chúng ta cũng không thể sản xuất được loại rượu uống tầm cỡ quốc tế, vì chúng ta không biết gì về những điều cơ bản.

Điều này đúng không chỉ với rượu mà còn đúng trong những lãnh vực quan trọng như may mặc, máy móc, điện tử và xe hơi, kết quả là chúng ta đành phải tiếp tục lệ thuộc và bắt chước công nghệ

từ những nước tân tiến. Tuy nhiên một số công ty trong nước quảng cáo khả năng kỹ nghệ cao cấp của họ và những người khác thì lại huênh hoang công nghệ của mình bằng cách áp dụng nhốn nháo những bảng quảng cáo do máy tính vẽ. Tuy nhiên chẳng có gì là cốt lõi cả đằng sau những bề mặt bên ngoài ấy.

Những gì nhất thời sẽ nhanh chóng phai đi. Trong khi mọi thứ đều thay đổi và thực tế là phải thay đổi, có một thứ không thay đổi đó là những khoa học cơ bản - có những nguyên tắc không hề thay đổi đối với cuộc sống chúng ta. Cũng như các môn khoa học cơ bản mang tính thiết yếu đối với sự học, có những thứ được coi như là cơ bản đối với sự sống của chúng ta. Trước khi các bạn trẻ quyết định làm theo những thứ nhất thời và sống trong giây lát thôi thì tôi hy vọng rằng bạn hãy chú tâm tới những nguyên tắc cơ bản của cuộc sống.

Những điều cơ bản này đang trở thành quan trọng hơn nữa khi những điều “cơ bản” và “tiêu chuẩn” như vậy đang càng ngày bị tảng lờ và nhầm lẫn. Ngày nay xã hội Triều Tiên trở nên hỗn loạn, không ổn định, không chắc chắn, không có những nguyên tắc cơ bản và mọi thứ đều mang tính chụp giựt. Tôi tự hỏi không biết là những nguyên tắc cơ bản của cuộc sống đã bị thế hệ bây giờ đánh mất hay chưa.

Nếu một thế hệ không có bài bản riêng của mình, không có hướng đi riêng của mình thì sẽ dẫn tới sự

không chắc chắn. Nếu không có những nguyên tắc thì nền tảng cơ bản của xã hội sẽ lung lay. Nếu các bạn trẻ không biết cuộc sống là gì và họ sống để làm gì thì cuộc sống là gì đó mang tính ngẫu nhiên như những khung màu trong kính vạn hoa. Vì vậy chúng ta phải khôi phục lại môn khoa học cơ bản, khôi phục lại những giá trị thực thụ của cuộc sống. Chúng ta phải khám phá lại bài bản dạy chúng ta biết cách phân biệt những đúng sai trong cuộc đời. Chúng ta phải có một nhận thức hợp lý về các giá trị và sống như con người.

Tại sao cuốn sách của Robert Fulghum, những gì tôi thực sự cần biết đều được học ở Vườn trẻ lại là cuốn sách bán chạy nhất? Và ông ta nói về những nguyên tắc cơ bản của cuộc sống và những điều cơ bản này bạn học được trong Vườn trẻ chứ không phải là những gì bạn học được ở bằng cấp cao cấp. Cách tiếp cận cuộc sống đơn giản tự nhiên được trình bày một cách hữu hiệu trong cuốn sách này và làm ta phải nhìn lại cho rõ xem mình đã mất cái gì và cần phải khôi phục cái gì.

Tuổi thanh niên là lúc bạn học những môn cơ bản. Và nếu bạn học đúng cách thì sẽ có một cuộc sống phong phú và tốt đẹp - Nhưng nếu tảng lờ những môn cơ bản này và đam mê vào cuộc sống chỉ biết những thú vui chóng qua thì cũng giống như xây nhà trên cát.

6/ TIỀN LÀ VẬT TRUNG TÍNH

Một người thật sự thông minh biết cách sử dụng cả thời gian lẫn tiền bạc một cách khôn ngoan. Vậy hãy để tôi nói với bạn rằng bạn không nên phí phạm ngay cả một đồng xu cũng như là không được phí phạm thời gian.

Phải nên có một thái độ lạnh mạnh về tiền bạc từ khi bạn còn trẻ. Dĩ nhiên tiền bạc tự bản thân nó là vật trung tính - không tốt mà cũng không xấu. Xấu hay tốt lại chính là cách bạn sử dụng đồng tiền. Vì vậy từ khi còn trẻ bạn nên học cách sử dụng nó một cách thích hợp.

Tiền chỉ nên sử dụng khi cần, và tiêu chuẩn để sử dụng nó là phải có lợi. Có lợi cho bạn và những người khác. Sử dụng tiền bạc cho sự học của mình, cho các chi phí về thuốc men, hay để giúp những người trong cơn khó khăn thì chính là đồng tiền được sử dụng khôn ngoan và chẳng cần phải dè xẻn trong những trường hợp như vậy. Nếu bạn sử dụng đồng tiền đúng cách thì số tiền phải chi không thành vấn đề - Đừng sợ là phải chi nhiều tiền khi cần thiết. Hãy tự hỏi xem là tiền có được dùng cho ích lợi của chính bạn, và những người khác hay không.

Trên cơ sở đó, đừng phí phạm ngay cả từng đồng. Đừng sử dụng tiền một cách ngu xuẩn như là khi muốn mua cái gì có vẻ chứ không vì cần món đồ

ấy và có những người mua đồ chỉ vì những người khác mua - Cái hội chứng "ràng bằng những gia đình khác". Đó hoàn toàn là điều rồ dại dù giá cả là bao nhiêu đi chăng nữa.

Khi chúng tôi đảm nhận Công ty cơ khí Triều Tiên, tôi quyết định xây dựng cơ sở vật chất cho phúc lợi nhân viên để làm tăng thêm động lực và tăng thêm tình cảm gắn bó anh em. Vào lúc ấy năm 1976 chương trình phúc lợi cho nhân viên thì hầu như là chưa nghe ai nói tới ở Triều Tiên. Nhưng tôi quyết định là đã tới lúc lưu tâm tới vấn đề đó.

Vì vậy tôi chỉ thị xây cất nhà tắm hơi, hớt tóc, phòng ngủ cho nhân viên độc thân và quán cà phê giải khát hiện đại cho công nhân. Các trưởng phòng phản đối điều này vì tổng chi phí sẽ lên tới vài triệu đô la, lúc ấy là một số tiền rất lớn.

Các trưởng phòng có lý của họ. Tổng số vốn của công ty chỉ bằng hai lần con số xây cất cơ sở vật chất và họ nghĩ chi tiêu số tiền ấy cho công việc có liên quan trực tiếp đến sản xuất thì hay hơn. Hơn nữa bị thâm hụt mạng tính kinh niên, ban lãnh đạo cảm thấy rằng phải ưu tiên hàng đầu cho việc trả hết nợ và thực tế thì tôi không thể nói rằng họ sai - Nhưng tôi không lung lạc. Quyết định của tôi là: đầu tư tiền của trước tiên cho phúc lợi của nhân viên. Nếu tình thận mọi người được phần chần thì sản xuất sẽ tự nhiên gia tăng và công ty sẽ tiếp tục phát triển. Tôi không ngần ngại chi tiêu số tiền nếu

đó là sự đầu tư khôn ngoan mang tính dài hạn. Không phải là tôi không nhận thức được số tiền ấy to lớn tới mức nào, nhưng tôi cảm thấy phải tiêu tiền theo cách ấy và số tiền phải chỉ không thành vấn đề. Đó là cách tôi hành động. Nếu cái gì đó có giá trị với tôi thì tôi không lo lắng về con số. Trái lại tôi có thể trở thành một anh chàng cực kỳ dè xẻn nếu nghĩ rằng đang sử dụng đồng tiền một cách không khôn ngoan.

Vào lúc ấy tại Seoul chúng tôi có xe buýt đi đi lại lại nơi sản xuất ở Erchon, cách xa khoảng 20 dặm. Mỗi xe buýt phải trả 500W (lúc ấy khoảng 1 đôla thuế xa lộ) nhưng tôi khám phá ra rằng nếu xe buýt ngừng tại nơi thay tuyến trước nhà máy rồi đi con đường nhỏ thì có thể tiết kiệm được 25 xu cho mỗi chuyến. Chẳng có nghĩa lý gì như phung phí tiền của dù số tiền có nhỏ tới đâu đi nữa.

Vấn đề ở đây không phải là vài triệu đôla hay 25 xu. Vấn đề dùng tiền cho khôn ngoan. Chi tiền vài triệu đô la thì cũng khôn ngoan như tiết kiệm 25 xu.

Tôi thường thường tự chọn quà cho các cộng sự trong kinh doanh hay thường chọn đồ sứ dân gian. Đôi khi người bán hàng cố đẩy giá lên vì tôi là Chủ tịch một tập đoàn lớn. Mỗi khi như vậy, tôi đều trả giá sát sạt vì không có lý do gì phải phung phí tiền. Những người bán hàng có thể coi tôi là “kẹo” nhưng tôi không nghĩ vậy. Chúng ta phải sửa lại cách suy

nghĩ rằng những ai ném tiền phung phí là thật sự hào phóng và những ai sử dụng tiền một cách khôn khéo thì keo kiệt.

Có lẽ tôi là kẻ keo kiệt cố gắng tiết kiệm được 25 xu cho mỗi chuyến xe buýt và trả giá những người bán hàng sứ nên tôi không ngần ngại đầu tư hàng triệu đồng cho việc học tập và phúc lợi của nhân viên.

Những nhà máy sản xuất của Daewoo không gây ra nhiều ô nhiễm môi trường, nhưng chúng tôi không ngần ngại đối với việc sử dụng đồng tiền một cách khôn ngoan cho việc xây dựng những máy móc thiết bị bảo vệ môi trường tại các nhà máy. Và chúng tôi không phải là những kẻ keo kiệt khi phải bồi thường cho những ai chết trong khi đang làm công việc. Chúng tôi biết dùng đồng tiền thích đáng và hữu hiệu ở chỗ nào và như thế nào. Những ai sử dụng đồng tiền đúng chỗ khi cần đến thì những người đó thật sự biết cách sử dụng tiền. Mọi thứ đều tùy thuộc vào sự thông minh của người sử dụng.

Rất tốt nếu các bạn biết đến tiết kiệm khi còn trẻ và thật là khờ dại nếu bạn tiết kiệm hết những gì mình có. Tiết kiệm một khoản bạn có ngày hôm nay cho ngày mai là việc làm thông minh. Nhà cải cách Joha Werlay có một lần nói rằng bạn hãy làm tất cả những gì có thể tiết kiệm càng nhiều càng tốt, rồi dùng cho người khác càng nhiều càng tốt. Điều này đã trở thành gần như là triết lí của tôi

liên quan đến tiền bạc, tuy nhiên tôi muốn nói thêm một điều nữa: Đừng phí phạm ngay cả một đồng xu nhưng đồng thời do dự khi phải tiêu số tiền lớn khi cần thiết.

7/ SỰ CẠNH TRANH

Chúng ta đang sống trong một thời buổi cạnh tranh quyết liệt, quyết liệt tới độ ngay cả cuộc sống cũng đã trở thành sự cạnh tranh. Và nếu bạn không dẫn đầu trong cuộc đua thì bạn sẽ thua cuộc.

Ngoài ra môn thể thao nào cũng đều có qui luật và mỗi lực sĩ phải biết rõ những luật này. Nếu phạm luật thì bị phạt, bị cảnh cáo hoặc thậm chí bị trục xuất.

Daewoo có một đội túc cầu, Daewoo Rogels. Và cách đây một vài năm khi được bầu làm Chủ tịch hiệp hội túc cầu Triều Tiên. Trong túc cầu cấm mọi cầu thủ dùng tay chơi bóng ngoại trừ thủ môn và cũng phạm luật nếu ngăn hoặc chặn cầu thủ khác. Chơi đẹp là điều quan trọng nhất.

Cuộc sống cũng như môn túc cầu, có hai qui tắc và luật lệ riêng và tất cả chúng ta đều là những lực sĩ trong trò chơi cuộc sống. Chúng ta phải cạnh tranh và chúng ta phải chơi đẹp, nếu không trò chơi sẽ trở thành vô nghĩa. Điều quan trọng nhất trong trò chơi cuộc sống là trở thành một người cạnh tranh

sòng phẳng, lành mạnh. Điều mà còn quan trọng hơn cả việc thắng cuộc là việc thua cuộc sạch sẽ còn hơn thắng cuộc bẩn thỉu. Chúng ta luôn luôn quý trọng một cầu thủ chơi đẹp hơn là kẻ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để thắng cuộc.

Dẫu rằng chúng ta đang sống trong thời đại cạnh tranh căng thẳng thì chúng ta cũng không nên co lại trong sự tương lai và cô lập. ý nghĩa của sự cạnh tranh không phải là làm thiệt hay triệt hạ đối phương. Cạnh tranh phải là điều gì đó làm cho cuộc sống tốt đẹp hơn cho mọi người tham gia, và nếu như vậy thì một kẻ cạnh tranh theo đúng nghĩa của nó sẽ còn có thể tốt hơn một người bạn hay một người thầy.

Lấy cuộc đua maratông làm thí dụ. Kỷ lục không thể bị phá vỡ bởi những kẻ chạy một mình. Kỷ lục mới được lập khi có ai đó chạy cùng, có ai đó cạnh tranh. Khi một người chạy vượt người khác thì người thứ hai này sẽ bị kích thích phải cố gắng hơn nữa để vượt qua kẻ thứ nhất. Điều này cứ tiếp tục và cả hai người phải cố gắng để trở thành giỏi hơn, hay hơn.

Vì thế bạn phải nhìn cạnh tranh theo cách đó. Đó không phải là cái dành cho chính sự ích kỷ của bạn và không có nghĩa là triệt bỏ sự cạnh tranh đó. Đó phải là cái mọi người rút ra được sự ích lợi, trong đó mỗi người tham dự đều kích thích người khác cố gắng khổ công hơn nữa. Đó chính là nguyên tắc chính nằm sau sự cạnh tranh và nếu áp dụng đúng

thì đó chính là tiến trình mang tính mang lại sự sáng tạo và sản sinh.

Tuy nhiên nếu sự cạnh tranh trở thành cái gì đó gây ra sự tương phản và cô lập các cá nhân thì nó đã mất đi ý nghĩa và năng lực sáng tạo. Nó không những phá hủy mọi người mà còn phá hủy cả nền tảng của lý trí và của sự thịnh vượng chung. Bạn nên nhận thức được rằng chỉ cạnh tranh cho mình, và nếu đè bẹp những kẻ khác xuống đất trong quá trình cạnh tranh thì thực sự là một dạng tự hủy hoại.

Bạn không thể sống cho mình và sống một mình, vì vậy hãy gạt bỏ những ý tưởng ích kỷ cho mình là trung tâm. Bạn phải cộng tác và phục vụ những người khác, hãy lấy kỹ nghệ xe hơi làm thí dụ vốn lệ thuộc phần lớn vào kỹ nghệ máy móc và linh kiện. Không công ty nào có thể tự mình làm hoàn toàn được xe hơi mang ra thị trường. Chiếc xe là kết quả hàng nghìn linh kiện được rất nhiều hãng sản xuất. Cũng tương tự như vậy, chúng ta lệ thuộc rất nhiều vào nhau đối với mọi thứ trong cuộc sống.

Các công ty cạnh tranh dữ dội với nhau để sản xuất ra sản phẩm tốt hơn và kết quả là chất lượng tốt hơn cho người tiêu thụ. Nếu chỉ có một nhà sản xuất thì chất lượng và công nghệ có lẽ sẽ không được cải thiện mấy. Và rất có thể là chúng ta vẫn còn đang phải sử dụng máy giặt bằng tay. Dĩ nhiên thời gian và chi phí cho chất lượng và phát triển công nghệ đôi khi có thể là rất lớn, nhưng các công

ty sẵn lòng cam kết để có được sản phẩm tốt hơn và vượt qua những công ty cạnh tranh khác. Và cũng giống như cuộc đua mà tôi vừa đề cập đến, nếu một người vượt qua người khác thì người thứ hai sẽ bị kích thích để cố gắng hơn. Hoặc lấy thí dụ công ty Avis Rent-a-car ở Mỹ họ đứng sau đối thủ cạnh tranh lớn của mình. Và phương châm của họ là “chúng ta cố gắng hơn nữa” các công ty không trở thành kẻ thù mà trở thành những người hỗ trợ cho nhau, và dĩ nhiên người thắng lợi cuối cùng là người tiêu thụ. ○

Nhưng có những công ty do quá coi việc cạnh tranh tới mức thái quá đã sử dụng những thủ đoạn xảo quyệt. Họ phát những tin đồn xấu về những liên doanh trên thế giới hoặc những thỏa ước bằng sáng chế kỹ thuật của đối thủ cạnh tranh và do đó đã làm mất đi ý nghĩa trung thực về tinh thần chơi sòng phẳng.

Các bạn đều đã nghe câu: “Cứu cánh biện minh cho phương tiện” nhưng không có cứu cánh nào có thể biện minh cho những phương tiện xấu xa, không sòng phẳng trong sự cạnh tranh đúng nghĩa. Không chơi đẹp là sự vi phạm những nguyên tắc của cạnh tranh đúng nghĩa và bạn nên ghi nhớ trong đầu là những ai chơi đẹp là những kẻ chiến thắng cuối cùng.

Thà đạt 90 điểm cho bài thi còn hơn 100 điểm nhờ sự gian dối vì 10 điểm. Chân thật đó là kết quả thật sự của chính bạn và là kiến thức mãi mãi của

bạn. Cuộc đời thì không đến nỗi quá ngắn và số điểm 100 không chân thật đó không phải là điểm của chính bạn. số điểm 90 đặt nền tảng chắc chắn cho những số điểm của chính bạn và kẻ gian dối cuối cùng cũng bị bắt.

Trong trò chơi “golf” chúng ta sử dụng chữ: “Tay sạch” có nghĩa chơi đúng luật, và tương tự như vậy ở đời phải có cách sống thích hợp. Bạn có thể thắng trận bằng sự không lương thiện nhưng cuối cùng bạn sẽ thua trận đối với những ai sống một cách ngay thật.

Vì thế tôi hy vọng rằng mỗi người trong các bạn đều có một người cạnh tranh thực sự trong học tập để kích thích bạn học cho giỏi hơn. Những người cạnh tranh như vậy còn có ý nghĩa với bạn hơn là những kẻ chỉ thích ngồi chơi và tán dóc với bạn. Hãy nghiêng về những người cạnh tranh như vậy. Và chính bạn cũng hãy trở thành một người cạnh tranh đúng nghĩa. Nếu được như vậy thì cả bạn lẫn người ấy đều sẽ đạt được những tầm cao hơn và một ngày mai tươi sáng hơn, tốt đẹp hơn.

8/ SỰ LÃNH ĐẠO

“Nước sông sạch là nhờ nước suối trong” là câu ngạn ngữ cổ của Triều Tiên và đúng như vậy: nước thượng nguồn phải trong thì nước sông mới sạch được.

Trong xã hội cũng vậy. Các nhà lãnh đạo phải trong sạch thì xã hội mới trong sạch được, và ta có thể nói không ngoa là bạn có thể đánh giá một xã hội bằng tấm gương của những nhà lãnh đạo. Vì vậy câu ngạn ngữ: “Nước sông sạch nhờ nước suối trong” nhấn mạnh tầm quan trọng vai trò của các nhà lãnh đạo. Và chúng ta cần những nhà lãnh đạo truyền thụ được cho mọi người công dân lòng tự tin, can đảm và bốn phận.

Không phải ai cũng trở thành lãnh đạo, nhưng số người lãnh đạo chúng ta cần là yếu tố quan trọng. Ở Triều Tiên chúng ta nói rằng một chiếc tàu có quá nhiều tay chèo thì sẽ bị mắc cạn trên núi; còn nếu quá ít tay chèo thì tàu sẽ không đi nổi. Dầu sao thì điều thiết yếu là những người có phẩm chất và năng lực lãnh đạo phải trở thành những nhà lãnh đạo. Một xã hội sẽ bị dẫn tới lộn xộn nếu không có những người như vậy.

Cái gì tạo nên một nhà lãnh đạo? Một nhà lãnh đạo phải có một số năng lực nào đó. Anh ta phải có tính thuyết phục và có thể tổ chức nhân sự. Và trong tập thể đủ loại người, đòi hỏi lãnh đạo phải có những khả năng đặc biệt khác nữa. Một nhà lãnh đạo phải có khả năng để chấn chỉnh những sự mâu thuẫn sự kém hiệu quả và biết cách sử dụng của từng nhóm để tạo nên sự thịnh vượng và phát triển.

Nhưng có một điều mà bạn phải hiểu: lãnh đạo không được lẫn lộn với độc tài. Sự lãnh đạo mà tôi

đang nói tới thì hoàn toàn khác biệt với những gì đi ngược lại tập thể mà nó phục vụ. Trước đây ở Triều Tiên, chúng ta đã hiểu tại sao cho rằng độc tài mới lãnh đạo tốt được và ngày nay chúng ta lo lắng đối với sự trốn tránh trách nhiệm của các nhà lãnh đạo.

“Kỷ nguyên dân chủ” không có nghĩa là kỷ nguyên không có sự lãnh đạo; nói cho đúng hơn thì chúng ta có nhu cầu càng ngày càng lớn hơn đối với sự lãnh đạo được xúc tiến bởi tập thể dân bầu. Vì thế tập thể phải có sự nhận thức xã hội chín chắn để cho sự lãnh đạo bám rễ. Chúng ta cần sự lãnh đạo dân chủ lành mạnh dựa theo sự nhất trí của toàn dân.

Sự lãnh đạo phải đi đôi với điều nữa: đó là thái độ trách nhiệm. Các nhà lãnh đạo phải coi công việc của mình là do bề trên ủy nhiệm, và phải nghĩ rằng họ được sinh ra để đảm trách công việc. Họ phải sống, chết cho công việc đó và coi là công việc của mình duy nhất trên đời. Nếu các nhà lãnh đạo không có ý thức như vậy thì tập thể sẽ thành một mớ hỗn độn, không thể nào hoạt động một cách lành mạnh được. Những ai coi việc lãnh đạo như là phương tiện để đạt lợi lộc cho riêng bản thân mình thì không đủ tư cách để làm lãnh đạo.

Một nhà lãnh đạo cũng phải có ý thức về sự hy sinh và kèm theo ý thức bốn phận-vì cả hai ý thức này đi song song với nhau. Lãnh đạo không chỉ có

nghĩa là ngồi ở vị trí cao. Lãnh đạo chỉ phù hợp đối với những người có ý thức bốn phần lần hy sinh cho lợi ích của tập thể.

Trở thành người lãnh đạo thì cũng giống như đi xuống một con đường đầy chông gai. Chỉ có người sẵn lòng hy sinh cuộc đời riêng tư của mình, những sở thích của mình và ngay cả gia đình của mình mới có thể trở thành người lãnh đạo. Điều này đúng với các nhà lãnh đạo ở trong các xã hội. Kết quả là các bạn có thể thấy rằng không phải ai cũng có thể trở thành lãnh đạo vì cái đó lệ thuộc vào việc người đó có sẵn lòng hy sinh cho những hy sinh như vậy hay không.

Để làm cho Daewoo thành công tôi phải từ bỏ cuộc sống gia đình của mình; tôi thường là không có đủ thời gian để ngủ; tôi không có thời gian để phát triển thêm một sở thích riêng nào và tôi chưa bao giờ có thời gian để nhậu nhẹt. Tôi từ bỏ niềm vui của cuộc sống gia đình, hết mình cho công ty.

Trước đây vợ tôi lúc nào cũng than phiền nhưng bây giờ thì bà ấy cũng chấp nhận dần, có lẽ bà ấy thấy rằng không có cách chọn lựa nào khác. Và tôi chưa bao giờ dắt mấy đứa con đi chơi vào các kỳ nghỉ. Nhưng tôi nghĩ rằng chúng hiểu được lý do tại sao và tôi còn nghĩ rằng chúng hạnh diện đôi chút về tôi. Vậy là tôi rất may mắn và rất cảm ơn họ. Dĩ nhiên tôi biết tầm quan trọng của gia đình và nền tảng của hạnh phúc là một cuộc sống gia

dinh vui vẻ. Nhưng một nhà lãnh đạo ít nhất phải có thể bỏ qua những tiện nghi và suy tính của riêng mình. Nếu mọi người chỉ làm những gì mình muốn thì ai sẽ là lãnh đạo?

Có những người nghĩ về người khác trước tiên, từ bỏ tiện nghi cá nhân để dẫn dắt tập thể trên con đường đúng đắn. Nếu bạn muốn được gọi là lãnh đạo thì phải quyết tâm hy sinh lợi ích cá nhân.

Chính sách nhân sự tại Daewoo dựa trên điều này. Chúng tôi thích những người sáng tạo biết thách đố, sẵn sàng hy sinh lợi ích cá nhân, sẵn sàng làm việc chăm chỉ vì đó là những người có phẩm chất lãnh đạo, có thể trở thành chủ tịch của công ty Daewoo. Ngay cả nếu họ thiếu sự sáng tạo thì chúng tôi cũng thích họ nếu họ có ý thức mạnh mẽ về sự hoàn thiện công việc và nếu họ cố gắng hết sức mình.

Những người như vậy có thể trở thành những nhà lãnh đạo của Daewoo. Vì họ đặt lợi ích công chúng lên trên lợi ích cá nhân và bởi vì họ coi việc hoạt động cho sự phát triển xã hội và kinh tế quan trọng hơn chỗ đứng của họ trong xã hội. Những người này đã đưa Daewoo tới những thành công và phát triển, đổi lại những tiện nghi và niềm vui cá nhân để có sự mãn nguyện lớn lao hơn nhiều.

Trái lại, có những người chỉ làm việc cho lợi ích và hạnh phúc của riêng mình. Họ cảm thấy mãn nguyện với đời sống gia đình và cá nhân hạnh phúc hơn là với sự mãn nguyện có được từ sự phát triển

và thành công. Những người như vậy sẽ không bao giờ đạt được quá mức trưởng phòng. Và những người chúng tôi không thể sử dụng được tại Daewoo là những người không thể phân biệt được giữa công việc và lợi ích cá nhân vì chúng tôi không cần những người lẫn lộn giữa hai điều trên.

Một người lãnh đạo sẽ được kính trọng khi thật sự làm hết sức mình trong vai trò lãnh đạo với một ý thức thật sự về bốn phận, hy sinh là giá trị. Các nhà lãnh đạo phải được kính trọng. Đó là điểm để ta phân biệt được lãnh đạo và độc tài vì độc tài là sự sợ hãi chứ không phải kính trọng. Còn họ không sợ các nhà lãnh đạo thực thụ mà là kính trọng họ. Cũng như quyền lực danh nghĩa không được nhầm lẫn với quyền lực thực sự, quyền lực độc tài không được nhầm lẫn với sự lãnh đạo.

Quyền lực và uy tín thực sự có được từ sự kính trọng và một nhà lãnh đạo phải có phẩm chất đó. Nếu không thì không thể lãnh đạo. Chúng ta nên thành thực tôn trọng quyền lực lãnh đạo xuất phát từ ý thức thật sự về bốn phận và hy sinh cá nhân.

Tôi muốn khuyến khích các bạn trẻ phải phát triển ý thức nóng bỏng về bốn phận để trở thành những nhà lãnh đạo trong xã hội, biết từ bỏ niềm vui cá nhân tạm thời và khuynh hướng chỉ biết tới hiện tại, trở thành những người có thể đóng góp cho lợi ích của xã hội và quốc gia. Không phải ai cũng có thể trở thành lãnh đạo và không phải ai

cũng nên trở thành lãnh đạo.

Tuy nhiên xét theo một nghĩa khác thì mỗi người trong các bạn là người lãnh đạo của chính cuộc đời mình vì không ai có thể sống thay cho bạn. Bạn chính là người lãnh đạo của mình, vì vậy tất cả những gì tôi nói về sự lãnh đạo thực sự đều có thể áp dụng được cho mỗi người.

Tôi hy vọng rằng những ai trong các bạn muốn trở thành những nhà lãnh đạo thực sự trong xã hội sẽ tự trang bị cho mình với những gì tôi đã phác họa cho bạn: khả năng lãnh đạo năng động, ý thức rõ ràng về sứ mệnh, hy sinh và quyết tâm sống một cuộc đời thành công.

9/ TẤT CẢ CHÚNG TA ĐỀU LÀ NGƯỜI TRIỀU TIÊN

Tôi không hiểu tại sao lại có vấn đề địa phương chủ nghĩa ở Triều Tiên. Tôi là người Triều Tiên gốc gác của tôi ở đảo Cheju, phía nam tỉnh Cholla. Cha tôi được sinh ra ở đó và là thống đốc thứ hai của đảo. Vì vậy xét theo nghĩa nào đó tôi là người Honam.

Tôi sinh ra ở khu Pongsan của Taegu, tôi học tiểu học ở đó và chúng tôi chạy từ Seoul trở về Taegu trong cuộc chiến tranh. Vì vậy theo một nghĩa khác thì tôi là người Yongnam.

Tôi lớn lên ở Seoul, học phổ thông Trung học và

Đại học ở đó. Vì thế xét theo một nghĩa khác nữa thì tôi là người Seoul.

Vấn đề là tôi không có nghiêng về bất cứ vùng nào. Tôi là người Triều Tiên. Đó là một quốc gia nhỏ bé, tất cả chúng ta đều là người Triều Tiên và đều nói tiếng Triều Tiên. Ở mỗi tỉnh có người thích đá cầu có người không, có người thích nói thẳng ra ngoài lại có người thích sống nội tâm, có người thích nhạc cổ điển lại có người thích nhạc pop, có người là bà con với nhau lại có người không. Có sự khác biệt trong mỗi tỉnh chứ không cần phải giữa hai tỉnh.

Không có hai người nào giống nhau, tuy nhiên nếu bạn nhìn cho kỹ thì bạn sẽ thấy rằng ở những lãnh vực chính quan trọng thì tất cả chúng ta đều giống nhau. Vì vậy nếu trước tiên bạn chú tâm tới sự giống nhau chứ không phải là sự khác biệt thì bạn sẽ đi tới chỗ kính trọng những sự khác biệt mang tính cá nhân. Nhưng bạn sẽ gặp phải rắc rối khi sử dụng những sự khác biệt mang tính cá nhân làm phương tiện để so sánh. Sự khác biệt giữa chúng ta chỉ để chứng tỏ rằng có nhiều loại người trên thế giới chứ không gì khác. Và nếu dùng những sự khác biệt này làm cái cớ cho sự phân biệt thì thật là mọi rợ và cũng chẳng khác gì hơn sự phân biệt của Hitler chống lại người Do Thái. Trong một xã hội lành mạnh thì người ta kính trọng sự khác biệt của nhau.

Trong xã hội chúng ta không nên có sự phân biệt: tuy nhiên với tư cách là thành viên của một thể hệ

đang có sự phân biệt địa phương về mặt xã hội cũng như là về mặt chính trị. Khi tôi hỏi các bạn thanh niên về thành kiến địa phương thì họ nói rằng họ nghĩ vậy là do các bậc cha mẹ. Điều này làm tôi nghĩ rằng các bậc cha mẹ chẳng có gì để truyền đạt cho con cái mình cả trừ những thành kiến địa phương đáng hổ thẹn này.

Vì vậy các bạn trẻ sẽ phải tha thứ cho các bậc cha mẹ là đã cố gắng truyền cho con cái mình cái phong tục đáng buồn là phân biệt địa phương, tương phản và hục hặc giữa các vùng vào lúc mà chúng ta cần phải hòa hợp, thống nhất với nhau hơn bao giờ hết. Tự mình giải thoát khỏi những thành kiến như vậy là hoàn toàn tùy thuộc vào các bạn trẻ. Các bạn sẽ là thế hệ đầu tiên của nước Triều Tiên tân tiến, vì vậy hãy gạt bỏ hết những xung đột, hục hặc và phân biệt; hãy dồn năng lực vào sự thống nhất, hòa hợp, đoàn kết.

Để làm được điểm này, bạn phải từ bỏ khái niệm “tôi” để chọn lấy cách nghĩ rộng lớn hơn là “chúng tôi”. Sự phân biệt có được là do cách tiếp cận coi mình là trung tâm trong cuộc sống, nhưng sự phân biệt này sẽ được để lại thành sự kính trọng cá nhân mang tính lành mạnh khi tạm suy nghĩ từ góc độ của tập thể. Cách suy nghĩ coi mình là trung tâm sẽ dẫn tới sự ích kỷ và biên giới là hục hặc và đối chọi với những người khác. Tuy nhiên khi bạn nghĩ về “chúng tôi” thay vì “tôi” thì bạn có thể mở cánh

của tôi sự vị tha và bạn thiết lập được những mối quan hệ có lợi cho cả hai bên.

Nếu bạn ra nước ngoài thì bạn sẽ mở mắt ra rộng hơn và nhận thức được đầy đủ hơn chữ "chúng tôi"; bạn sẽ nhận thức được sự ngu xuẩn của tính ích kỷ và tính tự coi mình là trung tâm. Thành kiến địa phương xuất phát từ đầu óc sống như la ích ngồi đáy giếng chứ không phải xuất phát từ những ai có nhãn quang khoáng đạt về cuộc sống.

Ồ Daewoo chúng tôi không có vấn đề để phân biệt địa phương vì điều ấy không cần thiết, không cần thiết bởi vì chúng tôi luôn luôn hướng về thế giới. Khi bạn sang nước ngoài thì bạn sẽ nhận thấy tính phân biệt địa phương là điều vô vẩn và sẽ nhận thấy rằng tất cả chúng ta đều là người Triều Tiên. Khi bạn gặp một người Nam Triều Tiên khác ở nước ngoài thì bạn sẽ mỉm cười một nụ cười tươi thắm và bắt tay nồng nhiệt dù người đó thuộc lĩnh nào đi nữa - Lúc ấy khái niệm tỉnh không có nghĩa gì cả.

Tôi nghĩ rằng những thành kiến địa phương này có thể sẽ chấm dứt được bằng một số chương trình. Chẳng hạn việc trao đổi sinh viên cho họ sống với gia đình ở những tỉnh khác trong các kỳ nghỉ. Ở một cách khác để làm mất thành kiến địa phương là khuyến khích mọi người thuộc các tỉnh khác nhau lập gia đình, nhất là giữa các tỉnh Kyongsang và Cholla. Nếu những điều này trở thành hiện thực thì tôi sẽ nhiệt liệt ủng hộ.

Giả sử tôi có một miếng bánh nho rất vừa cho một người ăn nhưng lại có tới 4 hoặc 5 người nhìn chiếc bánh thèm thuồng. Nếu đặt chiếc bánh trước mặt họ thì có lẽ họ sẽ đánh nhau mất. Một anh chàng có thể giật được nửa cái bánh, anh chàng khác nửa còn lại, còn những người khác không giật được gì cả. Hoặc có lẽ trong khi tranh giành có ai đó sẽ lợi dụng lúc lộn xộn nâng cả cái bánh chuồn đi, bỏ đói mọi người khác.

Trái lại nếu 4 hay 5 người đó hợp lại với nhau rồi dùng khả năng của mình để làm nên chiếc bánh lớn thì mọi người sẽ hạnh phúc. Nếu một người độc quyền cái bánh nhỏ thì bản thân người đó còn nhỏ bé, thấp hèn hơn cả chiếc bánh đó nữa. Nhưng nếu có người nghĩ ra cách làm ra một cái bánh lớn để chia sẻ với mọi người thì anh ta sẽ lớn hơn cái bánh ấy dầu rằng có lẽ anh ta cũng chỉ ăn một phần nhỏ cái bánh đó thôi.

Tới đây chúng ta đã tìm ra được nguyên tắc, lý do tại sao chúng ta phải hợp tác và đoàn kết. Khi chúng ta làm việc với nhau và chia sẻ những gì mình có thì chúng ta trở thành vĩ đại hơn nhiều. Người ta nói rằng những bậc cha mẹ có con gái mới đi lấy chồng phải nghĩ là mình có thêm một đứa con trai và phải nên nhìn mọi việc theo kiểu đó. Điều quan trọng là cách bạn suy diễn các biến cố. Khi hai người cộng tác lẫn nhau thì không phải mỗi người bị mất phần của mình đi mà là mỗi người được gấp đôi

thêm khả năng của mình.

Chúng ta sống trong một nước nhỏ bé hơn hầu hết các tiểu bang bên Mỹ và hầu như 70% lãnh thổ là núi non, càng làm chúng ta khó khăn hơn. Tệ hơn nữa là bán đảo này lại bị chia ra làm hai. Vì bạn có thể thấy là việc tranh giành mang tính địa phương mới nực cười làm sao. Đầu óc địa phương giống như một người nói rằng anh ấy một mình sẽ ăn hết cả cái bánh nhỏ. Hãy đừng phung phí sức lực tranh giành lẫn nhau nữa và hãy nghĩ đến việc làm một cái bánh lớn hơn.

Vì vậy tôi muốn cho bạn biết cách làm một cái bánh lớn hơn và có một cách là bằng cách đi ra nước ngoài, mở rộng chân trời của mình. Đã tới lúc chúng ta phải ngừng tranh giành những lát bánh và dồn sức lực làm một cái bánh lớn. Như vậy chúng ta sẽ có lát bánh lớn hơn để chia sẻ và mọi người sẽ hân hoan.

Chúng ta phải suy nghĩ lớn lao để có thể sống được một cách phóng khoáng. Hãy nhìn vào thế giới và thay thế chữ "tôi" bằng chữ "chúng tôi". Chúng ta đang sống trong một thời buổi mà hơn bao giờ hết đòi hỏi phải có sự hòa thuận, đoàn kết và có những nỗ lực hòa hợp. Hãy nghĩ đến việc làm một cái bánh lớn cho mọi người để chia sẻ hơn là ích kỷ ăn cả cái bánh nhỏ. Hãy vượt qua chữ "tôi" để tới được chữ "chúng tôi" vì tất cả chúng ta đều là người Triều Tiên.

10/ NGƯỜI THẤY VĨ ĐẠI NHẤT CỦA BẠN

Kinh nghiệm là người thấy vĩ đại. Nhờ có kinh nghiệm mà bạn học được những sự thật trong cuộc sống và chính nhờ kinh nghiệm mà bạn dần dần trưởng thành.

Tôi có đọc một quyển sách do nhà chính trị người Anh thế kỷ 18 Philip Chesterfiel viết. Cuốn sách đó là sự sưu tập những bức thư mà ông ta đã viết cho con trai mình gửi từ Hagne khi ông ấy là Đại sứ tại Hà Lan. Trong một bức thư ông ta nói với con trai mình rằng xã hội là cuốn sách vĩ đại nhất và ông ta học hỏi được từ xã hội nhiều hơn tất cả những cuốn sách đã được in ra. Và đó là lý do tại sao tôi nhấn mạnh tới tầm quan trọng của kinh nghiệm vì kinh nghiệm là cách trực tiếp và hữu hiệu nhất để học hỏi về xã hội.

Tất cả những nhà kinh nghiệm chủ nghĩa của Anh từ Francis Bacon tới Locke và Hume đều lý giải rằng tất cả kiến thức của chúng ta được sinh ra như là phiên đá trống trơn và chúng ta trở thành gì sau đó đều do kết quả của kinh nghiệm chúng ta.

Vì vậy bạn hãy cố gắng nắm thủ càng nhiều càng tốt khi còn trẻ để phát triển thêm độ sâu và chiều rộng: Nhờ như vậy bạn sẽ có thể học được những bí mật của cuộc đời ngay cả Đức phu Khổng Tử cũng nói rằng nếu ngài đi với hai người khác thì ít nhất

một trong hai người đó sẽ là thầy ngài.

Tôi bắt đầu học hỏi về xã hội rất sớm vì tôi phải kiếm sống cho gia đình trong khi là người tị nạn ở Taegu. Tôi đã học được những uốn khúc của mối quan hệ con người trong thời kỳ đó cũng như học được rất nhiều về tiền bạc và kinh doanh, sự cạnh tranh và thắng lợi vì những khía cạnh khác của cuộc đời. Và tất cả những kinh nghiệm ban đầu này có ảnh hưởng rất lớn đến quãng đời còn lại của tôi.

Khi còn trẻ hãy ném trải qua mọi điều, dĩ nhiên trừ những điều bị coi như là cấm đoán về mặt đạo đức. Ngoài ra không có gì mà không nên ném qua, hãy chơi thể thao thật hăng, học thật siêng năng tạo càng nhiều bạn càng tốt, và hãy yêu nữa. Thử dùng cái xẻng học lái xe đi trèo núi. Trải qua cái gì đó một lần thì tốt hơn là không trải qua lần nào cả, vì phải trải qua rồi mới biết mình đang giỏi về gì, bạn phải trải qua để thực sự hiểu biết về điều đó, kinh nghiệm và thời gian vĩ đại nhất trong đời bạn.

Vì vậy tôi muốn đề nghị một số điều dựa trên kinh nghiệm của bản thân tôi.

Trước hết mỗi khi có thời gian thì hãy đi du lịch, du lịch mở ra những thế giới mới cho bạn nếu bạn có thái độ đúng đắn. Đừng du lịch chỉ để chơi cho vui vì du lịch sẽ là sự phí phạm thời gian vô cùng nếu bạn không học được điều gì đó từ mỗi chuyến đi. Khi du lịch hãy luôn luôn chú ý và cẩn thận nhận xét mọi thứ. Nhận xét sự khác nhau giữa những

nơi bạn đã đi và học hỏi những điểm đặc thù của mỗi nơi. Chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua thì không đủ, bạn phải quan sát mọi thứ vượt quá bề mặt của chúng và sự tò mò phải là một phần không thể thiếu được trong hành lý của bạn. Và không có một nơi nào mà lại không đáng để đi đâu rằng một số nơi thì đáng đi hơn - thí dụ những nơi có tiềm mức lịch sử quan trọng hay những trung tâm văn hóa nổi tiếng.

Tôi mắc nợ gia đình rất nhiều vì tôi mất 2/3 thời gian trong năm đi công tác nước ngoài và tôi cảm thấy rất ngượng vì không có thời gian để làm người cha luôn có mặt bên con cái. Vì vậy để phần nào đền bù cho việc ấy, thỉnh thoảng tôi gửi mấy đứa con ra nước ngoài trong kỳ nghỉ ở trường. Dĩ nhiên cũng có những lý do nhằm mục đích giáo dục vì tôi muốn con cái mình mang tính quốc tế. Tuy nhiên tôi không cho chúng đi du ngoạn để mà chơi vui vì vừa tốn thời gian rồi tốn tiền. Tôi không muốn chúng tới những trung tâm bây giờ của nền văn minh Tây Âu mà là tới những nơi như Ai Cập, Ấn Độ và những công trình của nền văn minh Mayan để chúng có thể học hỏi về lịch sử của nền văn minh và trí tuệ phi phạm của con người.

Thứ hai nữa là tôi muốn đề nghị rằng bạn hãy có càng nhiều bạn càng tốt vì kết được bạn tốt thì cũng quan trọng như là đi du lịch vậy. Có thật nhiều bạn học cùng trường là một tài sản lớn lao, thật nhiều bà con có thể sẽ giúp ích bạn rất nhiều ngoài

xã hội. Và bạn không bao giờ biết được là những người bạn của mình sẽ trở thành những nhân vật như thế nào trong tương lai. Vì vậy hãy kết thật nhiều bạn và càng ít kẻ thù càng tốt.

Tuy nhiên hãy luôn nhớ một điều, đừng hy sinh đánh đổi sự thân mật trong tình bạn để lấy con số đông. Một trăm người quen sẽ trở thành vô ích nếu bạn không có một người bạn thật thân. Người quen có thể sẽ quay lưng với bạn khi khó khăn, những người bạn thân sẽ không bao giờ. Vì vậy trong khi kết thật nhiều bạn thì hãy nhớ phải có một số bạn thật thân.

Thứ ba nữa là hãy làm mọi thứ với sự quyết tâm. Nếu nhìn quanh mình thì bạn sẽ thấy rằng mọi thứ đều có thể trở thành người thầy vĩ đại và mỗi nơi là trường học để bạn học hỏi được điều gì đó. Chẳng hạn bạn có thể học kỹ sự rong ruổi trên các bảng hiệu khi đi bộ trên phố. Ngồi không làm gì cả trên xe buýt hay xe điện ngầm tôi cho thấy là thiếu sự quyết tâm. Nếu có quan tâm thật sự thì bạn sẽ sáng tạo được bất cứ ở đâu, đọc một quyển sách hay, nghe một băng ngoại ngữ khi đi du lịch vòng quanh thị trấn.

Thứ tư là, luôn có một quyển sách để sẵn vì sách vở là những kinh nghiệm gián tiếp cho bạn. Do sự hạn chế về thời gian và không gian nên bạn không thể trải qua mỗi thứ một cách trực tiếp trong cả cuộc đời. Nhưng chúng ta có nhiều điều phải học

hỏi từ kinh nghiệm của những người khác, những kinh nghiệm mà có lẽ chúng ta chưa bao giờ gặp phải. Dĩ nhiên những kinh nghiệm trực tiếp của chúng thì thiết thực đối với chúng ta nhiều hơn, nhưng chúng ta cũng bị hạn chế vì vậy phải nhận thêm kinh nghiệm của những người khác. Và cách tốt nhất để học hỏi được nhiều điều từ những kinh nghiệm gián tiếp là nhờ qua sách vở.

Hãy đọc sách vở như là bạn kết bạn, đọc thật nhiều loại, kết bạn thật nhiều hạng người và đọc thật nhiều loại sách. Và cũng như bạn phải chọn bạn tốt, bạn cũng phải chọn sách tốt. Chỉ đọc lướt qua những cuốn sách thì giống như là kết nhiều bạn nhưng không có bạn thân, vì vậy hãy nhớ là bạn phải đọc thật chăm chú. Đọc mỗi quyển sách với cùng một chút nhìn như là đối với một người bạn tốt. Chỉ nhảy lướt qua cả hàng trăm quyển sách thì cũng vô ích, luôn có một cuốn sách tốt trên tay khi có thời gian rảnh.

11/ GIÚP ĐỠ LẪN NHAU

Vào một ngày mưa gió, một con kiến bị sóng nước dâng cao cuốn trôi đi. Nhưng may thay một con chim bồ câu đang bay lượn trên không thấy được. Cảm thấy tội nghiệp cho con kiến, con chim bồ câu thả xuống nước một chiếc lá cho con kiến trèo lên và

nó được cứu thoát.

Một thời gian sau, con chim bồ câu đang mơ màng ngủ trên một nhánh cây, một người thợ săn tới gần nhắm bắn. Con kiến tình cờ có mặt ở đó, và khi thấy vậy nó liền cắn người thợ săn vào chân. Người thợ săn rút súng, la lên đau đớn nên đánh thức con chim bồ câu dậy, bay đi khỏi. Con kiến đã trả ơn.

Không có ai không cần sự giúp đỡ theo cách này hay cách khác vào lúc này hay lúc khác, và không có ai vô dụng tới nỗi không thể giúp đỡ được người khác. Tất cả chúng ta đều có lệ thuộc với nhau và cần sự giúp đỡ của nhau. Điều này nói lên tầm quan trọng của sự quan hệ con người.

Trong khi kinh doanh tôi thường có ấn tượng mạnh theo những cách mới khác nhau và thấy rằng điều này quan trọng tới mức nào. Chẳng hạn lúc tôi thoát dầu thành lập Daewoo, chúng tôi có kinh doanh với một hãng thương mại Ấnônêxia tên là "They". Tôi nhớ là lúc ấy chúng tôi xuất vải cho họ giá khoảng 20 xu/yard, nhưng chính phủ Indô đột nhiên ra lệnh hạn chế hàng nhập và giá vải thị trường tại đó tụt xuống 10 xu/yard. Do làm hợp đồng dài hạn nên "They" không có cách nào thoát khỏi hợp đồng giữa chúng tôi và tiếp tục nhập với giá cao hơn hợp đồng. Biết vậy nên tôi cố gắng làm giảm đi việc họ bị lỗ bằng cách giảm giá nhập, họ vẫn ở trong tình trạng khó khăn về tài chính. Nếu họ không đạt được 30.000 USD thì ngân hàng sẽ chiếm hãng này, vì vậy chính

bản thân tôi tới nơi và đưa cho họ số tiền mà họ cần. Vào lúc ấy vốn của công ty chúng tôi chỉ có 10.000 USD, vì vậy đối với chúng tôi thì 30.000 USD là món tiền khổng lồ và quyết định làm như thế quá thật là táo bạo.

Trong vòng một năm mọi việc thay đổi vô cùng nhanh chóng. Thị trường Indô lại mở lại và giá vải tăng vọt lên 30 xu/yard. Hợp đồng của chúng tôi vẫn là 17 xu/yard và hoàn toàn hợp pháp nên hãng "They" vẫn giữ giá đó nhưng họ sẵn lòng cho chúng tôi 35 xu/yard cho loại 17 xu/yard, và cuối cùng chúng tôi lợi được hơn 1 triệu USD trong việc kinh doanh này.

Vì thế bạn có thể thấy kết quả tôi đã được thưởng cho 30.000 USD mà tôi đưa cho họ khi họ gặp khó khăn. Luôn luôn có sự thưởng khi giúp đỡ những người khác. Không phải là kết quả luôn luôn quay ngược được những điều tốt. Đây là nguyên tắc trong cuộc sống: Giúp đỡ người khác là giúp đỡ chính bạn.

Nếu bạn chỉ để tâm tới lợi nhuận riêng mình và không giúp những người có hoạn nạn thì cũng không có ảnh hưởng gì trong thời gian ngắn nhưng sẽ không hay ho gì trong thời gian dài. Nếu bạn chỉ nghĩ đến lợi nhuận của riêng mình trong mối quan hệ con người thì bạn tự đặt mình vào chỗ nguy hiểm. Bạn hãy đặt nguyên tắc cùng có lợi khi làm việc. Nếu một bên chỉ hưởng mọi thứ trong khi kẻ khác phải

gánh chịu thì mối quan hệ sẽ có khi không thể nào kéo dài lâu được.

Tại Daewoo, chúng tôi luôn bắt thực hiện nguyên tắc hai bên có lợi và cùng thịnh vượng. Chúng tôi luôn cố gắng bảo đảm rằng: bạn hàng ở chúng tôi cũng có lợi như là chúng tôi vậy. Chúng tôi đã cố gắng gây ấn tượng lên mọi người: “Buôn bán với Daewoo thì sẽ không bị lỗ cả”.

Nguyên tắc tương tự cũng áp dụng đối với mối quan hệ cá nhân. Nếu ai đó cố gắng tận dụng một người khác thì mối quan hệ sẽ nhanh chóng bị mất đi. Để có mối quan hệ tốt đẹp thì điều quan trọng là mỗi người phải cảm thông hoàn toàn với người khác, để hiểu được vị trí và tình huống của người kia; chỉ như vậy thì mối quan hệ mới trở thành có lợi cho cả hai bên.

Có quan hệ tốt đẹp là một trong những điều quan trọng nhất trong cuộc sống. Cũng như bạn có thể đánh giá một người qua quan hệ bạn bè của anh ta; bạn có thể đánh giá một người bằng cách anh ta xử sự với những mối quan hệ của mình. Và thường thì đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Vì vậy bạn phải cố gắng kết bạn với những người tốt. Bạn có thể thấy tầm quan trọng của tình bằng hữu tốt đẹp chỉ bằng cách nhìn xem điều gì xảy ra đối với những kẻ chạy trốn bị bắt lại trong đám đông hỗn loạn. Nếu bạn kết bạn với những người xuất chúng thì bạn bắt đầu làm theo tấm gương của họ

dầu rằng không biết, và điều tương tự cũng xảy ra khi bạn lảng vảng với những kẻ tiêu chuẩn thấp hơn bạn.

Bạn có thể thành công trong cuộc sống nếu có mối quan hệ cá nhân tốt. Thật là tài sản lớn lao nếu có những mối quan hệ tốt đẹp đối với những nhân vật xuất chúng, điều còn quý hơn cả tiền bạc vì những mối quan hệ tốt đẹp là những gì bạn không thể mua được. Những mối quan hệ giữa con người thì cũng khó khăn như là chúng quan trọng vậy và đó là một nguyên tắc luôn đúng khác: Những gì tốt đẹp không tới dễ dàng.

Một trong những chìa khóa dẫn tới có mối quan hệ cá nhân tốt đẹp là tin tưởng lẫn nhau, nhưng điều đó phải phát triển qua một thời gian và bạn phải có nhiều kiên nhẫn. Hãy để tôi đưa cho bạn một thí dụ khác từ kinh nghiệm của tôi.

Khi tôi bắt đầu công ty thì cần phải mượn tiền nhưng tôi không có gì để ký quỹ và không có ai ở ngân hàng lại đi cho vay một số tiền lớn cho một tên thanh niên mất sáng tác dày lẹ mặt. Chưa có sự tín nhiệm, vì vậy tôi đã nói chuyện với ông trưởng phòng chi nhánh khoảng hai lần một tuần, cố gắng thuyết phục ông ta cho tôi vay, bằng cách giải thích những dự án của chúng tôi một cách chi tiết. Đó là cách duy nhất nhưng cũng không có kết quả gì mấy.

Vì vậy đôi khi tôi phải tới nhà ông ấy vào buổi

sáng sớm. Tôi thường đập cửa vào những mùa đông lạnh giá ấy chỉ để rồi nghe nói rằng ông ta chưa dậy. Và tôi đứng đó run lấy bầy trong cái lạnh cho tới khi ông đi ra làm việc. Sau khoảng một năm, ông ta quyết định thấy rằng tôi có thể tin tưởng được nhưng phải mất nhiều kiên nhẫn về phía tôi. Chúng tôi vẫn giữ mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau ấy.

Đối với kinh doanh thì con người đóng vai trò vô cùng quan trọng và đó chính là sức mạnh lớn nhất của sự kinh doanh. Chính con người mới làm được công việc nên vấn đề nhân sự không thể bị đánh giá thấp. Nhân viên có thể phát triển hay làm đổ vỡ công ty vì không có gì quan trọng hơn là con người.

Cũng tương tự như vậy con người do sự quan trọng có thể làm phát triển hay làm tàn lụi bạn theo quan hệ cá nhân. Vì vậy điều quan trọng là phải kết bạn với những nhân vật xuất chúng. Và điều quan trọng không kém là luôn luôn giúp đỡ mọi người. Giúp đỡ lẫn nhau là điều thiết yếu và đồng thời bạn cũng sẽ được tưởng thưởng bằng cách này hay cách khác.

12/ LÀM RA TIỀN VÀ SỬ DỤNG ĐỒNG TIỀN

Khi nói tới việc kiếm ra tiền thì tôi là chuyên gia.

Tôi tin chắc rằng chỉ ít cũng có thể tương xứng với người giỏi nhất khi nói tới việc kiếm ra tiền. Tên tuổi của tôi vẫn luôn luôn nằm trong danh sách

những người làm ra tiền nhiều nhất ở Triều Tiên. Từ khi tôi bắt đầu kinh doanh và việc người ta thường đăng tên tôi cùng với những nhà doanh nghiệp hàng đầu trong thế giới đã xác minh thêm khả năng làm ra tiền của tôi. Nói cho đơn giản là tôi biết cách làm ra tiền.

Bất cứ ở đâu tôi cũng lập tức thấy kiếm ra tiền được. Tôi có lần nói đùa rằng đường phố được dát đầy tiền và tôi chỉ phải nhặt lên thôi. Dĩ nhiên có rất nhiều nơi trên thế giới đường phố không được dát bằng tiền và kiếm ra đồng tiền không phải là điều dễ nhất trên đời. Đòi hỏi phải nhiều công sức và cực nhọc. Tuy nhiên tôi nói khôi hài như vậy để cho thấy³ mối quan tâm thực sự của tôi là gì.

Một người nghệ sĩ đi tới miền quê để vẽ cảnh sẽ chỉ tìm những nơi cảnh đẹp. Những ai đi câu luôn luôn nhớ nơi tốt nhất để câu. Tương tự như vậy, nhà kinh doanh cũng tìm những cách dễ kiếm và tìm bất cứ nơi nào.

Vì tôi không có năng khiếu này nên bất cứ khi nào đi thăm một nơi mới tôi thường bị lôi cuốn bởi những ý nghĩ là sẽ bán được cái gì. Và tôi đã sử dụng tài năng đó để kiếm được bọn tiền. Nhưng có một tài năng nữa mà tôi cần phải phát triển và đó chính là một trong những sở đoản của tôi. Nếu nói về kiếm ra tiền thì tôi là chuyên gia nhưng khi nói tới việc sử dụng tiền thì hãy quên điều đó đi.

Tôi cho rằng những gì cần phải làm thì nên thực

hiện bởi người có khả năng cho việc ấy. Những ai có tài năng về thể thao thì nên chơi thể thao và những cậu bé có khả năng về nhạc thì nên học nhạc. Thật là vô lý khi biến một đứa bé vốn là nhạc sĩ tiềm ẩn thành một kỹ sư bất tài.

Và cũng như là có những người có tài năng làm ra tiền thì cũng có những người có tài năng sử dụng đồng tiền. Vì vậy bạn phải để cho họ dùng nó. Như vậy thì mọi thứ mới ăn khớp. Nếu bạn đưa tiền cho người không có khả năng sử dụng đồng tiền thì rất có thể là sẽ phí phạm.

Tôi không phải kiếm tiền ở khắp nơi trên thế giới để cho tôi hoặc cho gia đình tôi. Nếu thế thì bây giờ tôi hẳn đã trở thành kẻ giàu có, nhưng đồng thời hẳn là tôi cũng cảm thấy trống rỗng. Tôi không bao giờ nghĩ rằng Daewoo là của tôi. Tôi không sở hữu Daewoo mà tôi là một chuyên gia trong việc điều hành Daewoo.

Chỉ đơn giản là tất cả tiền bạc mà tôi đã kiếm được là dành cho những người có khả năng đặc biệt để sử dụng một cách hữu hiệu trong việc đóng góp cho xã hội. Kết quả là tôi đã thành lập Daewoo Foundation (Hiệp hội Daewoo) với hầu hết bằng tất cả tài sản của tôi khoảng 37 triệu USD vào lúc ấy, bắt nguồn từ niềm tin vững chắc suốt đời rằng Xí nghiệp và tiền bạc nên được sử dụng theo cách như vậy, có lẽ tôi bị ảnh hưởng của mẹ tôi, bà vốn là một người theo đạo Thiên Chúa giáo rất sùng đạo và

luôn tâm niệm của đạo là phục vụ và hy sinh. Tôi nghĩ những gì bà ấy dạy tôi lúc còn nhỏ đều được in sâu vào trong tâm não.

Dẫu sao thì “việc chuyển trả những lợi ích của tập đoàn cho xã hội” là cách sử dụng đồng tiền một cách thích hợp của công ty Daewoo và chúng tôi đang thực hiện điều đó qua Hiệp hội Daewoo. Hoạt động chính của Hiệp hội này bao gồm việc nghiên cứu mang tính cách khoa học tập trung vào những môn khoa học cơ bản và giúp đỡ việc công bố những kết quả. Việc nâng đỡ nhằm vào phát triển những môn khoa học cơ bản vốn là điều kiện thiết yếu cho kiến thức và sự học hỏi lại khá bị lãng quên ở Triều Tiên. Nhưng tôi không can thiệp tới những gì Hiệp hội này đang làm. Hiệp hội này phụ trách mọi việc và những người ở đó thì tài năng hơn tôi trong việc sử dụng đồng tiền một cách khôn ngoan và thích hợp.

Trong vòng 10 năm Hiệp hội này đã trợ giúp những chương trình y tế ở những miền hoang vu hải đảo xa xôi ở Triều Tiên như Muju, Wando Shinan và Chindo. Nhân viên y tế ở đó đã hy sinh bản thân mình một cách cao thượng và đóng góp vào việc phát triển sức khỏe của mọi người trong những vùng Nông - Ngư nghiệp này - những vùng hơi bị cách ly khỏi trung tâm xã hội và gặp phải nhiều vấn đề về giáo dục đối với thanh niên. Đó là một nhiệm vụ mà không ai có thể đảm trách mà không có ý thức đúng nghĩa về sứ mạng của mình. Sự tận tụy của họ còn đáng

vọng rằng là bạn không hiểu lầm vì tôi không phải muốn nói với bạn tất cả những điều này để khoác lác hay để được khen. Tôi chỉ muốn dạy cho bạn một bài học về cách luôn bạn tâm với việc kiếm ra tiền cho chính mình. Và tôi cũng cảm thấy rất hài lòng nếu có thể làm cho bạn hiểu rằng tôi luôn luôn tin tưởng là sử dụng tiền một cách khôn ngoan thì còn quan trọng hơn là kiếm ra tiền.

Không còn nghi ngờ gì nữa là một số các bạn hy vọng trở thành những nhà doanh nghiệp như tôi. Và tôi hân hoan đón chào điều đó. Bạn phải thật sự trở thành chuyên nghiệp về việc kiếm tiền và bất cứ đi đâu cũng như bất cứ gặp ai thì luôn tìm ra tiền. Ý tôi muốn nói là bạn phải làm việc siêng năng bất siêng năng phải xuất hiện ngay trước mặt bạn.

Nhưng dừng dừng lại ở đó. Hãy nhớ rằng một nhà doanh nghiệp không phải là người chỉ biết kiếm tiền cho bản thân mình. Làm ra tiền để có thể sử dụng một cách khôn ngoan vì nếu bạn chỉ nghĩ tới cách phung phí tiền bạc đối với mọi thứ thì bạn không đủ phẩm cách để trở thành nhà doanh nghiệp.

Thật là một lỗi lầm nếu làm kinh doanh chỉ để thỏa mãn lòng tham của chính mình. Lý do tại sao một số người chỉ trích các nhà doanh nghiệp thực tế không phải do họ kiếm ra không đủ tiền hay họ kiếm được quá nhiều tiền mà vì họ không biết cách sử dụng khôn ngoan đồng tiền. Và biết sử dụng đồng

tiền khôn ngoan thì còn quan trọng hơn là chỉ biết làm ra nó.

Nếu bạn không có tài năng để sử dụng đồng tiền một cách khôn ngoan thì hãy ủy thác nó cho người có tài năng đó. Điều đó quả thật khó khăn nếu bạn coi việc kinh doanh và đồng tiền bạn làm ra là của chính mình chứ không phải của ai khác. Nhưng nó sẽ trở nên dễ dàng hơn khi bạn tự giải thoát mình khỏi sự sở hữu cá nhân và nghĩ về những người có tài năng làm ra tiền và những người có tài năng sử dụng đồng tiền một cách khôn ngoan. Nếu bạn có tài năng kiếm tiền thì hãy làm đi và hãy để cho những người có năng khiếu sử dụng đồng tiền dùng nó một cách khôn ngoan cho xã hội và lúc ấy thế giới sẽ trở thành một nơi tốt hơn, êm ả hơn cho chúng ta sống.

13/ SỰ HỖ TƯƠNG

Người ta không thể sống một mình.

Mỗi người là một phần của xã hội, và người ta cần nhau. Con người tạo nên xã hội và đồng thời xã hội tạo nên con người. Các nhà xã hội học người Mỹ Peter và Brigitte Berger viết trong cuốn sách về xã hội học: Một cách tiếp cận tiểu sử về quá trình xã hội hóa cá nhân thật sự là câu chuyện về những quan hệ giữa người này với những người khác. Họ

nói về tại sao việc xã hội hóa đã tạo cho mỗi cá nhân có thể có liên hệ với những người khác và cuối cùng là với toàn thể vũ trụ xã hội.

Vì con người đều lệ thuộc lẫn nhau nên chúng ta phải sống với những người khác, vì vậy chúng ta phải tìm kiếm ý nghĩa của điều này và cách sống dựa vào ý nghĩa này.

Ý nghĩa của cuộc đời có thể thấy được trong sự vị tha chứ không phải trong sự vị kỷ, chỉ nghĩ tới mình. Nhưng hiện nay chúng ta đang phải đương đầu với những vấn đề xã hội gây ra bởi những người nghĩ rằng chỉ có họ là sống cho đầy đủ thôi chứ không nghĩ đến những kẻ khác. Nếu bạn có sự quan tâm dù nhỏ thôi đối với những người khác thì bạn sẽ không bao giờ bán thuốc phiện hay pha chế những chất ngẫu nhiên nào đó vào đồ ăn. Nếu bạn chỉ cần nghĩ tới là có những gia đình trong ba thế hệ sống trong những căn phòng nhỏ xíu thì bạn sẽ không quan tâm đến việc mua một chiếc áo khoác lông chồn hay đầu tư vào bất động sản. Cách cư xử như vậy bắt nguồn từ sự thiếu quan tâm đối với những người láng giềng của mình. Nhưng thật là buồn và bối rối khi có những người sống theo kiểu đó.

Nhà sử học Joynteo cảm nhận được những hình thức cực đoan vị kỷ như vậy của con người và ông ta nói rằng cái hy vọng duy nhất của nhân loại và thấy được những khuynh hướng như vậy.

Bất cứ bạn đang làm công việc gì thì cũng không

nên rơi vào cái bẫy ích kỷ này. Bạn phải biết vượt qua thói tham lam mang tính cá nhân và nghĩ về sự ích lợi chung. Bạn phải luôn nhớ rằng bạn không thể sống một mình mà bạn phải sống với mối quan hệ với những người khác. Và bạn lệ thuộc vào họ về rất nhiều phương tiện mà chúng ta lại thường coi là đương nhiên.

Sống với nhau vượt quá việc chỉ đơn thuần tồn tại với nhau. Điều đó bao hàm sự thịnh vượng và phát triển với nhau. Cái mà chúng ta gọi là “Đồng thịnh vượng” và đó chính là cơ sở của triết lý về tồn thể của tôi.

Các đoàn thể giống như con người không nên tìm những lợi ích của riêng mình mà bắt người khác phải trả giá. Dĩ nhiên cơ sở của đoàn thể trong xã hội tư bản là kiếm ra lợi nhuận, điều mà không ai có thể phủ nhận. Tuy nhiên đồng thời các đoàn thể không nên chỉ biết quan tâm tới lợi nhuận và không nên hủy diệt sự cạnh tranh. Nói cách khác các đoàn thể phải làm việc cho lợi ích của xã hội và cho sự thịnh vượng của công chúng. Cũng như mỗi cá nhân có trách nhiệm phải có bốn phần đối với xã hội thì đoàn thể cũng vậy. Vì đoàn thể được sinh ra từ xã hội và là một phần của xã hội. Và khi các đoàn thể buôn bán với các hãng ngoại quốc hay các nước khác thì nguyên tắc chung đều được áp dụng. Họ phải đi đến sự hỗ tương và cùng thịnh vượng. Dẫu rằng việc kiếm lời có thể có những lợi nhuận ngắn hạn

nào đó nhưng không thay cho sự lâu dài vì những hãng khác sẽ không buôn bán với bạn nữa. Mối quan hệ sẽ chấm dứt rất nhanh và bạn sẽ chịu lỗ.

Tôi luôn nghĩ tới việc bạn hàng của mình cũng có lợi như chúng tôi vậy. Trong bất kỳ vụ kinh doanh nào vì nhờ làm như vậy chúng tôi bảo đảm được mối quan hệ lâu dài lành mạnh và hai bên cùng có lợi. Vì vậy điều quan trọng là gây tin tưởng lên những người khác, và những hãng khác rằng họ sẽ không bị lỗ khi buôn bán với bạn và tôi luôn tuân theo nguyên tắc này. Và tôi tin rằng đó là lý do tại sao Daewoo có thể lập được rất nhiều liên doanh với các hãng nước ngoài. Về nguyên tắc tương trợ cũng phải áp dụng đối với những người ký hợp đồng phụ. Chúng tôi luôn phân tích các chi phí cơ bản và lợi nhuận tỉ mỉ để bảo đảm rằng người ký hợp đồng phụ được hưởng phần.

Tuy nhiên đồng thời bạn phải bảo đảm rằng mình cũng không bị thua lỗ. Cũng như bạn cố gắng để người bạn hàng có lợi thì anh ta cũng phải làm tương tự đối với bạn. Điều này đã trở thành dư luận khi chúng tôi tiếp nhận dự án nhà máy xử lý nước biển cho Brudhue Bay, Alaska.

Chúng tôi nhận đặt hàng công ty America's Bechtel nổi tiếng về công nghệ tiên tiến sau khi quyết định được hợp đồng bất lợi cho chúng tôi. Ngoài việc nói rằng họ có quyền chấm dứt hoặc trì hoãn hợp đồng vào bất cứ thời điểm nào họ còn thêm điều

kiện là họ sẽ chỉ trả sau khi đã đánh giá công việc đã hoàn tất.

Tôi thấy rằng những điều này hoàn toàn không thể chấp nhận được vì nguyên tắc của tôi là bình đẳng, công bình và hỗ tương. Bạn phải bước vào sự thỏa thuận với tư cách là những bạn hàng bình đẳng vì vậy chúng tôi cũng không quăng cái hợp đồng này ra ngoài cửa sổ sau khi tranh đấu dai dẳng và thật lâu mới có được. Tôi tới gặp ông Chủ tịch Công ty và trình bày trường hợp của tôi. Tôi nói với ông ta rằng hợp đồng phải công bằng và Daewoo dựa trên nguyên tắc hỗ tương. Tôi hỏi ông ta là đó không phải là cách kinh doanh kiểu Mỹ hay sao. Tuy nhiên ông ta cũng hiển nhiên là không bị lay chuyển mấy. Vì vậy tôi nói với ông ta rằng tôi phải từ bỏ hợp đồng nếu họ vẫn khư khư giữ những định kiến như trước. Cuối cùng tôi thành công và có được hợp đồng bình đẳng và chúng tôi nhận được số tiền kha khá trước khi thực sự bắt đầu công việc.

Nguyên tắc tôn trọng lẫn nhau công bằng và hỗ tương là thiết yếu đối với mọi quan hệ của con người chứ không phải chỉ trong kinh doanh. Bạn phải làm việc cho lợi ích của nhau cũng như là cho chính bạn. Khi một công ty phát triển với cái giá phải trả từ những công ty khác thì xã hội lâm vào sự rắc rối. Nguyên tắc tương tự này cũng áp dụng đối với việc quản lý và lao động, đối với lao động và người tiêu thụ, đối với giáo sư và sinh viên, đối với cha mẹ và con cái. Đó là cách tạo nên một xã hội lành mạnh,

và con người phải tin tưởng lẫn nhau. Một trong những căn bệnh xã hội hiện nay của Triều Tiên là sự nghi kỵ lẫn nhau giữa chính phủ và dân chúng, giữa quản lý và lao động, giữa giáo sư và sinh viên, giữa cha mẹ và con cái. Khi con người không tin tưởng lẫn nhau thì họ không sống chung với nhau được và khi không sống chung được thì không thể tin tưởng lẫn nhau. Đó là cái vòng luẩn quẩn.

Cách đây vài năm tôi đọc thấy kết quả của một cuộc thăm dò số công nhân được hỏi thì số người cảm thấy rằng công ty của mình đáng tin cậy chỉ đạt con số không tới một nửa. Nếu ngày nay làm lại cuộc thăm dò này thì tôi dám đánh cá rằng tỉ lệ phần trăm những người trả lời khẳng định sẽ còn thấp hơn.

Ngày nay vấn đề xã hội quan trọng khác là sự xung đột chính giữa những người công nhân. Người ta đổ lỗi rất nhiều sự bất công tại nơi làm việc, nhưng theo cảm nghĩ của tôi thì nguyên nhân lớn hơn là do sự không tin tưởng. Nếu con người không tin tưởng nhau thì làm sao họ có thể sống chung với nhau được. Còn điều gì sẽ xảy ra nếu sự nghi ngờ bước chân vào chuyện hôn nhân.

Có một sự quan hệ rất gần gũi giữa sự không tin tưởng và tính tự coi mình là trung tâm. Vì chúng ta sống qua giai đoạn hỗn loạn và tranh đấu này nên chúng ta có thể dễ dàng bị cuốn hút đi bởi tính vị kỷ và sự không tin tưởng đáng xấu hổ này mà không để ý đến. Vì tương lai thì quá ư không chắc

chấn nên người ta dường như co rúm về dạng khuôn mẫu chỉ ngong ngóng tìm thấy sự phúc lợi cho riêng mình và gia đình mình. Và điều đó dường như là kết quả tự nhiên của bầu không khí không tin tưởng lẫn nhau và vị kỷ bây giờ.

Nếu bạn thật sự tin tưởng lẫn nhau thì sẽ không có hàng rào ngăn cản sự hiểu biết lẫn nhau, nhưng không thể nào hiểu nhau được nếu sống trong bầu không khí như vậy. Sự nghi kỵ trong hôn nhân có thể dễ dàng dẫn đến nỗi bất hạnh trong gia đình. Sự nghi kỵ làm rạn nứt tình bằng hữu, sự nghi kỵ giữa ban lãnh đạo và công nhân có thể sẽ làm đóng cửa công ty. Và một quốc gia sẽ lâm vào cảnh hỗn loạn khi chính phủ và người dân nghi kỵ lẫn nhau. Vì vậy chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau vì lợi ích của chính bản thân chúng ta và của xã hội. Và bạn không thể yêu cầu người khác làm điều ấy cho bạn. Chính bạn phải bắt đầu vạch định kế hoạch cho tương lai, thì tôi hy vọng rằng trước tiên bạn phải cân nhắc người ta phải sống chung với nhau, rằng bạn không thể sống một mình. Người ta cần những người khác và tồn tại trong sự quan hệ với những người khác trong một thế giới mà các bạn phải cùng nhau làm cho tốt hơn. Vì vậy tôi hy vọng rằng bạn sẽ không rơi vào sự sa lầy của tính vị kỷ, ích kỷ và các bạn sẽ trở thành những người tin tưởng lẫn nhau, tín nhiệm lẫn nhau, luôn nghĩ về nhau. Và nếu làm được như vậy thì bạn có thể tạo nên một thế giới đẹp tuyệt vời.

PHẦN III

Ngoài kia là cả một Thế giới rộng lớn

1/ THẾ GIỚI THẬT LÀ RỘNG LỚN

Tôi thích có việc để làm. Tôi là loại người không thể ngồi yên một chỗ - một kẻ tham việc thực sự. Điều khổ sở nhất trên đời với tôi là chẳng làm gì cả. Người ta gọi đó là nghỉ ngơi, nhưng đối với tôi thì không phải vậy, ngồi không với tôi gần như là bị tra tấn, vì thế mà tôi luôn luôn bận rộn. Kết quả là lúc nào tôi cũng phải mó tay vào một việc gì đấy.

Vì thế nên tôi yêu mến những thanh niên nào luôn kiếm việc để làm. Có lẽ một phần là do họ giống tôi, nhưng quan trọng hơn thế, tôi tin rằng chính lớp người trẻ tuổi này có thể mở ra những chân trời mới cho lịch sử và cho thế giới.

Tôi không quen bắt đầu làm một công việc gì rồi sau đó lại quên bẵng nó đi, vì thế tôi thích những thanh niên nào không chỉ kiếm việc để làm mà còn mải mê với công việc mà họ đã khởi sự nữa. Do quá tập trung vào công việc, những người này dễ gặp

phải thất bại nhiều hơn so với những ai không làm gì cả nhưng đồng thời họ là loại người coi một hai lần thất bại là những thử thách để rút kinh nghiệm trong buổi đi lên và họ không mất tinh thần. Vì thế, nếu bạn có can đảm nhìn nhận thất bại theo cách đó thì con đường mà bạn đang đi cuối cùng sẽ dẫn đến thành công. Những ai sợ thất bại và sợ đối mặt với những thách thức sẽ chẳng bao giờ được nếm mùi vị của sự thành công.

Ngoài kia là cả một thế giới rộng lớn đang chờ bạn và ở đó rất nhiều việc phải làm. Bạn phải tìm những nơi chưa ai từng đến và phải làm những việc chưa ai từng làm. Lịch sử chính là do những con người quyết tâm làm những điều chưa ai từng làm tạo nên.

Đi tiên phong dĩ nhiên là gặp nhiều nguy hiểm, nhưng đó là điều không thể tránh khỏi. Những người đi tiên phong chọn những con đường chưa được khai phá, họ thậm chí có thể phải chịu nhiều gian khổ. Nhưng nguy hiểm và sự công kích không làm những con người ấy bận tâm; họ lao lên phía trước, mở ra những con đường mới và nhiều thành công mới, cuối cùng người ta sẽ ca ngợi họ về những gì mà họ đã làm.

Lịch sử đã minh chứng rằng sự phú cường của các dân tộc được tạo nên nhờ tinh thần tiên phong và sự lui tụt là do tính tự mãn, lảng tránh bốn phận. Liệu Hoa Kỳ có được cường thịnh và hùng mạnh

như vậy không nếu không có được tinh thần của những người tiên phong? Khi khai phá mảnh đất miền Tây, chính phủ đã giao đất cho những người muốn khai thác và điều đó đã góp phần động viên mạnh mẽ tinh thần tiên phong của họ. Tinh thần tiên phong đã có tác động to lớn trong việc làm cho nước Mỹ được như ngày hôm nay, đó là điều không ai có thể bãi bỏ được. Thế còn Tây Ban Nha thì sao? Họ đã ủng hộ một người “mộng tưởng” là Columbus và ông ta đã phát hiện ra cả một thế giới mới. Dĩ nhiên tất cả những chính sách này không phải đều là hoàn hảo, chúng kéo theo rất nhiều bất công. Nhưng chắc chắn chúng ta có thể học được từ những tấm gương của họ những nguyên lý của sự tiến bộ và phát triển.

Triều Tiên mặc dù có một lịch sử lâu dài nhưng lại có rất ít tinh thần tiên phong đó. Thực tế là trong suốt lịch sử của mình người Triều Tiên ưa thích cuộc sống thanh bình yên tĩnh hơn là sự tiến bộ và thích sự lảng tránh hơn là sự thách thức. Chúng ta có khuynh hướng sẵn sàng cam chịu số phận, hoàn cảnh. Có lẽ đó là do truyền thống lễ nghĩa và khuôn phép của đạo Khổng cổ xưa, nhưng nó cũng đem lại cho dân tộc ta những cái tên đẹp đẽ như “Miền đất của nghi lễ Đông phương” và “Miền đất của bình minh yên ả” (Triều Tiên). nhưng đó rõ ràng là hậu quả của sự thụ động lịch sử của dân tộc ta. Chúng ta ngày nay lạc hậu khá xa so với những

cường quốc của thế giới về sức mạnh của dân tộc.

Khi thành lập Daewoo chúng tôi đã nhìn ngay đến thị trường thế giới, vượt ra ngoài biên giới quốc gia. Mặc dù lúc đó đầu ra vào trong xuất khẩu nhìn chung còn bị coi là chuyện phiêu lưu mạo hiểm không đáng giá, những công ty lớn khi đó toàn là các nhà nhập khẩu và thậm chí chẳng nghĩ gì đến xuất khẩu cả. Vậy là chúng tôi bắt đầu đi tiên phong xuất khẩu mặc dù ai cũng cho rằng sẽ chẳng đi đến đâu. Chúng tôi đã can đảm chấp nhận thách thức và đã đạt được những thành công đáng kể. Những gì mà chúng tôi chưa đạt được cho đến nay là do chúng tôi chưa làm chứ không phải vì đã thử làm mà thất bại. Thật là ngu ngốc nếu chưa thử làm mà đã nói không thể làm được.

Tinh thần tiên phong của Daewoo không chỉ đưa chúng tôi đến với thị trường Âu Mỹ mà còn đến với thị trường của những nước mà Triều Tiên thậm chí còn chưa có các quan hệ ngoại giao như Sudan, Nigeria, Libya, Angola, Algeria. Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, Hungary, Tiệp Khắc và Liên Xô. Tinh thần dám nghĩ dám làm của Daewoo trong việc mở mang những thị trường đó cho Triều Tiên cuối cùng đã trực tiếp dẫn đến các quan hệ ngoại giao với Sudan, Libya, Nigeria và Hungary.

Cả một thế giới rộng lớn ngoài kia đang chờ bạn, mặc dù con đường tới đó không hiện ra cho những ai chỉ muốn đi trên các lối mòn quen thuộc và làm những công việc quen thuộc. Với những người này

thì thế giới cũng chật hẹp giống như những lối mòn quen thuộc của họ và công việc của họ cũng hạn chế như những thói quen của họ vậy. Còn với những người tiên phong quyết tâm đi trên những con đường mới và thử làm những cái mới với tinh thần cầu tiến và chấp nhận thử thách, thế giới thật sự là một địa bàn rộng lớn và có vô số công việc để làm. Đó là cách thức mà tôi đã và sẽ tiếp tục sống - đi tìm những công việc mới và dồn tất cả những gì tôi có cho chúng.

Bạn là thanh niên. Vậy hãy trở thành người đi tiên phong. Đi tiên phong mới là cách sống thực sự. Thế giới đang trở nên khá nhỏ để có thể gọi nó là "Cái làng địa cầu", nhưng vẫn còn rất nhiều nơi để khám phá. Hành tinh chúng ta có rất nhiều người đang làm rất nhiều việc nhưng cũng còn có rất nhiều việc vẫn chưa ai từng làm. Hãy nghĩ đến cả thế giới và có những dự định to lớn, mà đừng sợ thất bại. Con đường của người đi tiên phong là một con đường đơn độc, nhưng bạn phải tự mở đường cho tương lai của chính mình. Đó là tất cả những gì gọi là một cuộc sống thực sự.

2/ HẠNH PHÚC

Tri thức lúc nào cũng được coi trọng. Tôi lớn lên vào thời mà những câu cách ngôn đại loại như "Chớ cho đi kiến thức của mình" và "Có hiểu biết mới

nên người” đang rất phổ biến. Những lời nói đó là bài học của cuộc sống mà cha ông ta, những người bằng kinh nghiệm của bản thân mình đã biết giá trị của học hành và hiểu biết, đã dạy cho tôi. Chỉ cần nhìn thấy lòng nhiệt thành của người Triều Tiên đối với việc học trong các trường trung học, đại học là bạn có thể hiểu được giá trị của những bài học đấy đối với ngày hôm nay.

Quả đúng là thế giới được sắp đặt có lợi cho những ai chuyên cần học tập, và những câu cách ngôn cổ xưa ngày hôm nay vẫn có giá trị như hàng chục năm về trước. Tuổi thanh xuân là lúc mà bạn phải tích cực chuẩn bị cho cuộc sống sau này của mình. Và cách thức mà bạn sử dụng thời giờ khi còn trẻ có thể sẽ giúp bạn nên người mà cũng có thể sẽ làm hư hỏng bạn. Vì thế tôi thúc giục các bạn - những người trẻ tuổi hãy hằng hái học tập và học tập thật nhiều, thật tốt bởi vì tôi cũng là một người bằng kinh nghiệm mà học được câu châm ngôn cổ xưa: “Tri thức là sức mạnh”.

Tuy thế tôi không hoàn toàn đồng ý với câu “Chớ cho đi kiến thức của mình”, vì nó biểu lộ sự vô tình, lạnh lùng và tính ích kỷ. Tôi thích câu cách ngôn “Hãy chia sẻ sự hiểu biết của mình” hơn vì những người được học hành phải có trách nhiệm cho người khác những cơ hội để học hỏi. Sự hào phóng này cũng không nên chỉ giới hạn trong việc học hành. Chúng ta nên chia sẻ những thứ ta có cho mọi người

và nên chia sẻ kiến thức của ta, tiền bạc của ta nữa, vì tính ích kỷ tinh thần và tính ích kỷ vật chất đều tồi tệ như nhau. Điều quan trọng là sống vì mọi người. Khi bạn sống vì mọi người thì thế giới sẽ trở nên tươi sáng, ấm áp và hạnh phúc hơn. Cuộc đời khi đó sẽ trở nên đáng sống và tươi đẹp.

Bất cứ thanh niên nào đứng đưng với người khác và chỉ nghĩ đến sự thoải mái, sung sướng cho riêng mình thì tôi thấy đều đáng khinh. Người như thế thì không chỉ không biết đến những lợi lộc họ nhận được từ xã hội mà anh ta rõ ràng cũng chẳng biết hạnh phúc là gì.

Tôi nếm vị hạnh phúc thực sự lần đầu tiên khi tôi còn đang bán báo ở Taegu, nơi gia đình tôi lánh nạn. Những ngày ấy vì chiến tranh, nên chúng tôi thiếu thốn đủ mọi thứ và có lẽ chết còn dễ hơn. Chúng tôi thường xuyên bị đói, vậy mà một trong những điều trở trêu của cuộc đời là chính sự đói khát ấy lại đem đến cho chúng tôi lòng can đảm để sống.

Cha tôi bị bắt đem về miền Bắc, các anh tôi ở trong quân đội và tôi có nhiệm vụ nuôi sống gia đình. Tôi phải bán ít nhất 100 tờ báo ở chợ mỗi ngày để trang trải những chi tiêu thiết yếu. Mẹ và các em tôi đợi tôi rất khuya để khi tôi về đến nhà chúng tôi có thể ăn cơm tối cả gia đình. Tôi luôn luôn biết ơn mẹ và các em tôi về điều ấy. Tôi thực sự cảm thấy sung sướng khi cả bốn mẹ con ăn cơm cùng

nhau. Tôi thật hạnh phúc và chúng tôi rất thích những bữa ăn như thế.

Nhưng chúng tôi không phải lúc nào cũng được ăn cơm với cả gia đình. Chợ Puagchon ở Taegu nơi tôi bán báo là những cửa hiệu di động nằm dọc bờ sông và những cửa hiệu này thường đóng cửa khi thời tiết xấu. Tôi phải bán được 100 tờ báo để chúng tôi có cái mà ăn vì vậy thời tiết xấu có nghĩa là tai họa, vì tối thiểu tôi cũng phải huế vốn. Có những ngày tôi chỉ kiếm được vài xu để lo bữa ăn cho gia đình. Những đêm ấy khi tôi về nhà thường mẹ và các em tôi đều đã ngủ và chẳng mấy chốc tôi hiểu ra tại sao họ lại ngủ bởi chỉ có độc một chén cơm và họ đã để dành nó cho tôi. Mẹ tôi dậy để cho tôi ăn và nói "Cả nhà ăn rồi, con chắc đói lắm và mau mà ăn đi!"

Tôi muốn khóc lên được khi thấy các em tôi bị mẹ bắt đi ngủ đói, vì cả nhà chỉ còn có mỗi một chén cơm. Nhưng tôi giấu những giọt nước mắt của mình cũng như mẹ tôi đã giấu đi những giọt nước mắt của bà. Tôi nói dối rằng đã ăn mì trên đường về nhà, và bảo mẹ tôi với bọn trẻ ăn cơm đi.

Hai mẹ con tôi rõ ràng đang nói dối nhau và chúng tôi đều biết rõ điều đó, nhưng chúng tôi làm sao có thể bộc lộ tình cảm của mình một cách khác đi được? Cho dù khổ đến thế nhưng đến giờ tôi vẫn nghĩ rằng đó là thời kỳ hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi. Hạnh phúc là một cái gì đó không thể nắm

bắt được giống như cầu vồng hay những ảo tưởng. Mẹ và các em tôi đã trao nó cho tôi và tôi trao cho họ. Tôi không thể hạnh phúc hơn thế.

Chúng tôi nghèo vật chất nhưng chúng tôi giàu tâm lòng. Chúng tôi có rất ít nhưng đã cho nhau những gì mình có. Một số người có đủ mọi thứ trên đời, nhưng họ không biết cho do đó họ không thể là người giàu có được. Người giàu thực sự là người cho rất nhiều, cho những gì họ có, dù ít hay nhiều. Vì vậy ta phải thay đổi các quan niệm hiện tại về sự “giàu có” và trở lại với quan niệm rằng ai biết cách cho mới thực sự là người giàu có trên thế gian này.

Hạnh phúc thực sự là gì? Thực tình tôi không dám nói là tôi biết chắc, nhưng tôi biết rằng hạnh phúc chẳng có nhiều quan hệ đến tài sản, quyền lực hay danh tiếng nhiều lắm và có thể nói tôi đã hạnh phúc nhất vào lúc mà chúng tôi nghèo nhất.

Từ khi đó, tôi đã cố thực hành triết lý sống vì mọi người, nhưng khi thực hiện tôi mới hiểu được rằng nó khó đến mức nào. Nhưng tôi vẫn quyết định cố gắng hơn nữa để sống như vậy.

Sống vì mọi người là phải yêu thương mọi người. Là một thành viên trong xã hội bạn phải chiến thắng thói ích kỷ và khôi phục tình yêu với cộng đồng và xã hội. Hạnh phúc chỉ được tìm thấy trong tình yêu và hạnh phúc chỉ đến từ tình yêu.

Bất cứ ai trên thế gian này cũng đều có điểm giống nhau - chúng ta hết thảy đều muốn được hạnh

phúc. Nhưng chúng ta không biết làm sao để có được hạnh phúc, kể cả tôi cũng vậy. Nhưng dù sao tôi cũng biết được một phần hạnh phúc thực sự là thế nào. Hạnh phúc chỉ nở nụ cười với bạn khi bạn sống vì mọi người và yêu thương mọi người.

Vậy cho phép tôi đề nghị các bạn thanh niên hãy học thật nhiều, hãy làm việc thật chăm chỉ và hãy chia sẻ nó với mọi người. Hăng say học tập và chuyên cần làm việc hôm nay bạn sẽ có thể chia sẻ chúng ngày mai.

3/ TÊN TUỔI VÀ DANH TIẾNG

Có một số điều mà con người ta không được để mất, trong số đó quan trọng nhất là thanh danh của mình. Nếu mất sự sống là cái chết về mặt cá nhân thì mất thanh danh là cái chết về mặt xã hội.

Thật là tồi tệ nếu bạn mất tiền bạc, nhưng tiền bạc là một trong những thứ mất đi cũng chẳng sao vì bạn vẫn có thể kiếm lại được và tiền bạc làm ra rồi cũng phải tiêu xài đi. Nhưng bạn đừng bao giờ để mất thanh danh của mình, bạn phải quý trọng nó như chính cuộc sống của bạn vậy.

Mỗi người đều có một cái tên và một danh hiệu, chúng không chỉ miêu tả cá nhân mà theo một nghĩa nào đó chúng chính là bản thân người đó. Nếu ai đó nhắc đến một cái tên, bạn nghĩ ngay đến cá nhân

đó - mặt mũi, giọng nói, nhân cách, địa vị, kiến thức và có lẽ có những ưu nhược điểm của người đó. Vậy tên chính là người. Nhắc đến Nero, bạn nghĩ đến tất cả những ô nhục của ông ta, còn nhắc đến Schweitzer bạn nghĩ ngay đến những việc làm nhân đạo của ông. Điều đó cho bạn thấy cái tên quan trọng ra sao và bạn phải làm sao cho không phải ngượng ngùng vì cái tên của mình và đừng biến tên tuổi của mình thành một điều hổ thẹn.

Sẽ hết sức ngốc nghếch nếu bạn lại đi bôi bẩn cái tên của chính mình, mà đánh mất thanh danh, bôi nhọ tên tuổi của mình. Giữ gìn thanh danh cũng tức là cẩn thận giữ gìn tên tuổi của bạn. Và một khi bạn đánh mất thanh danh, bạn sẽ khó lòng mà khôi phục lại nó.

Vậy bạn sẽ làm gì để giữ gìn thanh danh và tên tuổi của mình? Bạn hãy cư xử cho đúng với cái danh mà bạn đã có. Nếu bạn được gọi là thầy giáo, bạn sẽ làm mất cái danh của mình khi bạn không hành động như một thầy giáo. Nếu gọi là sinh viên thì người ta chờ đợi bạn cư xử như một sinh viên. Các bác sĩ, các nhà truyền giáo và các danh nhân tất cả đều sẽ làm mất thanh danh của mình khi họ không cư xử như cái danh mà họ có được.

Mỗi cái tên đều mang theo nó một nhân cách. Bạn phải có những chứng minh thư để được gọi là bộ trưởng hay là tu sĩ, và một khi vi phạm những tư cách đó, bạn sẽ tự phơi mình cho sự chỉ trích.

Thầy giáo, sinh viên hay nhà kinh doanh cũng vậy.

Tuy thế vẫn có những người trên thế gian này chẳng buồn quan tâm xem họ là ai. Có những ông bố bà mẹ không đáng được gọi là cha mẹ. Ngày càng nhiều những người tự bôi nhọ cái danh của mình. Và điều này cũng đúng với một số danh nhân. Tất cả những người này không hiểu được là họ đã tự giết mình về mặt xã hội.

Nếu quả đúng ngày nay có một sự thực, như họ nói, có nhiều chỉ đạo viên nhưng rất ít thầy giáo thực sự thì điều đó có nghĩa là những người thầy đã đánh mất ý thức và sứ mệnh xã hội của họ. Với những bác sĩ đòi tiền thù lao trước khi điều trị cho bệnh nhân thì cũng chẳng hơn gì.

Quản lý một công ty cũng là một sứ mệnh xã hội. Tôi tin rằng doanh nhân là những người được giao sứ mệnh góp phần phát triển và hoàn thiện dân tộc thông qua các hoạt động kinh tế. Nếu tôi không cảm nhận theo cách đó mà nghĩ rằng sứ mệnh của doanh nhân là cải thiện cuộc sống của bản thân họ và gia đình họ thì tôi đã vứt bỏ công việc của mình từ nhiều năm trước. Nếu có ai trong số thanh niên các bạn có tham vọng trở thành doanh nhân để kiếm lợi nhuận cho chính mình thì tôi hy vọng rằng họ cần chấn chỉnh ngay lối suy nghĩ đó, còn không thì ít ra họ nên nghĩ lại ý định trở thành doanh nhân của họ.

Nhiều lúc tôi rất muốn ngừng làm việc và nghỉ ngơi một thời gian nhưng không thể được. Đó là vì

tên tuổi và thanh danh của tôi. Kim Woo Choong là một cái tên đã gắn liền với công việc, do đó sự nghỉ ngơi trong công việc dù chỉ trong một thời gian ngắn, vì đó cũng giống như tôi tự lật nhào tất cả những gì mà từ đó đã xây đắp nên tên tuổi của tôi.

Mặc dù các hoạt động kinh doanh và công nghiệp của Daewoo ngày nay bao trùm trên các lĩnh vực rất rộng lớn song tôi sẽ không cho phép Daewoo tham dự vào một số lĩnh vực kinh doanh. Trước tiên là những dịch vụ mua vui cho những kẻ hưởng lạc. Những dịch vụ phục vụ cho hội hè, ăn uống là cách kiếm tiền nhanh chóng dễ dàng nhất nhưng vì danh tiếng của mình, chúng tôi đã kiên quyết từ chối cách kinh doanh đó.

Thứ hai là nhập khẩu những hàng hóa tiêu dùng không cần thiết, nhập khẩu của chúng ta chủ yếu phải là nguyên vật liệu. Còn nếu nói về việc nhập khẩu hàng tiêu dùng thì tất cả vấn đề là tùy thuộc trước hết vào việc đánh giá xem những thứ hàng hóa đó đã được sản xuất ở trong nước hay chưa.

Lĩnh vực thứ ba là những hoạt động kinh doanh gây trở ngại cho sự phát triển của các xí nghiệp vừa và nhỏ. Dành những công việc thích hợp cho những xí nghiệp vừa và nhỏ là điều rất quan trọng. Các tập đoàn lớn có công việc của chính họ, họ không nên tranh việc của các xí nghiệp nhỏ.

Tất cả những quy định trên chúng tôi tự đề ra là dựa trên tên tuổi của Kim Woo Choong và Daewoo. Những cái tên đó hết sức quý giá đối với tôi.

4/ KHEN THƯỞNG CÔNG LAO

Trong những năm đầu của Daewoo tôi đã nhiều lần được khen thưởng, những phần thưởng đó là bằng chứng cho sự công nhận của xã hội. Tuy vậy, những phần thưởng đó, một mặt là hình thức khen ngợi, song mặt khác chúng cũng là một hình thức ràng buộc: vì sự khen thưởng, vì danh tiếng của người được thưởng và vì bạn muốn chứng tỏ khả năng giành được phần thưởng. Một khi giành được phần thưởng bạn sẽ không có sự lựa chọn nào khác hơn là làm việc hăng say hơn, tốt hơn.

Và tôi đã làm như vậy, bởi vì tôi không muốn phản bội lại sự tin cậy và lòng tin mà xã hội đã dành cho tôi. Tôi đã làm việc hăng hái gấp đôi, và Daewoo ngày nay là kết quả của điều đó. Qua kinh nghiệm của mình, cuối cùng tôi tin rằng càng khen thưởng nhiều càng tốt. Sự khen thưởng dẫn dắt con người ta vươn tới những đỉnh cao hơn nữa.

Người Triều Tiên không rộng lượng lắm trong việc tán thành, ngợi ca hay khen thưởng. Chẳng hạn khi tôi đến các nước Âu Mỹ để đọc diễn văn, tôi luôn được vỗ tay hay bắt tay khen ngợi rất nhiều. Nhiều khi những tràng vỗ tay còn dài hơn cả chính bài diễn văn, và đôi khi sau đó tôi còn nhận được những bức thư hâm mộ nữa. Nhưng nếu tôi đọc cũng bài diễn văn như vậy ở Triều Tiên thì thông thường

là không có một phản ứng nào hết.

Khi phát biểu ở nước ngoài, tôi được vỗ tay khen ngợi không phải vì tôi đã đọc được một bài diễn văn ngang tầm với bài diễn văn nhậm chức của Tổng thống Lincoln. Tôi được vỗ tay bởi vì người nước ngoài sống trong bầu không khí mà xã hội coi trọng việc khen ngợi và tán thưởng người khác. Thật không may là ở Triều Tiên lại không phải như vậy.

Ai cũng thấy dễ chịu ngay cả khi họ chỉ nhận được một sự khen thưởng nhỏ nhoi, và lẽ tự nhiên là người ta thích nghe những lời tán tụng và khen ngợi. Vì lòng tự hào nên khi được thưởng thì người đấy sẽ cố gắng hơn và làm tốt hơn. Như tôi đã nói, bạn không thể nào phản lại lòng tin và sự công nhận của mọi người đã dành cho bạn. Bạn có thể thay đổi toàn bộ cuộc đời một con người có thể chỉ bằng một sự khen thưởng. Vậy thì vì những mục đích giáo dục chứ không phải điều gì khác, tôi nghĩ rằng chúng ta cần khen thưởng và khen ngợi thật nhiều vì rất cần đánh thức vai trò quan trọng của danh vọng con người. Niềm tự hào từ việc được xã hội công nhận và bất kỳ một danh vọng nào cũng sẽ dẫn dắt con người phấn đấu hơn cho cuộc sống với những đỉnh cao hơn nữa. Nếu bạn còn nghi ngờ điều đó, và cần ai đó khẳng định nó cho bạn thì tôi sẽ vô cùng hạnh phúc, và còn hạnh phúc hơn nữa để được làm điều đó.

5/ CHẲNG AI ĂN NHỮNG THỨ ĐÃ RƠI XUỐNG ĐẤT

Trên đời này, mỗi người mỗi vật đều có chỗ của mình. Trật tự và hòa bình chỉ có được khi mọi vật đều ở đúng chỗ của nó. Khi sự vật không nằm đúng chỗ, nó sẽ gây nên lộn xộn và rối rắm. Thử nghĩ xem - trông bạn sẽ ra sao nếu mắt của bạn ở chỗ của mũi, tai ở chỗ của miệng và miệng thì ở trên mắt? Mắt của bạn ở chỗ đó vì nó phải ở chỗ đó, mũi với miệng cũng như vậy. Thế mới là bình thường và các bộ phận có thể mới hài hòa với nhau. Do đó sẽ chỉ có sự hài hòa và trật tự khi mọi vật ở đúng chỗ của mình.

Ăn là việc rất quan trọng vì chúng ta ai cũng phải ăn cả. Nhưng, ví dụ, cơm ăn phải để trong chén. Chẳng ai ăn cơm rơi dưới sàn nhà, vì một khi đã rơi xuống đất thì không thể ăn nó được nữa. Cơm ăn từ chén là nguồn năng lượng cho con người, nếu rơi xuống đất chúng sẽ bị quét đi cùng với rác rưởi.

Vậy thì mọi vật đều phải ở đúng chỗ của chúng, nếu không thì sẽ có chuyện lộn thoi. Rác rưởi sẽ nảy sinh khi bạn không làm điều mà bạn có nhiệm vụ phải làm. Sinh viên phải là sinh viên, cha mẹ phải là cha mẹ, vợ chồng phải là vợ chồng, công nhân phải là công nhân và nhà doanh nghiệp phải là nhà doanh nghiệp. Những vấn đề xã hội sẽ nảy sinh

nếu họ không làm như vậy. Trong chiến dịch quảng cáo năm mới 1988 của mình, chúng tôi nhấn mạnh tầm quan trọng của việc trở lại với nơi chốn của chính mình. Lời quảng cáo là như sau:

*"Mừng Năm mới mọi người chúng ta hãy là mình:
Người lớn ra người lớn, vợ ra vợ, anh ra anh.*

*Em ra em, công nhân ra công nhân, thầy giáo
ra thầy giáo*

Kẻ kiếm tiền ra kiếm tiền, tiêu tiền ra tiêu tiền

Vì ta biết trên đời mọi vật đều có chỗ của nó

Và chỗ đó là nơi mà nó phải thuộc về

Ta là gì là qua nơi chỗ

Ta là ai cũng qua nơi chỗ

*Mọi người phải sống phải sống. Chúng ta phải
sống một cuộc sống hợp lẽ*

*Chúng ta phải trở thành những người Triều Tiên
biết lẽ phải*

*Và chúng ta sẽ trở thành những công dân đáng
kính trên thế giới này."*

Mọi người chúng ta phải làm những gì mà chúng ta cần làm, nếu chúng ta mong muốn cho xã hội phát triển và ổn định. Công nhân không nên bỏ nơi làm việc của mình còn những người không phải công nhân đừng nên chiếm chỗ của họ. Với sinh viên và binh lính, cha mẹ và vợ chồng cũng phải như vậy.

Mọi chỗ đều có chủ nhân của nó và người chủ phải ở chỗ đó. Nhưng ngày nay chúng ta thấy có nhiều người ngồi vào chỗ không phải của họ. Mỗi

một vị trí đều có một người chủ với những hiểu biết rõ ràng về vị trí của mình và những vai trò đặc biệt. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu có những người kém hiểu biết và không có nhiệm vụ lại chiếm chỗ của một người khác? Điều gì sẽ xảy ra với trường học nếu một người không có tư cách làm thầy, với một công ty nếu những người quản trị không có phẩm chất điều hành nó. Người mù mà dắt kẻ mù thì cả hai cuối cùng sẽ rơi xuống hố.

Chính sách nhân sự của chúng tôi dựa trên cơ sở đặt đúng người vào đúng chỗ, và đó chính là điều chủ yếu làm cho công ty hoạt động thông suốt. Mọi người đều được đặt vào vị trí phù hợp với khả năng và năng lực của họ, do đó họ đều phát huy rất tốt khả năng của mình trong công việc. Nhưng vì có sự khác nhau trong năng lực, một số người sẽ thăng tiến nhanh hơn những người khác trong bậc thang chức vụ của công ty.

Đặt đúng người vào đúng chỗ là nhiệm vụ quan trọng nhất của bộ phận tổ chức nhân sự, và thậm chí mới chỉ một vài năm về trước tôi vẫn đích thân lựa chọn những người quản trị. Hiện giờ đoàn chủ tịch công ty đã biết chính sách của tôi và họ trực tiếp lựa chọn người quản lý.

Có một bài hát rất thịnh hành như sau: “Quay quay chiếc ghế quay quay, quay quay nó cho ai ngồi...”. Tuy nhiên điều này không đúng. Mỗi chiếc ghế có chủ của nó, và anh ta là người đáng được

ngồi vào đó và làm những công việc gắn liền với chiếc ghế ấy. Đó mới là điều hợp lẽ. Nhưng sẽ lỗi thời khi ai đó không xứng với chỗ ngồi đó lại chiếm lấy chiếc ghế mà không làm tròn công việc hay không sử dụng nó một cách thích đáng.

Mỗi người đều có chỗ của riêng mình, vì vậy khi mọi người đều ở chỗ của mình thì xã hội sẽ tốt, lành mạnh, mọi vật đều yên bình. Mỗi cá nhân phải làm công việc đòi hỏi ở anh ta. Nhiệm vụ cũng khác nhau như chính các chỗ ngồi khác nhau vậy, vì thế người ngồi đúng chỗ vào đúng thời điểm là điều rất quan trọng. Một điều cũng quan trọng là mỗi cá nhân ở chỗ của mình làm những việc mà anh ta phải làm, làm những gì mà công việc đòi hỏi. Chỗ ngồi tự chúng không “tốt” mà cũng chẳng “xấu”. Chỗ ngồi là tốt khi chúng được trao cho người đáng phải ở đó, và là xấu khi bị đặt cho những người thiếu khả năng - sự khác biệt chỉ là như vậy.

Bạn sẽ dễ dàng hiểu điều tôi đang nói nếu liên tưởng đến môn bóng chày. Mỗi đội bóng đều có một người đập bóng, một người bắt bóng, một tả biên và một hữu biên. Mỗi cầu thủ đều có vị trí riêng và trách nhiệm rõ ràng của mình ở vị trí đó. Đội bóng có thể chơi một trận hay được không nếu hữu biên lại bỏ chỗ để chạy vào bắt bóng còn tả biên thì xông vào đập bóng? Không có vị trí tốt hay xấu trong môn bóng chày, cũng không có vị trí nào kém quan trọng hơn vị trí nào. Bắt bóng là vị trí tốt nếu người

cắt bóng chơi hết khả năng của anh ta, và với các vị trí khác cũng vậy. Người cắt bóng ở vị trí cắt bóng là có lý do chứ không phải là ngẫu nhiên. Mỗi một cầu thủ phải chơi ở vị trí của anh ta để cả đội hoạt động một cách nhịp nhàng. Đội bóng sẽ chơi hay khi mỗi người ở đúng vị trí của mình.

Điều quan trọng là mỗi tay chơi phải đánh giá đúng vị trí của mình bất kể ở trong đội bóng hay ở ngoài xã hội. Cũng như mỗi cầu thủ bóng chày phải chơi hết khả năng cho vị trí của anh ta để đội bóng hoạt động tốt, mỗi người phải làm hết khả năng của mình để xã hội vận hành nhịp nhàng. Mỗi chúng ta phải trở thành người cần thiết cho một việc làm và mỗi người làm những gì mà công việc đòi hỏi ở anh ta và chỉ anh ta mà thôi. Công việc của bạn không thể là một công việc tùy tiện, bạn không nên là người mà không ai thực sự cần đến, hoặc tệ hơn nữa là người ngồi không đúng chỗ.

Các sinh viên cần dốc sức mình cho việc học hành, và khi làm như vậy họ trở thành những người cần thiết. Người thầy giáo làm công việc giảng dạy của mình với lòng nhiệt thành say mê thì mới thực sự cần thiết. Người ta cần làm hết khả năng những gì mà họ đang làm. Một xã hội gồm toàn những người đang làm cái mà họ cần làm và làm hết khả năng của mình thì đúng là một xã hội lành mạnh và hạnh phúc. Sẽ có những vấn đề nảy sinh khi người ta không làm những cái mà đáng ra họ cần

phải làm.

Vậy tất cả các bạn cần đánh giá lại xem có phải bạn đang làm những điều mà bạn phải làm hay không? Nếu không phải vậy thì các bạn nên xem xét và sửa chữa lại một khi nó chưa trở thành quá muộn. Nếu bạn quay về với cái bạn cần phải làm thì khi đó không một ai có thể thay thế được cho bạn vì những người khác cũng đều có chỗ riêng của anh ta.

Chỗ của bạn đang chờ bạn đấy. Chúc bạn thành công với chỗ thực sự của mình!

6/ LỢI LỘC SO VỚI SỰ THÀNH ĐẠT

Trong cuốn sách này, tôi muốn nói về vấn đề cái gì làm nên một cuộc sống tốt đẹp. Ở Triều Tiên ngày nay, việc hỏi thăm nhau về cuộc sống là điều rất phổ biến. Tôi có ấn tượng là trong xã hội Triều Tiên hiện nay, tiêu chuẩn để quyết định xem ai đó sống có khá hay không chủ yếu dựa vào của cải của họ mà thôi. Tôi có ấn tượng này là do những câu nói rất thường được mọi người sử dụng khi để nói về một ai đó. “ồ vâng. Ông ấy giàu lắm” hoặc “ồ không, anh ta rất nghèo”. Quả tình tôi rất thất vọng khi thấy tiêu chuẩn xã hội cho một cuộc sống chỉ dựa độc trên một tiêu chuẩn là vật chất.

Di nhiên con người ta cần được sống đầy đủ về

mặt vật chất, nhưng theo tôi biết thì sự tích lũy của cái một mình nó không làm nên được cuộc sống tốt đẹp. Gom góp của cải có thể là cách thức để trở nên giàu có, nhưng đó không phải là một cuộc sống tốt đẹp. Vì sao tôi lại nghĩ như thế? Vì trong con người, tinh thần rất quan trọng, nếu thiếu nó thì dù đầy đủ mấy cuộc sống của chúng ta cũng không thể gọi là cuộc sống tốt đẹp được.

Có những thương nhân tiến hành kinh doanh là để tích lũy tài sản cho riêng mình, và đó là động cơ duy nhất của họ. Kết quả là họ luôn luôn bận rộn lo lắng đến số của cải của họ. Mặt khác, có những thương nhân chỉ kinh doanh để thành đạt mà thôi, họ sống vì niềm vui và tình yêu đối với quá trình tiến đến sự thành đạt mỹ mãn. Không thể chối cãi được rằng mục đích của kinh doanh là làm ra tiền bạc, nhưng tôi nghĩ rằng một công ty không nên tồn tại chỉ vì lợi nhuận.

Cũng tương tự như vậy có những công ty tồn tại chỉ vì lợi nhuận và có những công ty tồn tại chỉ vì sự thành công, có những cá nhân sống vì những lợi lộc vật chất và những cá nhân sống vì sự thành đạt mỹ mãn. Ai trong số họ thực sự có cuộc sống tốt đẹp? Tôi có thể nói thẳng với các bạn rằng những ai sống bám khư khư vào của cải của riêng họ sẽ chẳng bao giờ được thỏa mãn bởi vì lòng tham thì vô đáy.

Tôi có thể nói rằng ai chỉ sống vì của cải của mình

sẽ chẳng bao giờ biết được niềm vui, hạnh phúc đích thực, bởi vì bản tính của sự tham lam vật chất là không có giới hạn. Chẳng hạn một người làm việc chăm chỉ trong một thời gian dài cuối cùng gom góp mua được căn nhà, được nhà, anh ta trở nên giàu có hơn và anh ta sẽ sung sướng trong một thời gian, nhưng sau đó anh ta lại nhận ra là có nhiều ngôi nhà lớn hơn và tốt hơn ở xung quanh, và bản chất tham lam vật chất thường tình hiển cho anh ta sẽ muốn có ngôi nhà to hơn và tốt hơn. Lòng tham thì vô đáy, và người ta sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc nếu cứ mãi lo lắng đến của cải. Một cuộc sống với quá nhiều sự không thỏa mãn và lòng tham lam sẽ chẳng biết đến niềm vui, sự thanh thản. Tôi thực lòng tin rằng không thể tìm được mục đích của cuộc sống trong việc tích lũy của cải. Thật là ngốc nghếch khi đem khoe khoang những tài sản mà bạn có bởi vì điều đó có nghĩa là bạn chẳng còn gì khác để mà khoe. Nếu có điều gì đáng khoe về những của cải đó thì đó phải là chất lượng của chúng và cách thức anh sử dụng chúng ra sao chứ không phải là số lượng. Ai mà tích lũy được một gia tài lớn nhưng vẫn chẳng biết cách sử dụng nó vì người khác thì là người nghèo chứ không giàu. Người nào ít nhiều biết cách sử dụng của cải vì lợi ích của người khác mới là người giàu có và hạnh phúc thực sự. Tôi nghĩ rằng một người có giàu thực hay không phụ thuộc vào cách thức anh ta sử dụng cái mà mình có như thế nào.

Nghĩ xa hơn nữa, bạn đừng bao giờ coi trọng chuyện tiền bạc hay của cải của bạn ngang với bản thân bạn. Nghĩ như thế sẽ sinh lòng tham muốn trở nên giàu hơn và nhiều của cải hơn. Mà như chúng ta cũng đã biết lòng tham không những không biết đến sự thỏa mãn mà còn có thể dẫn đến những hành vi trái với luân thường đạo lý.

Giáo lý đạo Cơ Đốc có nói về “ý nghĩa của sự quản thủ”, ý nghĩa đó là bất cứ thứ gì anh có trong cuộc đời này đều không phải là của anh mà là cái được ủy thác cho anh, cái mà đối với nó anh chỉ là người quản thủ. Cùng với nó là trách nhiệm chăm nom cái gì anh có và sử dụng nó một cách thích đáng cho những người khác. Tôi thích ý nghĩa về người quản thủ này của đạo Thiên Chúa. Con người bị giới hạn theo nghĩa là cho dù toàn thể nhân loại có chết đi chẳng nữa thì vạn vật vẫn tiếp tục vĩnh viễn. Và cái mà bạn coi là của bạn vĩnh viễn sẽ thuộc về một ai khác khi bạn chết đi. Vậy chúng ta nên sử dụng sao cho tốt nhất những gì ta có được cho chính mình và cho mọi người.

Theo một nghĩa khác, sự xuất hiện tài sản cũng đồng nghĩa với sự xuất hiện sự chịu đựng và nỗi thống khổ. Đó là lý do tại sao đạo Phật lại nhấn mạnh đến sự thoát tục lụy và không giữ tài sản là những con đường dẫn đến tự do đích thực.

Mặc dù là chủ tịch của một tập đoàn khổng lồ, tôi không quan tâm mấy tới của cải hiện hữu. Những ai nghĩ rằng nhà doanh nghiệp điều hành một công

ty là vì tham vọng của cải, sẽ chẳng bao giờ có thể hiểu được niềm vui thuần khiết của sự thành đạt viên mãn. Họ có lẽ sẽ coi tôi, một người cho rằng ngày với 24 giờ là quá ngắn ngủi, là hạng người ngu ngốc vì tôi vẫn cứ làm việc bận rộn vô cùng mỗi ngày mặc dù tôi đã là một người giàu có. Nhưng thực ra tôi không làm việc như điên chỉ để kiếm lấy vài xu. Tôi là một người tham công tiếc việc và niềm vui của sự thành đạt viên mãn. Của cải và sự giàu có không bao giờ có thể so được với niềm vui của sự thành đạt khi điều khiển một công ty lớn. Nó đã khiến tôi làm việc miệt mài hàng say hơn chính là những cái như niềm vui khi làm được một điều gì, nghĩ ra một kế hoạch gì hoặc niềm vui khi giành được một hợp đồng với một sản phẩm tốt hơn trên thị trường quốc tế. Những điều này tạo nên ý nghĩa cho cuộc sống của tôi và là nguồn sức mạnh cho lao động không ngừng của tôi. Dù bạn có bao nhiêu tiền của đi nữa, bạn cũng không thể có được mọi thứ. Có những giới hạn mà của cải vật chất không bao giờ đến được. Vì vậy tôi không muốn được mọi người nhớ đến là một người làm ra nhiều tiền. Với tôi điều đó là một sự lãng mạ hơn là một lời khen ngợi. Nói điều đó có nghĩa là họ xem tôi chẳng có gì cả ngoài một đồng tài sản kếch xù và chỉ có thể mà thôi. Tôi muốn tôi được mọi người nhớ tôi là một nhà doanh nghiệp thành đạt, đã gây dựng và phát triển được một tập đoàn như Daewoo hiện nay. Bởi vì tôi nghĩ rằng sự thành đạt mới là vĩnh cửu.

7/ THIẾU SỐ SÁNG TẠO

Ngày nay Hoa Kỳ đôi lúc bị coi là một người không lồ đang suy sụp. Đạo đức bị băng hoại. Nguyên nhân chính dẫn đến sự suy sụp về đạo đức là do các truyền thống như cần cù, trung thực thì bị dả kích còn lối sống mới hiện đại thì được lạm dụng một cách tối đa. Bạo lực, tội ác và nạn ma túy đang dục rỗng nhân tính, nhiều thanh niên hoang phí cả một phần quan trọng của cuộc đời để đi tìm lạc thú.

Tuy nhiên, giữa lúc rối ren ấy vẫn có những người chịu khó học tập, dốc hết tâm huyết để tìm lại một tương lai sáng sủa hơn, những người đang đổ mồ hôi công sức để chứng tỏ rằng không phải tất cả những tiến bộ và thành tựu lớn lao của nước Mỹ đều uổng phí. Tôi nghĩ rằng chính thiếu số ấy sẽ đứng ra dẫn dắt cái cộng đồng to lớn của nước Mỹ sau này.

Chúng ta không được để con số đánh lừa, bởi vì nó chỉ mới nói cho ta biết số lượng, mà số lượng thì chỉ phản ánh được một phần, phần lớn là do thực chất của sự việc đấy quyết định. Giả dụ ta có 100 con lợn và 1 con người, về con số thì ta cho là 100 chọi 1. Vậy là con số có thể đánh lừa ta, nó không cho ta biết sức mạnh của số ít.

Toynbee đã nhắc đến những người góp phần vào nền văn minh như một số ít những người sáng tạo,

một nhóm rất nhỏ mà thôi. Nhưng ảnh hưởng của họ không thể căn cứ vào số lượng mà đánh giá được, phải nhìn vào sự sáng tạo của họ. Chính nguồn cảm hứng sáng tạo của thiểu số này đã khiến cho đa số không sáng tạo có thể đóng góp phần của mình vào sự phát triển của lịch sử. Đó không chỉ là quyền lợi của thiểu số sáng tạo mà còn là sứ mệnh và trách nhiệm của họ, xã hội và lịch sử không thể tiến lên nếu không có những đóng góp này. Những con người ấy có bốn phận thúc giục những người không có khả năng hoặc không có điều kiện sáng tạo phải chuyển biến và thúc đẩy lịch sử tiến lên. Nếu họ không làm như vậy thì cộng đồng hoặc cả nền văn minh sẽ dần dần đi đến chỗ diệt vong. Bóp nghẹt sự sáng tạo của thiểu số đó cũng làm suy yếu cộng đồng hoặc cả nền văn minh nhân loại. Khi tài năng sáng tạo không được sử dụng để thúc đẩy xã hội tiến lên, khi thiểu số sáng tạo bị trói chân trói tay thì cộng đồng sẽ đi vào ngõ cụt. Nếu giới lãnh đạo sa vào chỗ ham hưởng lạc và thích an nhàn thì tính sáng tạo và tinh thần dám nghĩ dám làm sẽ mất đi, ngày tận thế sẽ bắt đầu. Ngày nay chúng ta đã được thấy những điển hình đúng cho nhận xét ấy của Toynbee.

Trách nhiệm thúc đẩy xã hội và lịch sử hay đưa nó đến chỗ diệt vong là của thiểu số sáng tạo. Nếu các nhà lãnh đạo gánh lấy trách nhiệm của mình và hiến dâng tất cả vì trách nhiệm đó thì xã hội không thể đi đến chỗ suy vong được. Đối mới một

công ty hay một quốc gia cũng tương tự như vậy. Mọi phương diện của xã hội đều đòi hỏi phải có các nhà lãnh đạo sáng tạo và đầy tinh thần trách nhiệm để tiếp tục phát triển đi lên.

Các bạn phải trở thành những người sáng tạo, làm việc một cách sáng tạo cho sự nghiệp phát triển, tiến bộ, hạnh phúc của cộng đồng xã hội và của loài người. Chắc các bạn sẽ hỏi làm thế nào để có thể trở thành người sáng tạo, thành viên của thiểu số sáng tạo. Được, trước hết cho phép tôi gợi ý các bạn những việc chớ nên làm. Các bạn không nên là kẻ cơ hội hoặc bàng quan đứng ngoài. Các bạn cũng đừng cam chịu thất bại.

Các bạn cần phải có tâm nhìn thật thoáng về những điều mình có thể làm cho tổ quốc và nhân dân thì đóng góp của các bạn càng được nhiều hơn cho lịch sử nhân loại.

Ngày xưa người Hebrew đã roi . " Ai Cập, lang thang suốt 40 năm trời để tìm Đất Hứa. Họ nhắm hướng xứ Canaan vì đó là nơi đã được hứa Trời ban phúc. Tuy thế, xứ này đã có người nên dân Hebrew đã phái một đội thám thính gồm 12 người để tìm hiểu tình hình của người Canaan. Khi trở về 10 trong số 12 người đã lắc đầu bảo rằng không thể chiếm được xứ này. Dân ở đây cao lớn hơn người Hebrew, các pháo đài cũng kiên cố nữa. Mười người đó nói dân Hebrew không có cách nào thắng nổi.

Nhưng 2 trong số 2 người nọ lại phản đối. Họ bảo

rằng người Hebrew không có gì phải sợ vì đây là xứ sở Chúa Trời đã hứa ban cho họ. 2 người so với 10 người thật quá ít ỏi, nếu mọi người biểu quyết theo đa số thì dân Hebrew không đạt được mục đích của mình. Nhưng, căn cứ vào các lý lẽ sắc bén, lập luận vững chắc của 2 người, dân Hebrew đã quyết định tiến đánh và cuối cùng họ đã thắng. Điều đó cho thấy luật đa số không phải bao giờ cũng tạo nên lịch sử. Số lượng không thể quyết định đúng sai, đó là bài học chúng ta nhận được từ câu chuyện người Hebrew chinh phục xứ Canaan. Chỉ có hai người (mà trong Thánh Kinh nêu tên là Joshur và Caleb) nhưng lại là thiểu số sáng tạo. Tính sáng tạo và tinh thần thách thức của họ đã đưa dân Hebrew đến được Đất Hứa. Thiểu số sáng tạo luôn tích cực. Họ là những người giữa lúc rối ren và tuyệt vọng vẫn giữ được ngọn lửa lạc quan hy vọng. Thiểu số sáng tạo tin tưởng vào sự tiến bộ của lịch sử, đưa thêm sức đẩy vào bánh xe lịch sử để tạo ra những hướng đi mới cho lịch sử.

Xã hội của chúng ta hôm nay đòi hỏi tinh thần sáng tạo và dám làm. Tôi hy vọng các bạn sẽ có mặt trong cái thiểu số sáng tạo đầy trách nhiệm đầy cống hiến những sáng kiến, phát minh của mình ra giúp nước, giúp nhân loại và lịch sử.

Trang sử mới hoàn toàn nằm trong tay các bạn.

8/ SỰ NGUY HIỂM CỦA TÍNH TỰ MÃN

Tuổi trẻ thường có thái độ thách thức đối với hiện trạng và máu phiêu lưu muốn làm thử tất cả những điều mà chưa ai làm được. Đó là cái đáng quý ở tuổi trẻ, là căn nguyên của tính xóc vác, sôi nổi.

Tuổi trẻ không biết sợ thất bại. Những ai sợ thất bại và hài lòng với hiện trạng là những người đã mất đi sức trẻ dù họ chưa bao nhiêu tuổi đời. Những ai có tác phong trẻ trung, đầy tinh thần thách thức và mạo hiểm nhắm tới tương lai thì bất luận ở lứa tuổi nào cũng vẫn trẻ trung. Trái lại những ai cầu an không dám thử sức, hoài cổ, không còn tìm thấy thú vui gì trong đời thì không thể gọi là trẻ được, những người này ngay chỉ nhìn bề ngoài chúng ta cũng đã có thể nhận thấy những bản chất tuổi trẻ của họ đã bị những “lão tính lẩn át”.

Lớp trẻ tạo dựng một thế giới của tương lai, hình dung tương lai qua những thách thức và mạo hiểm của mình. Vì lẽ họ chưa có gì để mà nhìn lại nên họ luôn hướng tới trước và vì không có gì khiến họ phải nhìn xuống nên họ chỉ ngẩng lên. Họ không có gì để mất nên họ thường không ngần ngại khi gặp những ngăn trở dọc đường. Bởi còn trẻ nên họ bất chấp hiểm nguy và tràn đầy nhựa sống, không chấp nhận sự ổn định nên một khi đã chịu đánh đổi mạo hiểm để lấy yên ổn, khước từ thách thức

để giữ nguyên nếp cũ tức là họ đã đánh mất tuổi trẻ rồi vậy. Lớp trẻ mơ tới tương lai đầy những thành tựu huy hoàng, không rồi lúc nào để mà nghĩ đến những mất mát và thất bại chờ mình phía trước. Ta phải thấy đó là một liều thuốc kích thích và an ủi, còn câu an ủi rõ ràng là dấu hiệu sự ra đi của tuổi trẻ.

Trên cả hai bình diện cá nhân và tập thể, tuổi trẻ khởi sự với thái độ thách thức và mạo hiểm. Đó là sức sống của tuổi trẻ. Hãy tưởng tượng những người trẻ tuổi tiên phong ở Mỹ, nhắm mắt theo nhau kéo sang miền Tây, họ đã nghĩ gì khi dấn thân vào một miền đất đầy gian truân nguy hiểm, không có gì bảo đảm thành đạt, miền đất xa xôi diệu vợi, heo hút hoang vu. Họ trẻ trung, tràn đầy tình thần thách thức và máu phiêu lưu tràn đầy trong huyết mạch, trái tim họ không gì cản nổi. Đó là nước Mỹ đang độ thanh xuân, một nước Mỹ hoàn toàn khác so với cái xứ sở đã thỏa mãn với hiện tại, ham hưởng lạc và tầm thường của ngày hôm nay.

Những chú lính mới tò te chân ướt chân ráo vào công ty đương nhiên là tràn trề quyết tâm và hăng hái đến với công việc của mình. Họ dốc sức trẻ để xây đắp một ngày mai tươi sáng hơn, tu chí dùi mài, năng nổ dám làm và rèn luyện bản lĩnh. Nhờ vậy mà họ thăng tiến, phát đạt. Đó là cái lối dĩ nhiên sinh ra từ cái vốn sức sống trẻ trung mà họ đã đầu tư. Tuy vậy tôi cũng biết một vài thí dụ cho thấy

những thanh niên năng động đó lại trở nên thỏa mãn một khi đã lên đến một địa vị cao. Những người này bỏ bê học hành, thôi không thách thức và chẳng thiết tiến thân nữa. Họ bị sa vào hội chứng cầu an và có vẻ như chỉ quan tâm chủ yếu đến việc bảo toàn những của cải mà họ đã tích góp được. Họ cho rằng phần của họ đã xong xuôi, đã làm được vô khối công việc, đã phấn đấu ra trò nên bây giờ có thể xả hơi cho thoải mái. Khốn nỗi họ có vẻ như không nhận thức được rằng họ đang ru mình trong sự tự mãn.

Không bao giờ ta được phép tự nhủ: “Mình đã hoàn thành sự nghiệp” Tự hài lòng rằng mình đã đạt được mục đích - đó là thời điểm nguy hiểm nhất. Một khi ta đã đạt được một mục đích thì phải đặt ngay cho mình một mục đích khác cao hơn. Ta phải nghĩ rằng không bao giờ mình đạt nổi cái đích cuối cùng của mình.

Chẳng hạn có thể có một vài sinh viên các bạn đặt cho mình mục tiêu là học giỏi nhất lớp vì vậy ngày đêm đèn sách và đạt được mục đích. Như thế chưa phải bạn đã có thể khoan tay mãi nguyện được đâu. Bạn phải đặt ra một mục tiêu khác là phải trở thành một sinh viên giỏi nhất trường. Một khi mục tiêu này đã đạt được rồi, bạn có nên tự mãn không? Không, bạn lại phải đặt tiếp một cái đích khác cao hơn là giành điểm tối ưu trong mọi môn học.

Trở thành một sinh viên giỏi không phải dễ, cho nên bạn phải nỗ lực phấn đấu nhiều. Song giữ vững được vị trí hàng đầu lại còn khó hơn bởi lẽ một khi đã có được một chút gì ta dễ bị sa vào vùng lầy tự mãn và khi bạn chưa hiểu ra điều đó thì bạn sẽ còn tụt hậu. Người khác sẽ vượt qua bạn đấy.

Có một số triệu chứng cho thấy hiện nay số thanh niên ít phấn đấu, lười biếng có chiều hướng tăng nhanh. Lười biếng sinh ra chán nản mà chán nản thì cản trở hành động. Bạn không bao giờ được ngăn cản tính năng động của mình. Cuộc sống phát triển nhờ tính năng động và hành động là bằng chứng của sự tồn tại. Hoạt động là điều kiện của sự sống và sự năng động là biểu hiện cho thấy bạn đang sống.

Một khi tuổi trẻ mà bạn đã mất tinh thần thách thức và mạo hiểm thì coi như bạn đã đánh mất cái quý nhất của tuổi trẻ, điều đó đúng cho cả mỗi cá nhân cũng như cho cả tập thể và cộng đồng. Thiếu cái sức sống ấy ở tất cả các cấp - đó là cái chết, mà đã chết thì không còn trông mong gì được hết. Hy vọng là thuộc về cuộc sống và tuổi trẻ. Một khi sức trẻ và hy vọng mất đi thì dù là một cá nhân, một công ty, một tập thể hay một quốc gia cũng chỉ còn một việc là lo tẩm liệm.

Nếu chịu khó để ý bạn sẽ thấy rằng một số cá nhân và tổ chức rất chóng già. Một lần tôi có việc gặp vị chủ tịch của một công ty loại nhỏ. Tôi đã có ý ngờ rằng ông chủ tịch không có tý hiểu biết nào

về những sản phẩm do mình làm ra thành thủ viên quản lý xí nghiệp phải giải thích cho tôi mọi điều. Thôi thì đành vậy, chỉ buồn một nỗi là chiếc xe của vị chủ tịch nọ lại to hơn đẹp hơn xe tôi nhiều. Điều đó khiến tôi hiểu ra rằng tới đây không thể trông chờ gì ở công ty này hết bởi lẽ tôi biết viên chủ tịch công ty đã hoàn toàn đắm mình trong sự dễ chịu của hiện tại nên không còn nhìn thấy gì nữa ở phía trước. Ông ta đã thỏa mãn. Xưa nay tôi luôn coi sự hài lòng và thỏa mãn là dấu hiệu của sự kết thúc mọi thứ.

Hãy nhớ rằng khi còn trẻ mà đã thỏa mãn thì thất bại là cầm chắc. Sự nhàm chán và bất biến là những cám dỗ nên tránh. Hãy dốc hết khả năng của mình ra, dám làm mọi việc với lòng hăng hái của một kẻ khai phá. Hãy luôn luôn tâm niệm rằng mình còn chưa đi được tới đích, và như một thanh niên, hãy đưa hết nhiệt tình, sức sống của mình ra trong mọi công việc mình làm. Tương lai của bạn đang ở trong tay bạn. Và cả tương lai của chúng tôi cũng nằm trong tay các bạn đấy.

9/ ĐIỀN CHỦ VÀ TÁ ĐIỀN

Những người sinh trưởng ở thành phố không biết rằng có những thứ cỏ dại mọc xen lẫn giữa các hàng lúa nên ở nông thôn người ta phải làm cỏ lúa.

Người điền chủ sai tá điền đi làm cỏ lúa và người tá điền phải làm việc suốt ngày. Song nếu hôm sau ra kiến tra lại ông điền chủ vẫn thấy còn sót cỏ, ông ta có thể sai tá điền làm đi làm lại suốt cho đến khi sót ruột phải tự mình làm lấy. Tại sao vậy? Tại vì điền chủ là chủ của ruộng nên ông ta lo lắng cho nó nhiều hơn, còn người tá điền không mấy chú tâm vì đó không phải là ruộng của ông ta.

Bởi lẽ điền chủ là người chủ nên ông ta tích cực tìm cách chăm lo cho thửa ruộng. Ông ta không tự hỏi cớ sao ông ta phải làm những việc mà người khác không làm. Không cần ai sai bảo ông ta vẫn biết phải làm gì. Người tá điền thì không biết việc ra làm và luôn tự hỏi tại sao mình lại phải làm những việc mà người khác không làm. Nếu không bị sai khiến thì anh ta không làm gì hết. Anh ta không cần bận tâm.

Vậy là ta thấy sự khác biệt về tư tưởng giữa điền chủ và tá điền. Nếu xét kỹ sự xuống dốc của nền kinh tế một số nước ngày nay ta có thể thấy nhiều điều tương ứng với dẫn chứng trên đây - hầu hết mọi người đều là tá điền.

Nhìn quanh mình bạn sẽ thấy có những người không chỉ làm công việc của mình mà còn làm giúp người khác, không cần ai đòi hỏi. Ngược lại bạn cũng sẽ thấy có những người mà ngay cả việc của mình nếu không ai nhắc nhở là không chịu làm, cứ để mặc ai thích làm thì làm. Vậy là ngay cả trong ý

thức làm chủ cũng như ý thức làm công đều có những điểm khác biệt.

Bạn có thể sống và làm việc với ý thức làm chủ. Người có ý thức đó không bị hoàn cảnh lung lạc mà có chí tiến thủ, dám làm và đầy quyết tâm. Chính các nhân viên có tinh thần làm chủ là người làm cho công ty phát đạt. Còn lại có những người có ý thức làm thuê, chỉ làm những gì người ta sai phái cốt kiếm tiền công. Có thể họ tận tụy với công việc song công ty không nhờ vào họ mà phát đạt. Thái độ như vậy không chỉ lan sang cuộc sống gia đình mà sang cả sự phát triển của quốc gia nữa.

Cách đây chừng một thập kỷ, trong một ngày hè nóng bức ít lâu sau ngày chúng tôi bắt tay vào các đề án xây dựng quốc tế, tôi có việc phải ra ngoài và trông thấy một hàng người xếp dài bên ngoài công ty. Cảnh tượng không lấy gì làm dễ chịu cho lắm, nhất là tôi nhận thấy ở đó phần lớn là phụ nữ, vài người còn dìu theo cả con nhỏ, ai nấy đều nhễ nhại mồ hôi. Tôi hỏi xem có chuyện gì và được biết họ là gia quyến của các nhân viên trong công ty đang làm việc ở nước ngoài.

Trong lúc họ đứng dưới ánh nắng gay gắt mà các nhân viên tiếp họ lại ngồi trong văn phòng có máy điều hòa mát mẻ, thoải mái. Tôi chợt cảm thấy có lỗi với những người đàn bà và trẻ em phải chịu nắng vì về mặt nào đó họ cũng là thành viên trong gia đình Daewoo. tôi liền khiển trách các nhân viên và

nói thẳng với người phụ trách ở đây. Tôi hỏi ông ta liệu có đứng nổi năm phút dưới trời nắng thế kia không.

Ông ta phân trần rằng vì văn phòng quá nhỏ không chứa hết mọi người nhưng tôi không chịu. Tinh thần trách nhiệm không chấp nhận những lời phân trần. Nếu người phụ trách coi công ty như của chính mình và những người đứng ngoài kia là các thành viên chính thức của công ty thì nhất định ông ta sẽ tìm được cách nào đó. Vì vậy tôi mới nhận định rằng bất ngần ấy người phải đứng phơi ngoài nắng là điều không thể tha thứ được.

Một trong những điều tệ hại nhất trên đời là bàng quan đứng ngoài. Dù có phân trần đến đâu nhưng thiếu thái độ làm chủ như tôi đã nói ở trên thì ta rất dễ rơi vào sự quen mồm sáo rỗng và sự thờ ơ của kẻ đứng ngoài. Khốn thay, một số người coi đó là phù hợp với “thời đại mủ ni che tai”.

Một người chủ, như diễn chủ chẳng hạn, không thể đứng ngoài cuộc được mà phải hành động. Vì vậy tất cả các bạn cần phải phát huy tinh thần làm chủ. Các bạn phải là diễn chủ chứ không phải tá diễn.

Có như thế bạn sẽ nêu một tấm gương cho mọi người, mới có thể tích cực theo đuổi những gì bạn cần làm. Bạn phải nghĩ rằng chỉ có bạn mới đảm đương nổi công việc của chính bạn, rằng bạn là chủ lực trong công việc của chính bạn. Có vậy bạn mới cảm thấy hạnh phúc, đồng thời phát triển được khả năng của mình. Nếu không theo cách ấy bạn sẽ không

bao giờ được sung sướng và khả năng của bạn sẽ sớm tàn lụi.

Một dẫn chứng là các học sinh giỏi, không chỉ ôn luyện nhiều mà thôi, họ còn học thêm giờ nữa. Vì tự giác nên họ coi đó là hạnh phúc và học lực của họ dĩ nhiên là ngày càng tấn tới. Nhưng với các học sinh kém thì không thế. Họ không tự giác học tập mà người ta phải ép họ mới chịu làm bài, thậm chí có người còn làm không đủ bài tập nữa. Chắc chắn nếu bị bắt học thì chẳng ai thích thú cả. Các học sinh bị bắt buộc phải học khó mà học giỏi và do đó không thể phát triển khả năng của mình được.

Không ai có thể sống hộ ta - cả cuộc đời ta là thuộc về ta. Cuộc đời bạn tùy thuộc ở quyết tâm của bạn bởi lẽ bạn không thể giao phó nó cho ai được. Tôi hy vọng rằng các bạn không ngờ nghếch đến nỗi bỏ mất tinh thần làm chủ để chịu thân phận tôi đòi. Hãy là chủ của chính mình, là người chỉ huy của chính mình và giữ vững như vậy suốt cả cuộc đời. Hãy quyết tâm học tập và tu thân. Vận may thuộc về những người chủ và biết làm chủ.

10/ AI LÀ NGƯỜI SẼ ĐÁNH THỨC NHỮNG TÀI NĂNG ĐANG NGỦ

Chắc các bạn đã nghe câu chuyện về người mẹ yếu ớt đã nhắc cả chiếc ô tô để cứu đứa con bị dè

ở dưới. Đó là điển hình sống của sức mạnh tiềm tàng phi thường trong chúng ta. Con người có những khả năng kỳ diệu, có điều vì những khả năng này thường không được phát huy nếu như ta không thường xuyên đánh thức chúng dậy. Những ai khơi dậy được cái sức mạnh tiềm ẩn đó sẽ thành đạt, còn ai cứ để mặc nó thì hãy chờ đợi một cuộc đời tầm thường. Có một báo cáo nói rằng con người chúng ta chỉ mới sử dụng có 15% tiềm năng thực sự của mình. Nếu ta sử dụng được 20% thì sẽ là thiên tài, còn nếu dùng đến 30% thì sẽ là vĩ nhân.

Do đó có thể nói rằng bất kỳ một thiên tài hay vĩ nhân nào cũng đều có sự đánh thức tài năng lên mức cao hơn so với người thường. Edison thường lập đi lập lại một thí nghiệm đến 20 lần hoặc hơn mới có được một phát minh và ông đã trở thành một thiên tài nhờ không ngừng phát huy khả năng còn ẩn giấu của mình, đánh thức cái thiên năng đang tiềm ẩn trong mình.

Sự tự tin là điều hết sức quan trọng. Ai đó có thể làm được rất nhiều tiền và có một quyền lực lớn, song tiền bạc và quyền lực chỉ là những thứ thuộc về con người, được sử dụng cho con người. Người ta không thể thỏa mãn chỉ vì họ có những thứ ấy rồi, họ phải luôn giữ được phong độ, nếu không thì chỉ còn là cái bóng của dĩ vãng mà thôi. Nếu họ không có những nỗ lực để vươn lên, để thường xuyên trau dồi bản thân, thì họ sẽ phải tụt hậu vì rất khó

giữ nguyên được vị trí của mình - không có con đường nào khác ngoài sự tiến lên hay lùi xuống. Tại vì nếu bạn đứng nguyên một chỗ, trong khi những người khác tiến lên thì đó chính là bạn đang bị tụt xuống vậy.

Bạn phải không ngừng phát triển bản thân. Triết gia người Pháp Henri Bergson nói rằng tiến bộ chính là bản chất của cuộc sống. Mọi vật sống đều phải phát triển một cách tích cực và điều đó thường được coi là nguyên tắc của sự sống.

Do vậy ta phải thường xuyên để ý đến bước tiến của mình và cố tỏ ra thông minh hơn, sáng suốt hơn và tốt hơn. Ta phải độ lượng với người khác song phải nghiêm khắc với bản thân, phải cẩn thận để khỏi sa vào vũng bùn dể dãi và duy lý. Ta không thể chinh phục được người khác nếu không chinh phục chính bản thân mình trước. Nếu bạn tự coi mình chẳng ra gì thì chớ nên trách người khác cũng nghĩ về bạn như vậy.

Tôi luôn lấy làm tiếc rằng tôi đã không được học nhiều ở trường. Tôi đã có ý định đi du học nước ngoài song hồi đó điều kiện không cho phép, có lẽ chính vì thế nên tôi luôn thấy thiệt thòi cái gì. Tôi càng cảm thấy như vậy mỗi lần đi chu du khắp thế giới, gặp gỡ đủ mọi hạng người và nhận thấy mình còn thiếu nhiều. Ví dụ như sẽ rắc rối ngay nếu tôi không hiểu biết mấy về lịch sử và phong tục của một nước mỗi lần phải tiếp khách làm ăn của nước đó.

Không đi nhiều, không bao giờ ta có thể biết được người tiếp chuyện ta có tín ngưỡng gì hoặc quan tâm đến cái gì, thành thử ta phải chuẩn bị trước mọi tình huống có thể xảy ra, nếu không thì từ một việc rắc rối nhỏ sẽ dẫn đến những thiệt hại vô cùng. Chẳng hạn ta phải biết chút ít về đạo Hồi và đạo Hindu, chút ít lịch sử Sudan và Algeria.

Cương vị chủ tịch một công ty đòi hỏi nhiều hơn ta tưởng, đó là điều tôi đã rút ra được từ các chuyến công du.

Chính vì quan tâm đến các vấn đề xã hội, tôn giáo và lịch sử như vậy nên nhiều khi tôi đi cùng với các giáo sư đại học để trên máy bay họ tóm lược khái quát về đất nước mà tôi sắp đến. Khốn nỗi đó là cơ hội duy nhất để tôi học hỏi những vấn đề này. Những tóm tắt ấy mở rộng thêm hiểu biết của tôi về các điều kiện lịch sử, xã hội, tình hình hiện tại và các khía cạnh khác của các nước mà tôi chưa biết. Dĩ nhiên đó chẳng qua chỉ là cuỡi ngựa xem hoa song nó cũng có ích cho tôi rất nhiều, giúp tôi thêm sức mạnh cũng như thêm mở mang tâm mắt.

Người ta nói thanh niên ngày nay chỉ biết có thực tại và tôi là một trong số những người đang lo ngại khuynh hướng đó. Một khi bị trói chặt vào hiện tại thì sẽ không còn thời gian hoặc nghị lực để phát triển tiềm năng của mình trong tương lai. Cái lối an phận đầy đang làm băng hoại thanh niên về mặt tinh thần. Và lại kiểu thi tuyển nhiều lần không giúp gì cho thanh niên phát huy tài năng, ngay cả

khi được điểm 100 đi nữa. Điểm 100 chẳng chứa đựng một hứa hẹn sáng tạo nào hết và kiểu thi như vậy chỉ bóp chết tiềm năng sáng tạo mà thôi. Thêm vào đó, những thanh niên bỏ hàng giờ để đọc chuyện tranh hay xem vô tuyến chắc là không ưa tự suy nghĩ lắm. Họ tìm kiếm sự an lạc trong nhàn rỗi, họ trở nên thụ động và không chịu làm gì để phát huy tiềm năng của chính mình.

Như đã nói ở trên, dậm chân tại chỗ chính là sự thụt lùi: trong khi mình đứng lại thì người khác vượt lên. Bảo rằng những người sống theo lối ấy kể như chết rồi cũng không phải là nói quá bởi lẽ họ có thiết vươn lên nữa đâu. Chỉ những ai phấn đấu liên tục, cần cù học hỏi mới mong tiến bộ. Họ có cái để mà hướng tới, chúng ta cần đến những người như vậy.

Hãy chịu khó vươn lên. Đừng bao giờ nghĩ rằng mình đã hoàn thành công việc, đừng bao giờ tự hài lòng với cái mình đã làm được. Hãy tự thôi thúc mình suốt cả cuộc đời. Nếu không hoạt động bạn sẽ bị tê liệt vì không tiến bộ đó chính là tụt hậu. Một điều rõ ràng rằng các thiên tài và vĩ nhân được như vậy là nhờ họ biết phát huy được những tiềm năng mà ai ai cũng có. Vì vậy bạn hãy phát huy hơn nữa tiềm năng của mình để cũng có thể trở thành thiên tài hay vĩ nhân đi.

Hãy nhớ rằng nếu muốn bạn có thể đánh thức được tài năng đang ngủ của mình đấy, cứ mạnh dạn mà thử xem.

11/ NGƯỜI GIÀU - MỘT VẤN ĐỀ

Vài năm trở lại đây chúng ta đã trở nên khá giàu. Thu nhập bình quân đã đạt đến 5.000 đô la. Đường phố tấp nập xe cộ, các cửa hàng đồ sộ phô bày nhiều hàng hóa choáng lộn và cánh cửa ra nước ngoài đã mở cho tất cả mọi người.

Tuy vậy, thật không may là một trong những hiệu ứng phụ đi kèm sự giàu có bột phát đó là nạn tiêu xài lãng phí, một khuynh hướng đang lan rộng trong xã hội như một bệnh truyền nhiễm. Tuy chúng ta đã giàu lên song tôi nghĩ rằng chưa phải là lúc ta có thể vung tay được.

Mặc dù thu nhập bình quân xấp xỉ 5.000 đô la, tôi cho rằng chúng ta chưa thể nói tình hình giống như Nhật Bản hoặc Đài Loan khi họ đạt đến mức 5.000 đô la. Tôi có cảm tưởng rằng mức sống của chúng ta thực ra chỉ ở mức 2.000 đô la. Tính cả nạn lạm phát và trị giá đồng won Triều Tiên so với đồng dollar, con số 5.000 đô la của chúng ta bây giờ chỉ tương đương với 2.000 đô la chứ không như người Nhật và Đài Loan đã đạt được tới cái ngưỡng ấy. Thế nhưng mức tiêu xài của ta thì vẫn tiến đều như Nhật Bản và Đài Loan ngày nay. So với thu nhập bình quân thì chúng ta tiêu xài quá nhiều.

Hễ ai làm được 2.000 đô la mà tiêu mất 1.000 đô la tức là sắp có chuyện rồi đấy. Làm được 2.000

đô la chỉ nên tiêu ít hơn thì mới là không lãng phí, mới tạo ra được một cuộc sống gia đình đầm ấm và một quốc gia hùng mạnh.

Hình như ai cũng xài tiền như điên, không ai dành dụm hết và như vậy mới thực là tệ hại. Vì vậy ta phải giảm mức tiêu xài đi. Xem ra trí nhớ của người ta thật kém bởi vì chúng ta chỉ mới phá được xiềng xích cùng khổ chưa lâu la gì. Cái kiểu tiêu tiền vung vãi này chẳng khác gì một đứa bé đang tập đi mà đã vội đòi chạy.

Làm ra tiền là quan trọng song biết tiêu nó chỉ khi nào cần cũng quan trọng không kém. Những ai phải vất vả kiếm tiền mới biết giá trị của nó nên không tiêu xài bừa bãi. Mỗi khi nghĩ đến chỗ mồ hôi nước mắt đã đổ ra để kiếm tiền, người ta không thể phí phạm nó được vì làm như vậy tức là khinh rẻ những nỗ lực đã bỏ ra để kiếm nó.

Ngược lại, tiền càng dễ kiếm thì càng dễ tiêu. Ai thèm xót xa cái loại tiền không mất mồ hôi công sức mà vẫn kiếm được. Thử tiền ấy kiếm được cốt để vung vãi mà.

Vậy thì cái thói tiêu pha bạt mạng đang lan tràn trong xã hội chúng ta ấy nghĩa là thế nào? Tôi thiết tưởng hoặc là người ta đã quên mất tầm quan trọng của đồng tiền khó nhọc mới làm ra được hoặc có nhiều người kiếm tiền dễ dàng quá. Cả hai đằng, đằng nào cũng đáng lo ngại cả.

Về phần mình, tôi cảm thấy chúng ta đang ở một

thời điểm quan trọng trong lịch sử nước nhà, thời điểm đòi hỏi mỗi người phải biết bỏ những xu hướng không hay ho gì ấy. Chúng ta đang đứng trước ngã ba đường hoặc tiếp tục phát triển nhanh nền kinh tế để trở thành một quốc gia tiên tiến hoặc bị tụt đọng lại. Vì vậy ta cần tiếp thêm tinh thần yêu nước vào công việc của mình. Ta phải khơi lại khí thế của những năm 60 và 70, khí thế yêu nước sục sôi, sẵn sàng xả thân vì nước. Tôi cho rằng ta phải làm sống lại sự cần cù và tiết kiệm để đất nước ta tiếp tục tiến lên.

Người Nhật mặc dù sống khá hơn ta nhiều song họ rất thanh đạm. Thậm chí chủ tịch các công ty lớn cũng chỉ ở trong những ngôi nhà 100 - 130 m² bày biện sơ sài. Chủ tịch công ty Toshiba khổng lồ mỗi năm kiếm được trên 100 tỷ yên vậy mà chỉ sống trong một ngôi nhà 83m² và mỗi tháng chỉ tiêu có 150 nghìn yên. Ngược lại, ở đây lại có chủ tịch các hãng nhỏ mà dùng cả tòa nhà hơn 330m² đầy những đồ đạc nhập ngoại sa hoa.

Người Nhật còn nổi tiếng là tiết kiệm nhất thế giới. Chính vì tiết kiệm mà ngày nay Nhật Bản là một trong những nước giàu nhất thế giới. Có những điều ta cần học ở người khác, mà về khoản giản dị và tiết kiệm thì ta còn thua người Nhật nhiều lắm.

Thói tiêu tiền cũng giống như tệ cờ bạc đã càng tiêu thì càng hăng, bắt đầu vùng tiền thì khó mà kìm lại được. Vì vậy ngay từ đầu ta phải răn mình,

phải coi trọng sự giản dị và tiết kiệm. Một khi đã được nếm qua một thứ gì ngon ngọt thì lần sau khó mà cầm lòng nổi. Chẳng hạn một người đang sống trong ngôi nhà lớn thì gần như không thể đánh đổi nó để lấy cái nhà nhỏ hơn và không có gì khó khăn hơn là thuyết phục một người quen đi xe riêng trở lại dùng phương tiện giao thông công cộng.

Tiêu xài hoang phí là rất nguy hiểm, rất dễ trở thành thói quen xấu. Một quốc gia toàn những người tiêu xài quá nhu cầu là một quốc gia lâm nguy. Tuy thế cái nguy hiểm chính không phải ở chỗ lãng phí tiền của. Sự hoang phí ảnh hưởng đến tinh thần tập thể, người ta trở nên ngại khó nhọc, thích hưởng lạc và quay lưng lại thực tế. Họ thích chơi hơn làm, buông trôi trong lười biếng và phóng túng thay vì chăm chỉ, cần kiệm. Đáng lẽ phải dành dụm từng món tiền nhỏ họ lại ăn chơi một cách bán trời không vẩn tự. Tất cả những cái đó sẽ đưa đến sự tha hóa và suy đồi của bản chất con người, tức là của dân tộc và quốc gia.

Xem ra ai cũng tiêu tiền như nước. Cả xã hội bị cuốn theo cơn sóng tiền đó, đã đến lúc chúng ta phải thức tỉnh lại. Sự phung phí ấy là một phần trong sự rối loạn tinh thần của đất nước và căn bệnh này lây lan bởi những người giàu. Căn bệnh đó lan đến các cấp lãnh đạo của xã hội, những người có sứ mệnh phải ngăn chặn khuynh hướng này. Kết quả là cái vực ngăn cách giữa các giai cấp trong xã hội càng

rộng thêm ra. Từ đây có những gia đình mỗi người một xe hơi và những gia đình khác lại không đủ chỗ để mọi người duỗi chân tay. Có những người như phát rồ phát dại đâm đầu vào các câu lạc bộ chơi golf hay đi trượt ván trong khi ở các gia đình khác người ta phải tự sát để thoát cảnh bần cùng. Vì vậy đây là một vấn đề hết sức nghiêm trọng, một mâu thuẫn hết sức to lớn.

Người giàu nên rút bớt mức sống của mình xuống. Thay vì tiêu xài bừa bãi họ nên chia sẻ của cải cho người nghèo. Chúng ta phải khôi phục lại đạo lý về phần vinh công cộng. Người giàu cần phải cắt giảm bớt những quyền lợi mà bắc cây cầu nối liền cái hố ngăn cách giàu nghèo. Đất nước sẽ lâm nguy nếu người giàu nghĩ rằng tiền mình mình xài, không can gì đến ai. Nếu họ cứ tiếp tục tiêu pha văng mạng thì họ sẽ đưa đất nước đến thảm họa bởi căn bệnh hoang phí là kinh niên đồng thời nó khoét thêm vực sâu ngăn cách giữa người giàu và người nghèo, làm cho mâu thuẫn xã hội sẽ càng ngày càng phức tạp.

Vài năm trước trong một hoạt động xã hội của các quan chức cao cấp cùng vợ con họ, một phu nhân nọ đã xuất hiện trước công chúng trong chiếc áo lông đắt tiền. Tôi biết chắc rằng người kia không thể sắm nổi cái áo cho bà vợ bằng tiền lương của mình. Trong nhà họ mỗi người đều có mấy xe hơi. Rõ ràng là họ vung tay quá trán trừ phi họ có nguồn

thu nhập ám muội nào đó. Và bởi vì người kia làm việc trong cơ quan kiểm soát nên nhiều người cho rằng phẩm hạnh của ông ta không phải không có những nghi vấn.

Tôi không khỏi nghĩ rằng sự sa hoa đó rất dễ lan sang các nhân viên khác nên tôi ra lệnh bãi chức ông ta. Riêng với tôi, việc bà vợ ông ta có cái áo lông vô cùng đắt tiền là điều không thể bỏ qua được. Vậy là ông ta bị sa thải.

Trách nhiệm của mỗi người đối với xã hội tỷ lệ thuận với tài sản của người đó. Mọi cái ta có đều thông qua và nhờ xã hội, bất luận là tài sản, danh tiếng hay quyền lực. Mà xã hội trao những thứ đó cho ta không phải để dùng vào mục đích ích kỷ của ta. Xã hội ban nó cho ta để ta hoàn trả cho xã hội một cách xứng đáng nhất. Nói cách khác, ta càng có nhiều thì càng phải thanh bạch, càng có trách nhiệm lớn hơn, lãnh đạo quốc gia theo phương hướng lành mạnh bằng cách làm việc nhiều hơn và sống liêm khiết hơn người khác. Chúng ta giờ đây đã giàu có hơn bao giờ hết nhưng chưa đến mức có thể vênh váo phô trương. Chúng ta đang đứng ở ngã ba đường hoặc trở thành một quốc gia tiên tiến hoặc ngồi lại tại chỗ. Hãy nhớ rằng trở ngại lớn nhất ngăn cản chúng ta trở thành một nước hùng cường là sự xa xỉ và tiêu xài quá độ.

Hãy trả lại vị trí xứng đáng cho đạo đức lao động. Hãy khôi phục lại thái độ lành mạnh. Hãy gìn giữ

sự phồn vinh hôm nay cho ngày mai phồn vinh hơn nữa, hãy kèm chế tham vọng của mình để có thể trao lại cho thế hệ kế tiếp một xã hội giàu mạnh hơn, ổn định hơn. Hãy làm việc cần cù và sống thanh đạm hơn.

12/ SỐNG NỘI TÂM

Ở một số nước (mà thường là những nước có đời sống khá cao), đi ăn nhà hàng, nhiều người nước ngoài hỏi xin bao gói để đem những món còn thừa về nhà. Bạn chẳng việc gì phải đi đâu để chứng kiến cảnh ấy, nhiều người ngoại quốc cũng làm như vậy ngay trên đất Triều Tiên chúng ta. Còn người Triều Tiên ta thì không làm thế dù là món ăn có đắt giá đến đâu. Với chúng ta, cái trò “gói mang về” ấy có vẻ đáng xấu hổ quá, không thể làm thế được kẻo người ta lại coi mình chẳng ra gì. Chúng ta sợ người khác coi chúng ta hoặc quá nghèo khổ hoặc quá keo bẩn.

Thế người nước ngoài thì sao? Phải chăng người ta keo kiệt, nghèo đói hay có ai coi thường họ không?

Tôi có cảm tưởng rằng chúng ta quá bận tâm tới đánh giá của người ngoài. Chúng ta thích giữ sĩ diện. Những người thích làm ra vẻ trí thức và những người chẳng có mấy của thường vung tiền lung tung để gây ấn tượng. Không phải chúng ta ai cũng đều

thế cả song nhiều người lại khinh cái đẹp bên trong mà chạy theo cái hào nhoáng bề ngoài. Họ tưởng cứ phải ăn nói dao to búa lớn người ta mới phục. Nhưng họ càng làm ra vẻ bao nhiêu thì người ta càng dễ nhận thấy cái thực chất của họ bấy nhiêu. Cái đó gọi là “bên ngoài mỹ miều mà bên trong rỗng tuếch” vậy.

Song tôi hy vọng rằng thanh niên các bạn sẽ không bao giờ ngã theo xu hướng văn hóa ấy. Đừng tiêu phí cuộc đời vào việc tô vẽ bề ngoài. Tuổi thanh xuân là lứa tuổi nên dành hết mình để phát triển nội tâm. Sức mạnh và cái đẹp thực sự không phải do bề ngoài mà có mà phải từ tâm hồn tỏa ra. Cái hào nhoáng bề ngoài chỉ là phù phiếm còn cái đẹp nội tâm mới thật cao quý, cái vẻ đẹp tinh tế ấy mới là lâu dài. Guồng nước kêu to là guồng không có nước, còn guồng có nước thì không kêu và không việc gì phải kêu.

Thanh niên vốn nhạy cảm và vì nhạy cảm nên dễ bị lôi cuốn vào kiểu sống cho bề ngoài và vì bề ngoài. Chính vì thế mà nhiều ca sĩ nghệ sĩ ganh nhau từ tấm áo manh quần. Thanh niên nhiều người đổ xô vào các nghệ sĩ chỉ bởi vẻ ngoài hào nhoáng, rồi thì đồn đại đủ chuyện về các tài tử mà kỳ thực mình chẳng quen chẳng biết gì.

Tôi không nói rằng thích những bài hát nào đó hoặc các tài tử nào đó là không tốt. Tôi chỉ muốn nhấn mạnh rằng tuổi xuân là giai đoạn cực kỳ quan

trọng trong cuộc đời nhưng chỉ là một giai đoạn rất ngắn ngủi. Vì vậy ta không nên lãng phí quãng đời ấy vào việc theo đuổi các mối thời thượng và vẻ bề ngoài bởi lẽ những thứ đó chỉ là nhất thời còn vẻ đẹp bên trong mới là vĩnh viễn. Tôi thành thực tin rằng tuổi trẻ là lúc ta cần dành thời gian và nghị lực để phát triển sức mạnh và vẻ đẹp bên trong của mình.

Chớ chạy theo vẻ ngoài nhất thời dù nó có hấp dẫn đến đâu, nên nhớ rằng nấm độc đẹp hơn nhiều so với nấm lành ngon bổ dưỡng. Cả đồ trang sức cũng vậy, đồ giả thường là bóng bẩy óng ả hơn đồ thật. Vì là đồ giả nên nó phải bóng bẩy hơn, choáng lộn hơn và do đó dễ đập vào mắt hơn. Xin các bạn chớ mắc lừa.

Cái nồi có cầu kỳ tinh xảo đến đâu chung quy cũng chỉ để nấu nướng. Trái lại một cái hũ sành thô lậu có thể dùng để cắm những bông hoa xinh đẹp. Bạn có thể bộc lộ mình qua hành động. Lời nói và hành động của bạn phải đi đôi với nhau. Lời nói suông trôi qua như dòng nước và không ai thèm nghe nếu bạn không có những hành động kèm theo, những hành động chính trực. Chúng ta có câu: “Tấm gương là ông thầy tốt nhất”.

Công trình đầu tiên của chúng ta ở Sudan là Nhà khách của Tổng thống, được xây ngay đối diện Dinh Tổng thống. Chính phủ Sudan không thích làm ăn với chúng tôi lắm, có lẽ là vì thành kiến với Trung

tâm Thanh niên do Bắc Triều Tiên xây. Hơn nữa chính phủ Sudan có quan hệ ngoại giao với Bắc Triều Tiên mà không quan hệ với Nam Triều Tiên, vậy là chúng tôi khó khăn đủ điều.

Tuy nhiên, tôi thấy nếu bỏ qua cơ hội này thì không bao giờ chúng tôi có thể chen chân vào được thị trường Sudan và tôi đặt ra quyết tâm mở đường vào đây bằng việc làm chứ không phải bằng lời nói. Tại sao vậy? Tại vì tôi tin chắc rằng chỉ cần một hành động là đủ tác dụng hơn nhiều so với những bài diễn văn tràn giang đại hải. Vậy là chúng tôi lao vào làm ngày làm đêm và biết chắc rằng ánh đèn đêm, tiếng chỉ huy, tiếng công nhân thì công không thể không làm cho Dinh Tổng thống ở đường bên kia không quan tâm. Chúng tôi làm như điên và đã hoàn thành sớm hơn thời hạn. Ngài Tổng thống có lẽ đã có sự so sánh công việc của chúng tôi với của người nước ông ta và chúng tôi đã gây được ấn tượng tốt cả về tiến độ lẫn công nghệ. Vậy là chúng tôi đã mở được cánh cửa giao lưu cả về ngoại giao lẫn thương mại với Sudan.

Lời nói không phải là phương pháp thuyết phục có hiệu lực nhất. Tuy nhiên lời nói là quan trọng, ta cần phải biết nói hay và chân thành. Ta phải đem được tư tưởng của mình tác động đến người khác. Nhưng phải là hành động mới đủ sức lay chuyển được lòng người. Lời nói có thể lãng quên đi nhưng thực thể thì không thể mất được. Nếu bạn

muốn ai tin mình và phó thác điều gì cho mình, bạn phải hành động một cách trung thực và thuyết phục.

Sức mạnh nội tâm vững vàng cũng là một tài năng đích thực. Những người thực sự có ích cho đời không phải những kẻ lo làm duyên làm dáng, chúng ta cần những người có tài năng thực sự. Có thể họ không vỗ ngực khoe khoang nhưng đến đâu cũng được mọi người hoan nghênh. Người ta chẳng mấy tin những kẻ bề ngoài bóng loáng nhưng thực chất chẳng có tài cán gì.

Vì vậy khi còn trẻ bạn phải rà sức trau dồi tài năng của mình. Bạn phải cố công học tập, phải hiểu nhiều biết rộng, phải phát triển chuyên môn và tư duy của mình. Tuổi xuân không đủ dài để mà lãng phí một cách ngu ngốc vào cái mã ngoài phù phiếm, rồi khi về già lại hối tiếc từng phút từng giây mà mình đã phí hoài trong những năm tháng tuổi trẻ.

Theo các con số thống kê mấy năm trước số sinh viên trong 100.000 dân số là 2.500 người, tăng gấp bốn lần so với những năm 70. Con số đó cho thấy đất nước chúng ta hàng năm được bổ sung thêm hơn 250.000 người lao động có kiến thức cao đẳng, có điều ta chưa đủ việc làm cho họ. Điều đó cho thấy xã hội ngày nay có tính đua tranh hơn. Vì vậy bạn không được phép hoài phí tuổi xuân của mình một cách nông nổi. Ngày nay bạn phải phát triển hết mức khả năng của mình, nhưng đó cũng chưa phải là một bảo đảm để thành đạt đâu mà chỉ để

cốt không bị tụt lại sau thôi.

Nếu bạn nâng cao sự tự tin bằng cách phát triển các khả năng và sức mạnh nội tại của mình hết mức, bạn sẽ góp phần làm cho tương lai xã hội huy hoàng, tươi sáng hơn. Nếu không như vậy, tương lai của xã hội sẽ bị u ám đi. Tương lai của đất nước - sáng lạn hơn hay tối tăm hơn - nằm trong tay bạn đấy. Đừng làm cái guồng nước rộng: hãy phát triển tài năng và sức mạnh nội tâm của bạn.

Hãy trở thành hòn đá tảng vững chắc cho sự phát triển của đất nước mình.

MỤC LỤC

Lời giới thiệu	5
<i>Phần mở đầu: Thế giới quả là rộng lớn và có rất nhiều việc phải làm.</i>	7
1. Lịch sử thuộc về những người biết ước mơ	10
2. Bạn cần phải có một triết lý sống	15
3. Ra quyết định	23
4. Phải vượt qua hội chứng “vừa đủ”	29
5. Những bậc thầy	35
6. Tầm quan trọng của sáng kiến	41
7. Những người ảnh hưởng tới tôi nhiều nhất	47
8. Từ 9 giờ tới 5 giờ và từ 5 giờ tới 9 giờ	54
9. Nhưng tôi là phụ nữ	59
10. Lồng chim	66
11. Sân khấu di chuyển về phía đông	72
12. Chìa khóa của sức khỏe	78
13. Công việc là sở thích	85
<i>Phần II: Bài học từ thế giới loài nhện</i>	91
1. Bài học từ thế giới loài nhện	91
2. Tự kỷ ám thị	96
3. Hãy nỗ lực là người giỏi nhất	100
	209

4. Thế giới này là của bạn	104
5. Hãy quay lại với những môn học cơ bản	107
6. Tiền là vật trung tính	113
7. Sự cạnh tranh	117
8. Sự lãnh đạo	121
9. Tất cả chúng ta đều là người Triều Tiên	127
10. Người thầy vĩ đại nhất của bạn	133
11. Giúp đỡ lẫn nhau	137
12. Làm ra tiền và sử dụng đồng tiền	142
13. Sự hỗ tương	148

Phần III: Ngoài kia là cả một thế giới rộng lớn 155

1. Thế giới thật là rộng lớn	155
2. Hạnh phúc	159
3. Tên tuổi và danh tiếng	164
4. Khen thưởng công lao	168
5. Chẳng ai ăn những thứ đã rơi xuống đất	170
6. Lợi lộc so với sự thành đạt	175
7. Thiếu số sáng tạo	180
8. Sự nguy hiểm của tính tự mãn	184
9. Điền chủ và tá điền	188
10. Ai là người sẽ đánh thức những tài năng đang ngủ	192
11. Người giàu - một vấn đề	197
12. Sống nội tâm	203

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ THÔNG TIN

THẾ GIỚI QUẢ LÀ RỘNG LỚN VÀ
CÓ RẤT NHIỀU VIỆC PHẢI LÀM

Chịu trách nhiệm xuất bản:

VŨ AN CHƯƠNG

Chịu trách nhiệm bản thảo:

PHẠM NGỌC LUẬT

Biên tập:

THANH VIỆT

Vẽ bìa:

TRẦN ĐẠI THẮNG

In 500 cuốn khổ 13 x 19 tại XN in 15 cơ sở 2 Phạm Ngũ Lão
Giấy phép xuất bản số : 1091/XB-QLXB/04-VHTT
In xong và nộp lưu chiểu quý I/2003.

Kim Woo choong sinh ngày 19-12-1936. Tú tài văn chương và tốt nghiệp khoa kinh tế trường đại học Yonsei năm 1960. Là sáng lập viên và đương kim chủ tịch tập đoàn DAEWOO. Từ một công ty kinh doanh hàng dệt nhỏ, bằng tài năng của mình, ông Kim đã phát triển DAEWOO thành một trong những tập đoàn công nghiệp lớn nhất Nam Triều Tiên và có tầm cỡ thế giới. Ông đã được tặng thưởng rất nhiều huy chương trong nước và thế giới...

GIÁ: 20.0